Adventes Vēstis

2026
SEPTEMBRIS
366

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

130
SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
BAZNĪCA LATVIJĀ

Sirdī ierakstīts:
Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne 2026

Iepazīsimies ar kristīgo pamatskolu "Ceļš"!

10 augu valsts uztura priekšrocības

Bērniem un pusaudžiem:
Gūtenberga slepenais projekts
Austrālija

Jauniešiem:
Eiropas adventistu jauniešu kongress
Jauniešu kongress *Maranatha Youth*

Saturs:

04 ATSKATS
Rakstura akadēmija

05 ATSKATS
Impact

06 IZGLĪTĪBA
Iepazīsimies ar kristīgo pamatskolu "Ceļš"!

09 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko būtu svarīgāk iegūt – gudrību vai ģeķību?

10 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Draudzīgums

12 TĒMA
Sirdī ierakstīts: Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne 2026

20 VĒSTURE
"Laikmetu ilgu" tulkojumi latviešu valodā

24 JAUNIEŠIEM
"Radīts kaut kam vairāk" Eiropas adventistu jauniešu kongress

28 JAUNIEŠIEM
Jauniešu kongress *Maranatha Youth*: Nākotnes šķautnes

35 VESELĪBA
10 augu valsts uztura priekšrocības

35 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Gūtenberga slepenais projekts

38 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Austrālija

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E–pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti septembrī, mīļie "Adventes Vēstu" lasītāji!

Kādu brīdi neesam tikušies, un es no sirds priecājos gara acīm redzēt ikvienu no jums! Ļoti ceru, ka jums šī vasara ir bijusi skaista un laba un ka tā sniegusi gan atpūtu, gan iedvesmu, gan jaunus piedzīvojumus ar Dievu un mīļus brīžus kopā ar jūsu draugiem, ģimeni, māsām un brāļiem draudzē!

Kā redzat, šis žurnāla numurs arī padevies vasaras piedzīvojumiem bagāts. Te, lasot Tēmas rakstu, varēsiet paviesoties Latvijas lielajā Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnē, neklātienē kaut mazliet ielūkoties mājīgajā un garīgi bagātinošajā jauniešu kongresā "Maranatha Youth" un iepazīt tā runātājus, iztēlē aizbraukt līdzi mūsu jauniešiem un brīvprātīgajiem uz Eiropas jauniešu nometni Valensijā (par to lasiet rubrikā "Jauniešiem") un pārdomāt savus rakstura izaicinājumus kopā ar atskatu uz jauniešu nometni "Rakstura akadēmija". Māsa Vaita ir rakstījusi: "Ak, cik gan ātri vēsti par krustā sisto, nāvi uzvarējušo Glābēju, kurš drīz atkal nāks, varētu pasludināt visai pasaulei ar tādu strādnieku armiju kā mūsu jaunatne, ja vien tā tiktu pareizi apmācīta un nodrošināta!" ("Audzināšana", 271. lpp.) Latvijas adventistu jauniešu rosīgā kalpošana un dedzība Dieva lietās rāda, ka mūsu jaunieši dodas īstajā virzienā.

Vēl žurnālā lasāms vēstures materiāls par pazīstamās un daudzu iemīļotās grāmatas "Laikmetu ilgas" dažādajiem tulkojumiem un to niansēm, kā arī ieskats Kristīgās skolas "Ceļš" jaunumos. Rubrikā "Vārds mācītājam" jūs uzrunās mācītājs Dainis Rudzīts, aicinot pārdomāt, cik svarīgs kristieša dzīvē ir draudzīgums. Veselības lappusītē atradīsiet 10 augu valsts uztura priekšrocības un jaunas recepšu grāmatas reklāmu. Lappusītē "Bērniem un pusaudžiem" jūs gaida sludinātāja atbilde uz kādu bērna uzdotu jautājumu, uzdevumi un 1. daļa aizraujošajam stāstam par Johanu Gūtenbergu.

Grāmatā "Liecības draudzei", 4. sējumā ir iedvesmojoši vārdi, kas veltīti jauniešiem. Lai tie kļūst par mūsu visu daļu un palīdz mums vienmēr palikt uzticamiem lieciniekiem tajā vietā, kur Dievs katru no mums ir ielicis!

"Jaunieši, kas atrod prieku un laimi, lasot Dieva Vārdu un piedaloties lūgšanu stundās, vienmēr gūst jaunus spēkus no Dzīvības Avota. Viņi sasniegs tādus tikumības augstumus un domu plašumus, ko citi pat nespēs aptvert. Sadraudzība ar Dievu vadīs uz labām domām, cēlām tieksmēm, skaidru patiesības izpratni un augstiem rīcības motīviem. Tos, kas savu dvēseli tā savienos ar Dievu, Viņš atzīs par Saviem dēliem un meitām. Viņi pastāvīgi kāps augstāk un augstāk, iegūdami arvien skaidrāku izpratni par Dievu un mūžību, līdz Kungs viņus darīs par gaismas un gudrības nesējiem pasaulē." (625. lpp.)

Sirsnībā

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore





Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Šovasar man bija lieliska iespēja piedalīties vairākās mūsu jauniešu nometnēs un pasākumos. Vienā vakarā, kad ugunskura liesmas jau bija norimušas līdz kvēlojošām oglēm, es vēroju, kā jaunieši, sasēdušies aplī, dzied klusu dziesmu par uzticēšanos Dievam. Nebija skaļu runu, nebija iespaidīgu skatuves efektu, tikai klusas balsis tumsā un gaisma no oglēm, kas atspīdēja viņu sejās. Un es pie sevis domāju: tieši šeit, šajā šķietami niecīgajā un necilajā mirklī, top kaut kas mūžīgs. Ticības sēkla, kas iesēta klusumā, bieži vien izaug lielāka un spēcīgāka par to, kas iesēta troksnī un pārspīlētās emocijās.

Kādā citā vakarā pie ugunskura es sēdēju kopā ar diviem jauniem pāriem un jaunieti. Viņi iesāka tēmu par kāzām. Mēs runājām par gatavošanos laulībai – par to, ko Bībele saka par šķīstību, uzticību, pacietību un mīlestību, kas nav tikai jūtas, bet ikdienas izvēle kalpot otra vajadzībām. Tā nebija plānota kā "programma". Mazākie bērni jau saldi gulēja teltīs. Tā vienkārši bija saruna, kas tumsā turpinājās daudz ilgāk, nekā biju gaidījis. Un es sapratu – reizēm visefektīvākā garīgā audzināšana nenotiek sludinot dievkalpojumos vai semināros, bet tieši šādās nesteidzīgās, dziļi personiskās sarunās, kur kāds pieredzējis un garīgi nobriedis brālis vai māsa vienkārši ir klāt un atbalsta, dalās savā pieredzē un neformālā atmosfērā virza un motivē jauniešus dzīvot pēc Dieva svētību nesošajiem standartiem.

Kopumā tas man atgādināja par kādu ceļa malā augošu milzīgu, vecu ozolu Latgalē. Tas neizauga vienā vasarā, tā saknes iestiepās dziļi zemē, augot gadu desmitiem, pat simtiem ilgi, pirms koks kļuva pamanāms. Un bieži vien tieši blakus lielajam kokam var atrast jaunu atvasi, kas aug tā aizsegā, gūstot patvērumu un barības vielas caur savstarpēji savītām saknēm, līdz reiz pati kļūs par spēcīgu koku.

Tā tas ir arī ar ticību, ko nododam tālāk nākamajām paaudzēm. Dievs saka Savai tautai: "Un lai šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties." (5. Moz. 6:6, 7) Psalmists piebilst: "(..) lai to zinātu vēlākais dzimums, bērni, kas vēl dzims, ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem." (Ps. 78:6) Ticība netiek mantota automātiski, tā tiek nodota, mērķtiecīgi pieliekot pūles, caur kopīgu pieredzi, caur cilvēkiem, kas ir gatavi ieguldīt laiku – vecākiem, skolotājiem, draudzes garīgajiem padomdevējiem, vecākiem ticības brāļiem un māsām.

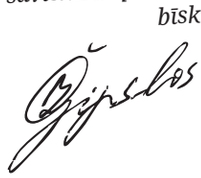
Elena Vaita raksta: "Daudzi jaunieši, kurus uzskata par nelabojamiem, sirdī nav tik cietsirdīgi, kā tas šķiet no ārpuses. Daudzus, kurus uzskata par bezcerīgiem, gudra audzināšana var atgriezt uz pareizā ceļa. Bieži vien tieši viņi visvieglāk atkūst, saskaroties ar laipnību. Lai skolotājs iegūst kārdinātā uzticību, un, atpazīstot un attīstot labo viņa raksturā, viņš daudzos gadījumos var izlabot ļauno, tam nepievēršot uzmanību." (Audzināšana, 294. lpp.) Šie vārdi uzrunā ikvienu no mums, kas atrodas kopā ar bērniem, pusaudžiem un jauniešiem ģimenē, draudzē, bērnudārzā, skolā, universitātē. Mums ir dots uzdevums saskatīt nevis to, kāds šis jaunais cilvēks ir šodien, bet to, par ko viņš, Dieva žēlastībā, var kļūt. Tā teikt, redzēt viņu ar Kristus acīm. Dāvāt viņam apziņu, ka ir kāds, kas viņā redz labo, redz potenciālu un ir gatavs ieguldīties.

Tāpat kā ugunskura ogles, kas vēl ilgi pēc liesmu norimšanas glabāja siltumu, arī mazie, klusie uzticības darbi turpina sildīt sirdi ilgi pēc tam, kad mēs paši esam tos aizmirsuši. Sēsim neatlaidīgi! Ticībā! Zinot, ka Dievs dāvā un veicina izaugsmi.

Vēlot Dieva svētības,



Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps



RAKSTURA AKADĒMIJA

Vasaras saulgriežu laiks jauniešiem bieži vien ir lielu dzīves dilemmu laiks – kur pavadīt šīs Dieva dotās brīvdienas? Tāpēc mūsu komandai radās vēlme izveidot pasākumu, kurā jaunieši varētu satikties, kopā kvalitatīvi pavadīt laiku un vienlaikus garīgi pilnveidoties.

Pirmais, par ko jau 2025. gada rudenī vienojāmies, bija nometnes norises vieta un datumi. Nometne notika Jāņu laikā Gredzenu ģimenes skaistajā lauku īpašumā. Jau plānošanas sākumā zinājām, ka vēlamies, lai šī nometne jauniešiem būtu kas vairāk par vienkāršu kopā sanākšanu, vēlējāmies, lai tā mudinātu viņus pārdomāt savu raksturu, izvēles un attiecības ar Dievu, kā arī izvēlēties tuvoties Jēzum.

Par nometnes galveno runātāju tika uzaicināts Mārtiņš Subatovičs, kura uzrunas lieliski papildināja semināros pārrunāto. Mums bija patiess prieks un gods uzņemt arī tikko maģistra studijas Polijā pabeigušos semināru vadītājus – Miku Možeiko, Āvo Štopi un Dāvi Trubeckoju. Katrs no viņiem nometnes galveno tēmu atklāja no sava skatpunkta, vienlaikus lieliski papildinot cits cita sacīto. Varbūt par labu nāca arī tas, ka viņi visi kopā bija tikko atgriezušies no Polijas, viņu savstarpējā sadarbība un kopīgā pieredze bija jūtama arī semināros.

Protams, jauniešu nometne nebūtu īsta nometne bez pārgājiena! Nometnes pirmdienā devāmies izpētīt Veckrīpēnu tuvumā esošos mežus un gravas. Šis pārgājiens bija nedaudz citādāks nekā ierasts, mums bija īpaši izveidota aplikācija, kas darbojās tikai *Android* telefonos. Tāpēc *iPhone* lietotājiem nācās uzticēties saviem komandas biedriem. Pārgājiena laikā bija jāatrod īpaši izveidoti kontrolpunkti, un, tos visus savācot, dalībniekiem no dotajiem vārdiem bija jāatklāj kopīga puzle.

Tā kā mums bija iespēja viesoties tik skaistā teritorijā, jutāmies atbildīgi arī palīdzēt saimniekiem. Kā praktiskais darbiņš jauniešiem tika dots uzdevums sakrāmēt malku. Lai arī saule todien mūs kārtīgi lutināja, darbs neizpalika bez sarunām, smiekliem un kopā būšanas.

23. jūnijā laiku pavadījām ne tikai semināros, bet arī sportiskās un, galvenais, slapjās aktivitātēs. Frisbijs, ūdens balonu spēles un cīņas ar ūdens pistolēm jauniešos raisīja milzu smaidus un vēlmi vienkārši izbaudīt mirkli. Laiks paskrēja nemanot, un šķita, ka ar vienu aktivitāti ir par maz.

Lai jauniešiem būtu iespēja iepazīties ar citiem un pārrunāt dzirdēto, protams, neatņemama nometnes daļa bija arī mazās grupas. Tās norisinājās gan no rītiem, gan vakaros, sniedzot iespēju dziļāk pārrunāt semināros un Mārtiņa svētrunās dzirdēto. Lai šajās sarunās un uzrunās jaunieši varētu būt patiesi klātesoši, ieviesām arī vienu īpašu noteikumu: telefoniem bija jāatrodas izslēgtiem uz galda telpas priekšā. Tā bija iespēja uz brīdi nolikt malā ikdienas steigu un vienkārši būt šeit un tagad.

Vēlos izteikt milzīgu paldies savai **Satikšanās punkta** komandai par ieguldīto laiku, enerģiju un darbu, lai šī nometne varētu notikt! Paldies Gredzenu ģimenei par sirsnīgo un viesmīlīgo uzņemšanu, mūsu pavārītēm par gardajiem ēdieniem, runātājiem par dalīšanos ar savām zināšanām un pieredzi un, protams, ikvienam dalībniekam, kurš bija daļa no šī piedzīvojuma!

Pāri visam – paldies mūsu Debesu Tēvam par ideju, iespēju un cilvēkiem, kurus Viņš šajā laikā saveda kopā!

Jaunieši, tiekamies jau pavisam drīz nākamajā **Satikšanās punkta** veidotajā pasākumā! ❤️

Dāvis Grošev̦s: Man visvairāk patika sadraudzības aktivitātes un vakaros kopā pavadītais laiks.

Īpaši atmiņā palika pārgājiens, kas bija gan izaicinošs, gan saliedējošs. Šajā pasākumā bija iespēja iegūt jaunus draugus un vēl tuvāk iepazīt jau esošos. Interesantas un vērtīgas bija arī sarunas mazajās grupās, kurās varējām dalīties ar savām domām un dziļāk iepazīt Jēzu un cits citu. Mani īpaši uzrunāja Mārtiņa uzruna par Dieva balss sadzirdēšanu mūsu ikdienas dzīvē. Kopumā šis bija vērtīgs un atmiņā paliekošs piedzīvojums.

Sendija Līva Dūmiņa: Tātad, ar ko lai vispār sāk..? Pati nometnes teritorija bija ļoti skaista, blakus vēl bija zirgi. Nu pasakaini! Visas rīta un vakara sanāksmes bija foršas, guvu dažādas jaunas atziņas un, protams, ieguvu jaunus draugus. Paši organizatori ir super! Īsi apkopojot: nometne bija ļoti superīga, un es dotos vēlreiz!!!

Beate Sanoka: Man ļoti patika nometne “Rakstura akadēmija”. Nometnē bija ļoti foršas un noderīgas sanāksmes, kurās varēja uzzināt daudz ko jaunu un vērtīgu. Man īpaši patika dažādās aktivitātes, kas padarīja nometni interesantu un aizraujošu. Kopumā esmu ļoti priecīga, ka piedalījos šajā nometnē, jo ieguvu jaunu pieredzi, daudz pozitīvu emociju. Noteikti braukšu nākamgad, ja būs!

Tomass Rancāns: “Rakstura akadēmija” bija viens satriecoši brīnišķīgs piedzīvojums! Tas bija kas vairāk par nometni un pārgājieniem, lai gan pārgājienu aizmirst būs grūti... *shout-out* Justam! Es ieguvu daudz spēcīgāku skatījumu uz to, kas ir Dievs, ka Viņš spēj palīdzēt un izglābt, kā arī – ko mēs varam darīt un kāds iespaids ir mūsu rīcībai. Ļoti liels paldies visiem, kas organizēja šo brīnišķīgo nometni! Nevaru sagaidīt nākamo!

Miks un Ineta Možeiko: Šī bija brīnišķīga un tik mierīga jauniešu nometne! Atsevišķs paldies teritorijas īpašniekiem, kuri ļāva šīs dienas pavadīt viņu skaistajā īpašumā, tālumā no pilsētas steigas. Bija patīkami mosties teltī un, iznākot no tās, redzēt zirgus. Tas radīja tik mierpilnu atmosfēru un palīdzēja savas domas no paša rīta vērst uz Radītāju.

Īpaši patika, ka dienas režīms bija ļoti labi pakārtots gan semināriem, gan sadraudzībai, gan personīgajam laikam ar Dievu.

Neskatoties uz to, ka bijām uzaicināti kā viena semināra vadītāji, mums izdevās sajusties arī kā pilnvērtīgiem dalībniekiem. Ļoti baudījām Mārtiņa, Dāvja un Āvo semināru. Viņu izmantotie piemēri vēl uz ilgu laiku paliks mūsu atmiņā. Redzējām arī Dieva vadību tajā, ka mums izdevās papildināt semināru, kuri tika runāti pirms mums, un tie semināri, kuri notika pēc mums, kļuva par brīnišķīgu papildinājumu tam, par ko runājām mēs ar Miku. Šķiet, ka viss izdevās tik organiski un skaisti. Bija sajūta, ka esam viena liela Dieva komanda.

Paldies jauniešiem, kuri organizē tik skaistus pasākumus! Tiem, kuri vēl nav bijuši, novēlam dodies uz nākamo jauniešu nometni un nebaidīties, ja pat nevienu vēl nepazīstat.

Sagatavoja Patrīcija Oberte

IMPACT








No 17. līdz 24. augustam norisinājās *Impact* misijas brauciens, uz kuru sabrauca jaunieši no visas Latvijas, lai kopā lūgtu, kalpotu un būtu par svētību cilvēkiem Ventspilī. Atskatoties uz šo laiku, visvairāk gribas teikt: **Dievs bija klātesošs, un Viņš vadīja visu!**

Jau no pirmajiem rītiem sanācām kopā uz lūgšanām, uzticot Dievam dienas plānus, cilvēkus un pateicības. Atkal un atkal varējām piedzīvot, cik svarīgi ir visu ielikt Viņa rokās un tad doties dienā ar paļāvību, ka Viņš zina, kas ir vislabākais.

Šī bija nedēļa, kurā kalpošana izpaudās ļoti dažādi. Vienu brīdi runājāmies ar cilvēkiem slimnīcas palātā, iepriecinājām ar dziesmām pansionātā, gājām no mājas uz māju *Ceļojošajā bibliotēkā*, dalījām ielūgumus kopā ar hēlija baloniem bērniem, bet citā brīdī krāmējām malku, mazgājām logus, nojaucām pirtiņu, lai var būvēt ko jaunu, un palīdzējām praktiski vēl daudzos lielos, mazos darbiņos. Mums pašiem šī bija iespēja mācīties, lai mūsu dzīve ar Dievu un kalpošana citiem nebūtu tikai īslaicīgs piedzīvojums, bet kaut kas, kas turpinās arī ikdienā.

Mazajās grupiņās pētījām Bībeles rakstvietas. Savukārt vakarus pavadījām kopīgās sanāksmēs, kurās mūsu runātājs Ivo Kāsks (*Ivo Käsk*) dalījās pārdomās par Jeremijas grāmatu un tās nozīmi arī mūsu dzīvē.

Viena no īpašajām *Impact* daļām bija katra vakara slavēšanas aplītis. Kopā dziedājām, stāstījām liecības un piedzīvojām prieku par to, ka esam daļa no vienas lielas Dieva ģimenes. Un, protams, kur nu bez sarunām, jaunām draudzībām, semināriem, agrajām rīta peldēm jūrā, volejbola, jokiem, mazliet arī noguruma un daudz laika kopā.

Liels paldies Maijai Krāģei par rūpēm un gardajām, veselīgajām maltītēm! Paldies Albertam un Ievai Tručiem, kas uzņēma draudzes telpās, kurās varējām justies kā mājās! Paldies Valdim Zelčam un Ingai Šļakotai par semināru vadīšanu un ikvienam draudzes loceklim par palīdzību un atbalstu! Paldies katram jaunietim, kurš pielika savu roku, lai *Impact* būtu tieši tāds, kāds tas bija! Neizsakāmi liels paldies Viktorijai Priedei un visai *Impact* komandiņai – Ērikam Birziņam, Markusam Kasparam, Leai Vikmanei, Junitai Kasparei, Benjaminam Flecneram – par nesavtīgo darbu, plānošanu, rūpēm par katru dalībnieku un visām cīņām un uzvarām kopā ar Dievu, lai šī nedēļa varētu notikt!

"Ir brīnišķīgi iepazīt dedzīgus jauniešus, kas vēlas ne tikai paši mācīties par ticību, bet arī dažādos veidos praktiski nodot labo vēsti cilvēkiem, kas to ikdienā nesaņem. Šadas misijas nāk komplektā gan ar kopīgiem, gan personīgiem izaicinājumiem, taču šīs nedēļas laikā Dieva vadība un svētība, par kurām DAUDZ tika aizlūgts, ir parādījušās visdažādākajos veidos, jo "kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū" (Mateja 18:20). *Impact* ir iespēja jauniešiem palīdzēt augt vietējām draudzēm. Es ticu, ka daudziem tas ir pamats nozīmīgai kalpošanai, ko katrs veic savās mājās, ikdienas gaitās un draudzēs." (Anna Sigita)

"Šogad *Impact* notika Ventspilī. Tā kā esmu no Valkas, nokļūšana līdz Ventspilij jau pati par sevi bija piedzīvojums. Šis *Impact* bija īpašs, piedzīvoju jaunas draudzības, dzirdēju interesantas un noderīgas uzrunas, piedalījos evaņģelizācijā, daudz lūdzām un piedzīvojām dažādus piedzīvojumus. Manuprāt, sestdiena bija visbrīnumainākā diena. Laika prognozes solīja stipru lietu un vētru, un sestdienas rītā tiešām lietus gāza ļoti stipri. Tomēr mūsu brīvdabas dievkalpojuma laikā lietus bija mazāk un vējš nebija stiprs. Kad dievkalpojums noslēdzās, mēs devāmies uz draudzi, lai pavadītu laiku dziedot dziesmas. Vēlāk mājas īpašnieks mums piezvanīja un pastāstīja, ka abas teltis, zem kurām notika dievkalpojums, lielā vēja dēļ ir saplēstas. Tas mums lika saprast, ka Dievs mūs visu laiku vadīja un pasargāja." (Sāra)

"Personīgi priekš manis šī gada *Impact* nometne bija pirmā šāda veida pieredze. Īsti nezināju, uz ko tieši biju parakstījies. Tomēr, darbojoties misijas aktivitātēs, sapratu, ka tieši šeit ļoti labi iederos. Svētā Gara klātbūtne šajā nedēļā bija tiešām jūtama, un ticu, ka Dievs mūs ir labi lietojis un ka esam bijuši par svētību šai skaistajai pilsētai. Noteikti brīžiem nācās izkāpt no komforta zonas, bet par šiem piedzīvojumiem esmu bezgala pateicīgs." (Kristers)

"Esmu ļoti pateicīga Dievam, ka Viņš ieplānoja *Impact* tieši tajā laikā, kad biju vēl mājās. Kalpot vienprātībā, degt par misiju, kopīgi pielikt visus pūliņus, lai glābtu vēl kādu cilvēku, – kaut tas tā turpinātos, līdz Jēzus nāk!" (Līna)

Raksta autore Madara Pešele
Foto: Emīlija Anna Punte

Iepazīsimies ar kristīgo pamatskolu "Ceļš"!



Kristīgā pamatskola "Ceļš" ir skola, kurā skolēni mācās tiešsaistē. Šī skola atšķiras no citām ar to, ka:

- mācības notiek tāpat kā dienas skolā, tikai mierīgākā tempā,
- tiek nodrošināta individuāla pieeja un uzmanība katram bērnam,
- skolā ir nelielas klases,
- zināšanas tiek apgūtas bez lieka stresa,
- nav jāpiedzīvo mobings vai bulings,
- tiek stiprināts raksturs, vērtības un ticība,
- bērns var mācīties no jebkuras atrašanās vietas.

IR VĒRTS IET, KUR DIEVS VED

Guna Rīmane, skolas direktore

Jau deviņus gadus Dievs ar dažādiem brīnumainiem piedzīvojumiem ir rādījis, ka Viņa plānā šī skola ir īpaši nepieciešama. Pašā skolas veidošanā bija nepārprotama Dieva vadība, un Viņš nav ļāvis apstāties visu šo laiku.

Tā kā kristīgās izglītības pamatā ir Bībeles vērtības, rakstura veidošana, tai var likt vienlīdzības zīmi ar glābšanu. Visi zinām, cik sarežģītā lielās cīņas laikā mēs dzīvojam, un tādēļ mūsu skola nepārtraukti sastopas ar tādiem izaicinājumiem, ko parastās skolas nepazīst. Ir brīži, kad jāapstājas un nezini, kā virzīties uz priekšu, vai skola varēs turpināt strādāt. Tieši tad, kad risinājumu var dot vienīgi Dievs, varam piedzīvot Viņa varenību un brīnišķu vadību.

Man pašai tā ir bijusi tāda ticības un uzticēšanās Dievam skola kā nekad mūžā. Esmu iemācījusies, ka tad, kad ir pilnīga bezizeja, vienkārši lūdz, lasi Dieva Vārdu un gaidi. Gaidīšanas un neziņas periods parasti ir visgrūtākais, bet arī tad Dievs ar kādu nelielu iepriecinājumu apliecina Savu klātbūtni un pēdējā brīdī dod risinājumu.

Pagājušais gads bija kulminācija piedzīvojumos ar Dievu. Mācību gada sākumā sapratu, ka pirmo reizi monitoringa darbi 3. un 6. klasei, centralizētie eksāmeni 9. klasei un vēl skolas akreditācija ir par daudz, lai ar to veiksmīgi tiktu galā. Tieši tad Dievs man lika piedzīvot, ka paveicu noteiktu uzdevumu cilvēcīgi pilnīgi neiespējami īsā laikā, lai demonstrētu, ka Viņam visas lietas iespējamas. Kad sākās akreditācijas laiks, Dievs ilgstošā laika periodā sūtīja man pie loga dažādus skaistus putnus, ko savā mūžā nebiju pat iepriekš redzējusi, lai iepriecinātu un pateiktu, ka Viņš par mani rūpējas.

Laikā, kad akreditācijas komisija mūs turēja nepārtrauktā stresā, neziņā un pārslodzē, Dievs skolai uzdāvināja jaunu, skaistu mājas lapu *www.ksc.lv*. Sapratām, ka būs jāturpina darbs un Dievs arī šim grūtajam periodam izvedīs cauri veiksmīgi.

Grūtos brīžos mani stiprināja Dieva Vārds: "Es iešu tavā priekšā un līdzināšu nelīdzenās tekas, Es satriekšu vara durvis un salauzīšu dzelzs aizšaujamos. Bet Israēls atradīs glābšanu ar Tā Kunga palīdzību, mūžīgu glābšanu; jūs nepaliksit kaunā, nedz arī par apsmieklu mūžīgi mūžam." (Jesajas 45:2,17) Rezultātā skola tika akreditēta uz 6 gadiem, monitoringa darbos un 9. klases eksāmenos rezultāti bija augstāki nekā vidēji valstī.

Ir vērts iet, kur Dievs ved, un darīt neiespējamo. Mūsu ceļš ir bijis grūts, bet ļoti, ļoti skaists.

DROŠA VIDE, KAS DZIEDĒ UN MAINA

Diāna Millere, skolas skolotāja

Mūsu skolā katram bērnam ir savs stāsts. Ir daudz bērnu, kuri mācās no 1. klases, bet ir bērni, kuri pārnāk no citām skolām, jo meklē mierīgāku vidi mācībām mājas apstākļos. Tāpat ir bērni, kuriem ir apgrūtinoši mācīties lielajās skolās dēļ kādām veselības problēmām, kā arī ir bērni, kuri ir piedzīvojuši vardarbību, skolotāju neieinteresētību iepriekšējās skolās, kas bieži vien atstāj dziļas rētas. Bērni noslēdzas sevī, kļūst agresīvi vai zaudē vēlmi mācīties. Tomēr pareizā vide un kristīga mīlestība spēj darīt brīnumus. Droša vide ir pamats jebkurai izaugsmei, ne velti saka: "Mājās pat sienas palīdz!" Kad skola kļūst par šādām otrajām mājām, bērnu sirdīs sākas dziedināšana.



Attēlos šajā un nākamajā lapā: KSC izlaidums





Mūsu skolā katrs bērns tiek pieņemts ar mīlestību un sapratni, ļaujot atplaukt arī visgrūtākajos apstākļos.

Vēlos padalīties ar dažiem stāstiem, kur mūsu skolas vide ir palīdzējusi kādiem bērniem uzplaukt.

Ceļš no bailēm līdz uzticībai. Pie mums mācības uzsāka meitene ar ļoti rūgtu iepriekšējo pieredzi klātienes pirmsskolas izglītības iestādē viņas izteiktā jūtīguma dēļ. Sākotnēji viņa mūs vēroja caur izslēgtu datora kameru un runāja tikai ar vecmāmiņas starpniecību. Skolotāju uzdevums bija sniegt drošu klātbūtni un laiku, neko neuzspiežot, līdz viņa pati uzdrošinājās spert pirmo soli. Šodien viņa labprāt komunicē, sadarbojas un ir sadraudzējusies ar citiem.

Miers agresijas vietā. Cita meitene ieradās pēc smagām domstarpībām, mobinga, vienaudžu spiediena un skolotāju neieinteresētības pieredzes. Būdama iebiedēta un aizkaitināta, viņa ātri aizsvilās. Lēnām, izjūtot atbalstu, pieņemšanu un rūpes, viņas uzvedība un sekmes krasi uzlabojās. Tagad viņa ir kļuvusi mierīga, līdzsvarota un pat labprāt lūdz par saviem klasesbiedriem.

Patvērums un atbalsts smagas slimības gadījumā. Mūsu skolā mācījās arī divi zēni, kuri nedrīkstēja klātienē satikt vienaudžus un citus cilvēkus nopietnu veselības problēmu dēļ. Vienam no viņiem bija jāiziet cauri smagai ķīmijterapijai. Tomēr *Zoom* platformā viņš katru dienu spēja komunicēt ar vienaudžiem un skolotājiem, mācīties un vismaz uz brīdi aizmirst par drūmo realitāti.

Pieņemšana un risinājumi retām saslimšanām. Mūsu skolā patvērumu un atbalstu ir atradusi arī kāda meitene ar ļoti retu slimību. Iepriekšējā skolā viņai vairs nebija iespēju turpināt mācības, jo slimība izpaužas ar raustītu valodu un grūtībām rakstīt. Meitene ātri nogurst, un tas viņai sagādāja daudz neērtību, kā arī pievērsa nevēlamu apkārtējo uzmanību. Iepriekšējie skolotāji nespēja rast veidu, kā viņu iekļaut mācību procesā, tāpēc ieteica vecākiem atstāt meiteni mājās un nogaidīt. Mēs skolā lūdzām pēc gudrības no Dieva un, skolotāju kolektīvam kopīgi apspriežoties, meklējām risinājumu, kā palīdzēt meitenei nokārtot ieskaites un iesniegt pārbaudes darbus. Ciešā sadarbībā ar vecākiem radām un piedāvājām piemērotu risinājumu. Šobrīd meitene ir ļoti priecīga par mūsu skolu, un viņai ir būtiski uzlabojušās sekmes. Iepriekšējā skola nespēja nodrošināt meitenei nepieciešamo atbalstu, un bērns bija pavisam zaudējis drosmi, taču tagad redzam, ka meitene ir ļoti attīstījusies, ir talantīga, gudra un zinātkāra.

Skolēnu garīgā izaugsme. Mūsu skolā mācās arī bērni, kuri mājas dzīvē nav pazinuši Dievu. Tomēr, katru dienu skolā kopā lūdzot un mācoties Bībeles pantus no galvas, bērni mainās. Viņi ne tikai iegūst zināšanas, bet pamatskolas gados sāk iepazīt Dievu, pastāvīgi lūgt un personīgi piedzīvot Viņa vadību.

Aktīva iesaistīšanās skolas dzīvē. Mūsu skolā skolēniem ir arī iespēja aktīvi līdzdarboties pasākumu veidošanā un organizēšanā. Liels prieks par skolēniem, kuri darbojas Skolēnu pašpārvaldē. Vairāki skolēni ir varējuši mācīties organizēšanas un vadīšanas prasmes, iesaistoties skolas pasākumu veidošanā un vadīšanā. Skolas pašpārvaldes skolēni veido skolas avīzi "Mūsu Ceļš", kuru var lasīt skolas mājas lapā *www.ksc.lv* vai Kristīgās pamaskolas "Ceļš" *Facebook* lapā.

Droša vide, laiks, pacietība un Dieva Vārds ir spēcīgākie instrumenti, kas ļauj bērnam no noslēgta vai iebiedēta pusaudža pārtapt par mīlošu, drošu un līdzsvarotu personību.

Mums ir vēl daudz pozitīvu stāstu, ar kuriem dalīties, bet tos atstāsim kādai citai reizei. Dievs ir labs! Viņš vēlas palīdzēt ikvienam bērnam, dodot iespēju mācīties, pieaugt gudrībā un žēlastībā!

SKOLOTĀJAS PIEREDZE

Ligita Ceriņa, vācu valodas skolotāja

Šobrīd strādāju 3 skolās, bet savā garajā 43 gadu pedagoģiskajā darbā esmu strādājusi vēl vairākās citās. Tādēļ man ir, ar ko salīdzināt.

Ar ko mūsu skoliņa atšķiras no pārējām? Negribu teikt neko sliktu par parastajām skolām, bet mūsējā patiešām ir īpaša. Es eju uz stundām ar patiesu prieku. Pirmkārt, skolā valda silta, mierīga, ģimeniska atmosfēra. Skolēni ir ļoti draudzīgi un sirsnīgi savā starpā, cits citu atbalsta. Nelielais skolēnu skaits klasēs ļauj viņus tuvāk iepazīt, izprast katra vajadzības, saskatīt individuālās spējas, talantus, laikus pamanīt grūtības un ar tām strādāt. Lielās skolās tas nav iespējams. Es gandrīz neko nezinu ne par skolēnu vaļaspriekiem, interesēm, ģimeni, ne par ko viņi priecājas un par ko viņiem sāp sirds. Bet tas ir svarīgi. Mūsu ikdienas saziņa ir klašu *WhatsApp* grupiņas, bet mēs tiekamies arī 3 reizes gadā pasākumos: 1. septembrī, Ziemassvētkos un mācību gada noslēgumā. Reizi mēnesī notiek klašu ekskursijas. Tā kā bērni ir no visas Latvijas, vecāki viņus atved un

ir kopā ar mums. Bieži vien līdzi ir arī mazākie brāļi un māsas. Kopā pavadītais laiks ļoti satuvina.

Daudzi cilvēki man ir jautājuši: "Bet kā ir ar socializēšanos? Bērniem taču vajag būt starp vienaudžiem." Es droši varu teikt, ka mūsējie socializējas, un pat ļoti. Es nejūtu stundu laikā attālumu starp mani un bērniem. Reizēm pat man šķiet, ka es nespēju sajust vienu, otru skolēnu reālajā klasē parastajā skolā, nedabūju ne acu, ne saskarsmes kontaktu, un viņš ir it kā tālu prom no manis un klases. Šeit man ir sajūta, ka bērni ir tepat, pie mana rakstāmgalda. Turklāt daudzi no viņiem aktīvi darbojas savās draudzēs, vada pasākumus, uzstājas utt. Daudziem ir arī sporta, mākslas vai mūzikas skola, dažādas aizraušanās, pulciņi. Bērni labprāt iesaistās skolas pasākumu organizēšanā un vadīšanā, un to viņi paveic pavisam labi.

Masu medijos un sabiedrībā izplatītie uzskati, ka tālmācības skolas slikti sagatavo skolēnus, nav patiesi. Šogad mums bija pirmais 9. klases izlaidums. Es biju viņiem audzinātāja. Ar prieku varam teikt, ka eksāmenu rezultāti bija krietni augstāki par vidējiem rādītājiem valstī, turklāt viens skolēns nokārtoja matemātiku uz 93 %.

Un, visbeidzot, kristīgā atmosfēra, kas šeit valda. Mēs drīkstam runāt par Dievu, mums ir svētbrīži, kopīgas lūgšanas, mēs aizlūdzam viens par otru. Skolotāju iknedēļas sapulcēs mēs aizlūdzam par saviem skolēniem, par problēmām un grūtībām, kas mums stāv ceļā. Mēs noliekam tās Dieva rokās un no sirds pateicamies Viņam par šo skoliņu un Viņa vadību.

VECĀKU PIEREDZE

Ieva un Kalvis Puntes: Mums ir 3 bērni, un visiem trim šī skola ir ļoti mīļa. Mūsu meita Emīlija šogad pabeidza 9. klasi, dēls Teodors mācīsies 5. klasē, un Alberts uzsāks skolas gaitas 1. klasē.

Mūsu izvēle būt šajā skolā ir Dieva atbildēta lūgšana. Kad ģimenē ienāca bērni, mums ļoti aktuāls kļuva jautājums, kā viņus audzināt. Kāri lasījām mums pieejamās Praviešu Gara grāmatas, kur bija rakstīts par audzināšanu un skološanu. Grāmatā "Sentēvi un pravieši" ir nodaļa par Samuēla audzināšanu un nodaļa "Praviešu skola". Ļoti kāroju izlasīt grāmatu "Audzināšana". Man pašai tās nebija, tāpēc aizņēmos no kādas pieredzējušas draudzes māsas. Kad grāmata bija jāatdod saimniecei, viņa redzēja, cik ļoti es to vēlos, un atdeva man. Biju pateicīga par saņemto dārgumu, jo tajā brīdī nebija iespējams nopirkt šo grāmatu.

Teikums no vienas grāmatas un mazlietiņ no kādas citas, un mūsu prātā aizķērās doma, ka jālūdz Dievam, kā un ko darīt. Pamazām Dievs deva iespējas satikt ticīgus cilvēkus, kuri bija izvēlējušies nestandarta risinājumu. Mēs nebijām vieni, ar mums kopā bija draugu ģimenes, mēs kopīgi pārrunājām izlasīto, un katra ģimene lūdza pēc risinājuma un Dieva vadības savu bērnu izglītības jautājumā. Pavisam nedroši, bet nemitīgi mūsu galvā bija jautājums par mājmācības uzsākšanu. Vēlējamies pēc iespējas vairāk bērniem dot garīgas izaugsmes iespējas un sargāt no pasaulīgas, Dievu noliedzošas vides. Līdz mums atnāca ziņa, ka veidojas kristīga tālmācības skoliņa, un mēs ar pateicību un prieku šo izaicinājumu pieņēmām.

Kad mūsu meitiņa uzsāka mācības, mēs pat neiedomājāmies par to, ka piedzīvosim 9. klases izlaidumu un atskatīsimies uz deviņiem mācību gadiem, ko esam pavadījuši kopā ar klasesbiedriem, skolotājiem, Dieva žēlastību, izaicinājumiem uzvarēt, nepadoties un ticēt, ka var arī tā.

Vai mēs šobrīd jūtamies droši un pārliecināti? Droši vienīgi par to, ka Dievs ir uzticams, ka Viņam rūp mūsu bērni. Pārliecināti, ka izaicinājumi būs un ka mums nav citas iespējas, kā vienīgi Viņam uzticēties. Tagad mums mājās atkal ir pirmklasnieks, un mācību *Ceļš* sākas atkal no jauna!

Mārīte un Edgars Lipski: Mūsu meita mācīsies skolā jau 7. gadu. Mums ir arī dēls, kurš ir jau pieaudzis. Viņš mācījās prestižā skolā, bet sākumskolas klasēs piedzīvoja mobingu. Mēs jau tad nodomājām, ka otrs bērns noteikti neies tādā skolā un ka meklēsim alternatīvu. Pārdomājām arī to, cik īstenībā lielu dienas daļu skolēni pavada ārpus mājas svešu cilvēku sabiedrībā, no kuriem viņi ietekmējas, ņem piemēru, un ne jau vienmēr to labāko. Citādākas skolas meklēšanu pastiprināja arī fakts, ka mūsu meita no 3 līdz 5 gadu vecumam pārcieta vairākas galvas operācijas, pie tam tika zaudētas arī vairākas fiziskās spējas, un nebija saprotams, vai viņa vispār varēs apmeklēt kādu skolu. Bet Dievs uzklausīja mūsu un citu lūgšanas, un meitai atgriezās zaudētās spējas. Bijām ļoti priecīgi, kad uzzinājām par šīs skolas iespēju. Jāsaka, ka nevienu dienu nenožēlojam, ka esam palaiduši meitu šādā skolā, jo mūsu skolā viņa var ļoti labi koncentrēties mācībām, pastāvīgi ar visu tikt galā un ir ļoti motivēta mācīties. Ļoti vērtējam to, ka mūsu skola ir balstīta uz kristīgām vērtībām, šis aspekts īstenībā ir vissvarīgākais.

SKOLĒNI STĀSTA PAR SAVU SKOLU

Teodors Punte, 5. klases skolnieks: Man patīk, ka varu mācīties mājās, mani neviens netraucē un arī nevar izveidoties fizisks konflikts ar citiem skolēniem.

(Nobeigums 11. lpp.)





Ko būtu svarīgāk iegūt – gudrību vai ģeķību?

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes un Jelgavas draudzes mācītājs

Dažkārt cilvēki, vēršoties pie manis, iesāk cildināt gudrību. Tas skan glaimojoši, ja cilvēks, pirms uzdot savu jautājumu, cildina otra gudrību. Kad iesākas šie cildinājumi, es gaidu brīdi, kad atskanēs BET. Jautājums vai personiskā sāpe vienmēr iesākas pēc "bet". Visi iepriekš izskanējušie gudrības cildinājumi ir bijuši tikai ievadvārdi.

Kas būtu svarīgāk? Iegūt gudrību vai ģeķību?

Salamans un apustulis Pāvils te piedāvā atšķirīgas pieejas.

Visbiežāk atsaucas uz Salamanu kā ļoti gudru ķēniņu.

"Ģeķim prieks ļaunu darīt, bet saprātīgs cilvēks priecājas par gudrību." (Sal. pam. 10:23); "Piesavinies īsteno gudrību un pieņemies tajā, jo tā ir labāka par zeltu (..)" (Sal. pam. 16:16); "Pērcies taisnību un patiesību un nepārdod tās atkal; centies iegūt gudrību, audzināšanu un saprātu." (Sal. pam. 23:23)

Salamans aicina lasītājus meklēt pēc gudrības un atzīst to par visaugstāko no visām labajām īpašībām. Viņš arī pats tiecās pēc īstenās gudrības, tomēr atzina, ka nav to sasniedzis (Sal. māc. 7:23). Taču arī gudrību viņš pieskaita pie "niecības" (Sal. māc. 2:19), kas nespēj atnest paliekošu mierinājumu, lai gan atzīst, ka "gudrība ir labāka nekā neprātība un ka gaisma ir labāka nekā tumsa" (Sal. māc. 2:13). Salamans atzīst, ka dzīvē labāk būt gudram nekā ģeķim.

Savukārt apustulis Pāvils par gudrību raksta citādāk: "Kur paliek gudrie? Kur rakstu mācītāji? Kur šīs pasaules vārdu meistari? Vai tad Dievs nav pārvērtis pasaules gudrību ģeķībā? Jo, kad pasaule ar savu gudrību Dievu Viņa gudrībā neatzina, tad Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu." (1. Kor. 1:20, 21) Pāvils cildina ģeķību: "Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros." (1. Kor. 1:27)

Daži to saprot kā aicinājumu nemācīties skolā. Kādi citi ar to saprot, ka no zināšanām ir jāizvairās. Tie pārprot apustuli Pāvilu, uzskatīdami, ka muļķība pati par sevi esot cildināma.

Tas tiesa, ka muļķa acīs gudrībai nav vērtības. Muļķus pasaulē labāk saprot. Tie ir savējie. Savukārt Jēzus Kristus evaņģēliju pasaulē nepieņem. Kristiešus pasaulē uztver kā "ģeķīgus", bet ne kā savējos.

Pāvils atzīst, ka Dievs izglābj ģeķīgos šīs pasaules lietās. Viņš raksta, ka arī viņa paša sludināšana esot bijusi ģeķīgos vārdos, tomēr tā saturējusi visaugstāko gudrību: "Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā." (1. Kor. 2:6, 7)

Kas tad būtu gudrība un ģeķība, kuru nu ikvienam Dieva bērnam vajadzētu piesavināties?

Cilvēks var zināt daudz. Ļoti daudz. Zināšanu daudzums galvā spēj darīt cilvēku pašpārliecinātu un pašpietiekamu. Protams, var atsaukties uz Salamanu un sacīt, ka gudrība ir vislielākā no cilvēciskajām īpašībām. Tādu gudrību bija sasnieguši Jēzus laika rakstu mācītāji, kas bija ļoti gudri Svēto Rakstu zināšanās. Savukārt tiem iztrūka svarīgākā – ģeķības. Tie bija gudri pasaules lietās un neprātīgi Debesu lietās.

Apustulis Pāvils aicina uz pārāku gudrību, kas nav balstīta uz cilvēcīgo pārākumu prāta atziņās. Pāvils raksta: "(..) pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1. Kor. 2:1, 2)

Pāvils cildeno gudrību saskatīja Kristus krustā. Salamans to saskatīja spējā atsijāt svarīgo no mazsvarīgā. Jēzus jautāja: "Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad Es jums stāstīšu par debess lietām?" (Jņ. 3:12) Nepieciešama patiesā gudrība, lai spētu Jēzus mācībā saskatīt gudrību – Debesu gudrību. Nepieciešama patiesā gudrība, lai spētu uztvert Svētos Rakstus atbilstoši to kontekstam un veselīgajai mācībai. Patiesi gudrais prasmīgi izmantos savas zināšanas par labu Dieva darbam atbilstoši šim laikmetam un konkrētajiem apstākļiem.

Draudzīgums



Dainis Rudzīts,
Līvānu draudzes mācītājs

> “Vīram, kam draugi ir, pieklājas pašam par draugu turēties. (Salamana pamācības 18:24; Glika tulk.)

Mēdz teikt: kādam Dievam cilvēks tic, tāds viņš pats arī kļūst.

Ko Bībele mums saka par Dieva attieksmi pret cilvēku? Vai Jēzus atklāja Dieva draudzīgumu? Vai draudzīgums ir neatņemama kristietības sastāvdaļa?

Dieva draudzīgums

Svētajos Rakstos mums ir daudzkārtējas atklāsmes par Dieva raksturu un Viņa labvēlību attiecībās ar cilvēkiem.

Jūdas ķēniņš Jošafats lūgšanā Dievam saka: “(..) Ābrahama, Tava drauga (..)” (2. Laiku 20:7)

Īss draudzīgas Dieva un Mozus sarunas apraksts ir 2. Mozus 33:11: “Un Tas Kungs sarunājās ar Mozu vaigu vaigā tā, kā kāds sarunājas ar savu draugu.”

Iespaidīga ir arī Dieva pašatklāsme Mozum: “Tad Tas Kungs nolaidās mākonī un nostājās viņa priekšā, un nosauca Tā Kunga Vārdu. Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam.” (2. Mozus 34:5–7) Atsevišķi būtu paskaidrojama pēdējā doma Dieva teiktajā, bet Dieva labvēlība pret cilvēku saskatāma vārdos “apžēlošana”, “žēlastība”, “pacietība”, “uzticība”, “piedošana”.

Jēzus kādā reizē paziņoja: “Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu.” (Jāņa 14:9) Tātad, raugoties uz Jēzu, mēs varam zināt, kāds ir neredzamā Dieva raksturs. Lūk, tikai dažas epizodes!

Jēzus, iedrošinot Savus mācekļus uzticēties Viņam, saka labi zināmos vārdus: “(..) kas nāk pie Manis, to es tiešām neatstumšu.” Vai tu kādreiz esi sajuties atstumts no kāda? Varbūt pats esi kādu atstūmis? Jēzus saka, ka tas nav iespējams no Viņa puses. Tu vienmēr tiksi pieņemts, kad nāksi pie Jēzus.

Neaizmirstama ir Jēzus mācība par to, ka jālūdz Dievs par saviem ienaidniekiem. Kā Viņš pats izturējās pret Saviem ienaidniekiem? Būdams pienaglots pie krusta, Jēzus lūdza, lai Tēvs piedod tiem, kas izpilda šo nāves spriedumu. Un pirms tam, kad Jūda atveda karavīrus uz Ģetzemanes dārzu, lai tie apcietinātu Jēzu, un nodevīgi skūpstīja Viņu, dodams zīmi, Jēzus teica: “Draugs, kāpēc tu esi šeit?” (Mateja 26:50) Draugs!!! Tam, kurš nodod!

Daudzām tautām uz Dienvidaustrumiem no mums ir paradums pat nepazīstamus cilvēkus uzrunāt “draugs”. Arī es esmu tā uzrunāts dažas reizes. Kad to saka svešs cilvēks, pārņem neparasta un patīkama sajūta, un tas vienmēr tā ir. Ja Jēzus Savu nodevēju nosauca par draugu, tad arī mēs droši varam plašam cilvēku lokam parādīt draudzīgu attieksmi un cieņu.

Jēzus arī Savus mācekļus sauc par draugiem: “Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.” (Jāņa 15:15)

Visas šīs liecības mums atklāj Dieva draudzīgumu pret cilvēkiem.

Aicinājums būt draudzīgiem

Apustuļu pamācībās jaunizveidotajām draudzēm bieži lasām aicinājumus būt draudzīgiem: esiet laipni un žēlsirdīgi (Efeziešiem 4:32), pacietiet un piedodiet cits citam (Kolosiešiem 3:13), iepriecīniet un stipriniet cits citu (1. Tesaloniķiešiem 5:11), esiet viesmīlīgi (1. Pētera 4:9) utt.

Vai ir iespējams tāds savienojums: “kristietis” un “nedraudzīgs”? Jā, jo mēs to mācāmies! Kāds to ir iemācījies jau senāk, kāds attopas pēc laika, ka arī draudzīgums ir jāapgūst. Galu galā neviens nav atcēlis “pelavas” (skat. Mateja 13:24–30) jeb “vārda kristiešus”, kuri nav Jēzus mācekļi, neseko Viņam, bet kaut kādā veidā ir nokļuvuši kristīgajā sadraudzībā.

Esmu dzirdējis kādu kristieti sakām: “Es vienmēr saku, ko domāju!” Pirmā doma: “Tas gan ir patiess cilvēks!” Bet tad vērojot sapratu, ka ar to runātājs attaisnoja savus nepieklājīgos un nedraudzīgos aizrādījumus, ko allaž izteica apkārtējiem. Mums nevajadzētu vienmēr teikt, ko domājam, kaut vai tāpēc vien, ka mūsu sirds vēl joprojām var būt pilna ļaunām domām (Marka 7:21–23). Mums dots arī labs Dieva vēstneses padoms: “Lai jūsu sirdī mīt Kristus mīlestība un **jūsu lūpas lai sargā laipnības likums**.” (*Liecības draudzei* 9, 41)

Par to visu domājot, rodas jautājums: varbūt nav jāaicina būt draudzīgiem? Ja Svētais Gars pārņems cilvēku, tad viss notiks likumsakarīgi. Jā, Svētais Gars brīnumainā veidā maina cilvēka būtību: “(..) mēs visi, atsegtām sejām,

Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.” (2. Korintiešiem 3:18) Un tomēr Dieva Vārdā ir daudz aicinājumu uz pozitīvu, aktīvu rīcību, doti norādījumi, ka jāpieliek pūles, ka jāizvēlas darīt labu.

Nevar nepieminēt vēl kādu draudzību. Mums, latviešiem, ir unikāls termins “dzīves draugs”. Ar šiem vārdiem tiek apzīmēts cilvēks, ar kuru esam precējušies. Šis termins ļoti precīzi parāda, kādām jābūt attiecībām laulāto starpā – visdraudzīgākajām, jo pēc Radītāja ieceres tā ir draudzība visa mūža garumā. Arī tā nenotiek pati par sevi, tā ir jākopj, pie tās ir nopietni jāstrādā.

Draudzības aizliegums

Atceros, ka bērnībā vecāki (turklāt vienprātīgi) man aizliedza draudzēties ar kādu kaimiņu puiku pēc tam, kad bijām sastrādājuši pavisam, manuprāt, nenozīmīgas palaidnības. To viņi darīja ar domu, ka palaidnību ierosinātājs bija mans draugs un ka viņš arī turpmāk var mani slikti iespaidot.

Jēkaba vēstules 4. nodaļas 4. pantā mums dots ļoti būtisks draudzības aizliegums: “Laulības pārkāpēju cilts, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku.” Ar vārdu “pasaule” šeit ir domātas grēcīgās vērtības un dzīvesveids, kas ir pretstatā Dieva svētīgajam dzīves ceļam. No tādas draudzības jāturas pa gabalu.

Apustulis Pāvils brīdina arī no draudzības ar dēmoniem: “(..) Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem.” (1. Korintiešiem 10:20) Dieva nelabojamajam ienaidniekam – velnam – ir jābūt arī mūsu ienaidniekam: “Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums.” (Jēkaba 4:7)

Atklājot Dieva draudzīgumu

Parādot draudzīgumu, mēs neviļus atklājam apkārtējiem Dieva raksturu. Apustulis Pāvils salīdzina mūs ar vēstuli: “Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm.” (2. Korintiešiem 3:3)

Dažreiz mums draudzība ir kā projekts, mums ir plāns: stundu paklausies svētrunu, un tad mēs tevi paēdināsim vai varēsi saņemt kādu cita veida palīdzību. Arī tādiem projektiem ir sava vieta. Bet ir arī draudzība bez nolūka. Vienkārši draudzīgums, neko nesagaidot. Vienkārši interese par otra dzīvi, prieks par viņa priekiem, spēja skumt līdz ar viņu.

No visa pārrunātā varam izdarīt kādus secinājumus.

Draudzīgums ir kaut kas, ko mūsu sirdī veido Svētais Gars un ko tajā pašā laikā varam apgūt, izdarot atbilstošas izvēles un pieliekot pūles no savas puses. Darīsim to! Centīsimies, mācīsimies! Ja cietīsim neveiksmi centienos būt draudzīgi, nepadosimies, bet turpināsim! Veidosim kopienu, kurai Dievs var pievienot izglābtos!

> “Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem. (Jāņa 15:15)

(Turpinājums no 8. lpp.)

Elīza Anna Lipska, 7. klases skolniece: Man ļoti patīk mācīties mūsu skolā. Manā skolā ir mīļi skolotāji un labi klasesbiedri. Man patīk tas, ka katru mēnesi skolā ir ekskursijas un varam satikties ar saviem klasesbiedriem. Skolā es darbojos Skolēnu pašpārvaldē, un man patīk maketēt skolas avīzi “Mūsu Ceļš”. Un vēl patīk tas, ka varu mācīties mājās mierīgā atmosfērā.

Emīlija Punte, 9. klases absolvente: Es mācījos mūsu skolā 9 gadus un esmu pateicīga, ka mani vecāki izvēlējās šo skolu. Es noteikti iesaku šo skolu bērniem, kuri vēlas mierīgu un uz kristīgām vērtībām balstītu vidi. Piemēram, kautrīgākiem bērniem ir vieglāk sākt kontaktēties, jo klasēs nav liels skaits bērnu un visi var kļūt par draugiem. Man patīk, ka skola fokusējas uz kristīgām vērtībām, līdz ar to man nav bail runāt par Dievu un varu stāstīt savus piedzīvojumus ar Dievu klasesbiedriem un skolotājiem, esot droša, ka par mani neviens nesmiesies tāpēc, ka kādam par to stāstu.

PATEICĪBAS UN SKOLAS ATBALSTA IESPĒJAS

Liela pateicība katram, kurš ir atbalstījis Kristīgo pamatskolu “Ceļš” ar lūgšanām, sirsnīgiem vārdiem, vērtīgiem ieteikumiem un ziedojumiem! Ja vēlaties, lai jūsu bērns mācās Kristīgajā pamatskolā “Ceļš”, tad sazinieties ar skolas direktori Gunu Rīmani (mob. 26535522). Mūsu skolai var pievienoties visa mācību gada laikā. Vairāk par Kristīgo pamatskolu “Ceļš” varat uzzināt skolas mājas lapā *www.ksc.lv*.

Skola būs pateicīga par katru ziedojumu, lielu vai mazu, tā atbalstot kristīgu izglītību, kas kļūs par svētību kādam bērnam: par grāmatu viņa rokās, par mierīgu sirdi ģimenē, par neaizmirstamu piedzīvojumu.

Bankas rekvizīti / ziedojumu konts

Saņēmējs: Biedrība Ceļabiedri
Reģ. Nr. 40008252977
Konts: LV64PARX0021169500001
Banka: AS Citadele banka

Sagatavoja Mārīte Lipska
Foto: Benjamins Flecners

Sirdī ierakstīts:

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne 2026



Dārgais Ceļa meklētāj un Piedzīvojumu meklētāj!

Katra izvēle, katrs piedzīvojums, katrs sarūgtinājums un prieks, katrs apzināts un neapzināts solis atstāj kādu iespaidu – ierakstu tavā sirdī. Tāpat kā tu, arī Salamans bija ceļa meklētājs. Viņš izgāja dažnedažādus ceļus, taču gala rezultātā izvēlējās vienu – to, kas ved uz **ĪSTAJĀM MĀJĀM**.

Vai tu arī vēlies tur nokļūt? Iesim kopā!

Ar šādu aicinājumu no 12. līdz 19. jūlijam ainaviskajā Jēkabpils novada Kalna pagasta "Repiņu" pļavā norisinājās ikgadējā Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne, kas bērnu un pusaudžu vidū ir viens no gaidītākajiem gada notikumiem. Šogad nometne pulcēja 528 dalībniekus (bērnus, jauniešus un pieaugušos) no dažādām Latvijas pilsētām. Šogad nometnē piedalījās 22 Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubi, tostarp viens jauns Piedzīvojumu meklētāju klubs "Austrumu zvaigzne" no Madonas.

Šī gada nometnē **"Sirdī ierakstīts"** bērni, jaunieši un pieaugušie ieskatījās gudrā Salamana pamācībās. Rīta un vakara sanāksmēs galvenais runātājs Dāvis Trubeckojs dalījās ar ļoti vērtīgām atziņām un pamācībām no Dieva Vārda.

Nedēļa īpašā Dieva gādībā

Šī nometne, tāpat kā visas iepriekšējās, atkal kļuva par īpašu laiku, kurā ikviens varēja gūt jaunas atziņas, vērtīgu pieredzi un patiesus draugus. Dalībniekiem bija iespēja piedalīties dažādās radošās un praktiskās nodarbībās, izdzīvot pārgājiena dienu, rīta un vakara sanāksmēs atsaukties skatuves komandas aicinājumiem un izaicinājumiem, no visas sirds slavēt Dievu dziesmās, kā arī baudīt nometnes īpašo laiku – Sabatu – lielajā Sabata spēlē un Lūgšanu zemē. Un, protams, piedzīvot visskaistāko – piektdienas vakara kristības. Šogad savas dzīves svarīgāko lēmumu pieņēma deviņi jaunieši.

Paldies par lielo un atbildīgo darbu visai Ceļa meklētāju nodaļas komandai, direktoriem un ikvienam, kurš nesavtīgi kalpoja, lai kopā varētu piedzīvot un izdzīvot šo brīnišķīgo nedēļu – kopā cits ar citu un ar mūsu Radītāju!

Sirsnīga pateicība nometnes zemes saimniekiem, kooperatīvam "Piena loģistika" un Alvim Zariņam par lielo atbalstu un palīdzību!

Paldies arī tiem, kuri iesaistījās lūgšanu ķēdē un bija nomodā dienu un nakti, lūdzot Dieva apsardzību nometnes dalībniekiem. Pāri visam – gods, slava un pateicība Dievam!

Tur akmenī reiz bija ierakstīts
Tavs skaistais, cēlais raksturs, Kungs!
Bez vilcināšanās to pieņemtu,
bet savā spēkā es to nespēju.

Ak, raksti sirdī man, prāta dziļumos
Tu, taisnības un žēlastības Dievs!
Tik mīlestības pilni Tavi likumi,
tos dziļi manā sirdī raksti, Kungs!

Ir viena vēlēšanās dzīvē man –
lai visas gaitas Tavam godam skan.
Tāpēc lūdzu: manu dzīvi vadi, Kungs,
jo Tu vien zini, kā man labāk būs!

Ak, raksti sirdī man, prāta dziļumos
Tu, taisnības un žēlastības Dievs!
Tik mīlestības pilni Tavi likumi,
tos dziļi manā sirdī raksti, Kungs!

Tavs likums – pamats Debesīs un virs zemes šīs,
Tava piedošana ir apbrīnojama!
Ak, Kungs! Tik mīlestības pilni Tavi likumi,
tos dziļi manā sirdī raksti, Kungs!

Lai šī nometnes himna nebeidz skanēt katra dalībnieka sirsniņā un atgādina par Dieva lielo mīlestību!

Judīte Plendišķe,
Latvijas Ceļa meklētāju vadītāja



Nometnes dalībnieki dalās savās atziņās un piedzīvojumos

Pateicamies Dievam par brīnišķīgi skaisto laiku visas nedēļas garumā! Paldies komandai, kas gatavoja dienas pantiņus un nometnes himnu, kas ir ierakstīti bērnu prātā un tiek dungoti arī ikdienā! Paldies ikvienam, kas ieguldīja savu laiku un spēku organizēšanā, lai šī gaidītākā vasaras nedēļa varētu noritēt bez raizēm!

Piedzīvojuma meklētāja Sofija par nometni saka: "Mana mīļākā nodarbība bija Pērlīšu rokdarbi, kur veidojām dažādus darbiņus. Rīta un vakara sanāksmes bija ļoti interesantas. Jau gaidu nākamo nometni!" **(Liepājas CM kluba "Liepājas lauvas" direktore Estere Venena)**

Šī gada Ceļa meklētāju nometnes nosaukums bija "Sirdī ierakstīts". Arī mūsu Kārsavas Ceļa meklētāju klubā "Dīva spierksts" šī nometne atstāja daudz skaistu un īpašu mirkļu, kas paliks sirdī un atmiņās vēl ilgi. Par to, kas visvairāk palicis atmiņā, pastāstīja mūsu kluba Ceļa meklētāji.

Renārs: Man šajā Ceļa meklētāju nometnē visvairāk patika tas, ka es ieguvu jaunus draugus un varēju piedalīties dažādās aktivitātēs, piemēram, tilta krāsošanā, kur varēju palīdzēt citiem. Vēl man ļoti patika klausīties un skatīties, ko stāsta rīta un vakara sanāksmēs.

Zane: No nometnes man atmiņā ir palikušas foršas sanāksmes, kurās bija ļoti jautri. Īpaši man sirdī ierakstījušies foršie cilvēki un atmosfēra, ka mēs visi esam viena liela ģimene. Man ļoti patika pavadīt laiku ar Dievu, māsām un brāļiem.

Vilis: Man ļoti patika nometne – jauni draugi, jautrs pārgājiens, foršas nodarbības, peldēšanās, garšīgs ēdiens un jautras tikšanās. Kas palicis manā sirdī? Sirsnīgās dziesmas, nodarbības un sanāksmes.

Katram no mūsu kluba Ceļa meklētājiem šī nometne bija piepildīta ar saviem īpašajiem mirkļiem. Nometne ir beigusies, bet piedzīvotais paliek. "Sirdī ierakstīts" – tieši tādi ir šīs nometnes mirkļi, kurus mēs, Kārsavas Ceļa meklētāju klubs, paņemam sev līdzi arī pēc nometnes. **(Kārsavas CM kluba "Dīva spierksts" direktore Liene Ģipsle)**

Ceļa meklētāju nometne ir kā tāda saliņa visa gada ritējumā, kurā gan baudām tik daudz ko skaistu, gan sadzīvojam ar grūtībām, kā arī pārvaram izaicinājumus. Esam ļoti, ļoti, ļoti pateicīgi par šī gada nometni, kuru varējām pavadīt "Repiņu" īpašumā! Debestēvs deva necerēti labus laika apstākļus. Pirmās dienas vēja brāzmas, mācības un raizes Tas Kungs izlīdzināja. Pēdējā dienā darīja bažīgus, vai brauksim mājās ar slapjām teltīm vai sausām. Stiprināja Agris V. ar apgalvojumu, ka tas ir ticības jautājums. Un tā arī bija – nāca vējš, un visu izžāvētu varējām sapakot.

"Smilšu graudu" Ceļa meklētāji priecājas par nodarbību dažādību. Paldies katram skolotājam! Adrians jūsmo par divstāvu krēslu, kurš mūsu klubā tapa pirmo reizi, un sapņo, ka varbūt nākamgad jātaisa trīsstāvīgs. Emīlija organizēja jauna veida vārtu izveidošanu, arī tas izdevās lieliski! Bija tik jauki uzņemt Agri R. un mazo Dāvi, kuri kļuva par galvenajiem un stiprākajiem ūdens sagādātājiem. Džonatans novērtē nesavtīgo darbu, kuru darīja pavārītes Ruta, Eva un Inga. Savukārt Agneti priecēja sirsnība klubā, ēdiens un jautrā spēle "9 Square in the Air". Tīna neaizmirsīs piedzīvojumu ar Piedzīvojuma meklētāju karogu.

Ir tik daudz, par ko pateikties! Ceļa meklētāju programma ir tik īpaša, tajā ir gan elementi, kuros apvienojas visu draudzes locekļu iesaiste, gan misija pasludināt un praktiski piedzīvot evaņģēliju – vēsti par Dieva vēlmi atjaunot cilvēku sākotnējā iecerē – un, vēl vairāk, ar apziņu par Glābēju Jēzu Kristu! Tāpēc visvairāk novērtējam, ka nometnē visos iespējamos veidos tiek sniegts atbalsts uzzināt vairāk par Dievu no Viņa dotās grāmatas Bībeles.

Vēlamies pateikties kādai neredzamai kalpotāju grupai, kurā katrs ielika savu daļu, lai taptu Bībeles izpētes materiāls – Monikai Trucei un Līnai Bērziņai, kā arī kalpotājiem, ar kuru palīdzību Bībeles panti no izpētes materiāla kļuva dziedami un arī pieejami vēl joprojām Bērnu kalpošanas nodaļas *Youtube* kanālā – Ievai Martai Gobai, Vizmai Driķei, Annai Rezņikovai, Teodoram Rezņikovam, Līvai Kasparei, Junitai Vitai Kasparei, Annai Tīnai Avišānei, Gabriēlai un Tomasam Avišāniem.

Lai Dieva svētie likumi tiešām tiek ierakstīti dziļi mūsu sirdī, lai mēs katrs mīlam patieso brīvību – kārtības, saskaņas, dievbijības atbrīvojošo, attīstošo un veidojošo Dieva spēku! Nometne "Sirdī ierakstīts" ir bijusi mums Debesu dāvana šajā vasarā un iedrošinājums tālākā ceļā. **(Smiltenes CM kluba "Smilšu graudi" direktors Ansis Avišāns)**



Kārsava





"Smilšu graudi", Smiltene





Beta: "No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jāņa evaņģēlijs 13:35) Ļoti spēcīgi piedzīvojām mūsu klubu "CM Rīga 7" + "PM Varavīksne" + "PM Austrumu zvaigzne" kā vienu Jēzus mācekļu ģimeni. Kā? Caur to praktisko un īsto mīlestību, ko dāvināja un arī piedzīvoja katrs mūsu mazās nometnītes dalībnieks.

Draudzes rūpes un lūgšanas, direktoru skrējiens šurpu un turpu, pavāru nenogurstošās rokas un domas par mūsu miesas stiprinājumu, tehnisko cilvēku nodrošināti risinājumi visās nesaprotamajās problēmās, skolotāju modrība un mīļums par labu katram mazākajam, mūsu tik ļoti nesavtīgie un tik ļoti brīnišķīgie vecāki un, pats galvenais, ikviens bērniņš un jaunietis, kas atvēra savu sirsniņu gan lai uzņemtu šo mīlestību, gan lai to dotu pats tālāk.

Anna: Nometne bija interesanta un pamācoša. Nodarbībās varēju daudz ko iemācīties un pieredzēt. Pārgājienā izjutu tādu kā piedzīvojuma noskaņu, kas palīdzēja iet tālāk. Nometnē tiešām ir ļoti jautri!

Elīna: Man patika, ka es iepazinu jaunus draugus un uzzināju vēl vairāk par Dievu. Man ļoti patīk gulēt teltī un dzīvot dabā.

Līga (mamma): Jaunākā meita, kurai šī bija pirmā nometne kā PM, ar lielu interesi vēroja visu notiekošo un cītīgi piedalījās visās nodarbībās. Vidējā meita katru gadu ar nepacietību gaida "slepenos draudziņus" – iespēju likt draugiem kastēs dāvaniņas un sestdienas vakarā tās kopīgi vērt vaļā. Lielu iespaidu atstāja sanāksmēs Dāvja sagatavotie eksperimenti. Vecāko CM iespaidoja tas, ka katra izvēle veido ieradumu, ieradumi – raksturu, raksturs nosaka likteni. Kā arī, cik nopietni ir jāizlūdz Dievam savs topošais vīrs.

Kristības iespiedās sirdī vairākām ģimenēm. Jaukie vakari pie ugunskura ar slavas dziesmām Tam Kungam un iedvesmojošiem stāstiem vienoja un sildīja sirdis. Īpaši vēlamies paslavēt mūsu pavārus, kuri katru dienu mūs pārsteidza ar veselīgām maltītēm. No nometnes esam paņēmuši ne tikai jaunas zināšanas, bet arī praktiskas mācības. Ģimenē veidojam jaunu ieradumu – cenšamies rītus noturēt kā nometnē. Sākam ar rīta rosmi, svētbrīdi un tikai tad – brokastīm.

Renārs: Bija interesanti. Patika metināšanas nodarbības. Arī būt par aktieri kluba uzvedumā bija labi, patika būt kopā ar vienaudžiem, peldēties un spēlēt "slepeno draudziņu" spēli. Mans vērtējums – 9 punkti no 10. Nākamgad braukšu atkal!

Beate: Man ļoti patika visas nozīmītes un Dāvja uzrunas.

Elizabete (mamma): Nometne mūsu ģimenei atkal lika pārliecināties par Dieva spēku, kas atklājās lietus aizturēšanā uz nometnes laiku.

Nora: Patika tas, ka bija interesantas nozīmītes, garšīgs ēdiens un ļooti silts laiks!

Emīlija (mamma): Mūsu bērnu sirdīs pēc nometnes ir ierakstīti atmiņas panti – ka Dievs nepiekūst un nenogurst (Jesajas 40:28); ka ir svarīgi turēties cieši pie pamācības, neatkāpties no tās (Sakāmvārdi 4:13); ka taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums (Sakāmvārdi 4:18); ka tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa (Mihas 6:8) un citi. Nometne bija jauks piedzīvojums, kurā neizpalika arī satikšanās ar draugiem, kur bieži bija sajūta kā vienā lielā ģimenē, kur lielākie spēlējas arī ar mazākajiem.

Ritvars (tētis): Bija patiešām Dieva svētīta nedēļa. Protams, neiztrūka pārbaudījumi. Bērni daudz ko iemācījās gan nodarbībās, gan kopīgajās sanāksmēs. Mēs vēl tuvāk iepazinām Dieva raksturu, un mūsu sirdī tika ierakstīta Viņa mīlestība.

Arabella: Man patika, ka mēs paši būvējām gan ugunskuru, gan vārtus, gan lielo, balto telti. Bija patīkami iegūt jaunus draugus. Atmiņā palika "slepeno eņģelīšu" spēle. Visvairāk







"Cerība", Rīga

man patika nodarbības, garšīgais ēdiens un, protams, kristības. Arī es kādu dienu vēlētos kristīties!

Mājās devāmies mīlestības un prieka piepildīti par kopā pavadīto laiku. Klubu direktores ir neizsakāmi pateicīgas Dievam par katru uzticēto dvēseli. **(Rīga 7 PM kluba "Varavīksne" direktore Junita Kaspare)**

"Ak, raksti sirdī man, prāta dziļumos Tu, taisnības un žēlastības Dievs!" Tā skan šī gada Ceļa meklētāju nometnes himna, ko arvien katru dienu gribas dungot. Dievs katram no mums ko rakstīja sirdī šajā nometnē.

Paula: Mana atziņa, ka es nekad neesmu viena un Dievs nekad nepadosies cīņā par mani, pat ja dažreiz tā šķiet.

Liene: Man no nometnes visvairāk patika Dāvja uzrunas, viss, ko viņš stāstīja, bija tiešām interesanti un ilgi paliks atmiņā.

Maija: Nometne bija brīnišķīga, izjutu Dieva vadību un žēlastību, bijām saliedēti un atbalstoši.

Lauma: Man ļoti patika, ka mēs visi bijām draudzīgi. Vēl es esmu pateicīga Dievam, ka Viņš mūs pasargāja no pērkona un zibens, kad taisījām koka konstrukcijas. Man patika redzēt kristības, tas bija mierīgs un skaists brīdis.

Esterei visvairāk patika un paliks atmiņā piedalīšanās kluba priekšnesumā, kurā attēlojām situāciju, kad, tuvojoties nometnes teritorijai, mākslīgais intelekts visas atbildes uz pusaudžu jautājumiem sniedz no Salamana pamācībām. Tur tiešām ir gudrības katrai dzīves situācijai! Betija ir sajūsmā par nozīmītē "Attiecību kompass jeb kristīgās manieres" gūtajām atziņām attiecību jomā. Daniels ļoti priecājas, ka varēja apciemot Siguldas klubu un kopā dziedāt skaistas dziesmas. Raineram patika visādi izaicinājumi gan praktiskām prasmēm, gan prātam.

Šī bija vieglākā un mierīgākā nometne arī man kā kluba direktorei. Ātri uzbūvējām konstrukcijas un ātri novācām, palīgā bija arī bijušie Ceļa meklētāji no Madonas kluba. Šogad uz nometni brauca tikai labākie, kas bija aktīvi nākuši uz nodarbībām. Un paklausība, kas bija trenēta kluba nodarbībās mājās, parādījās arī nometnes laikā. Pārgājienā mūsu klubs saņēma vispacietīgākā kluba nomināciju. Prieks, ka visi saulkrastieši un arī darbinieki piedzīvoja Dieva klātbūtni, garīgu atmodu un iedvesmu tālākai kalpošanai. **(Saulkrastu CM kluba "Saulainie krasti" direktore Egita Berele)**

Šī bija mana 9. nometne, darbojoties pavāra lomā. Katrs gads ir kā jauns izaicinājums, teiksim, kā maģistra darbs – pļavas vidū, bez 21. gadsimta jauniegūtajām tehnoloģijām, ar neparedzamiem laika apstākļiem un šogad "īpašiem" ciemiņiem – peļukiem – 3 reizes dienā pagatavot garšīgu un kvalitatīvu maltīti! Nometne man personīgi ir liels izaicinājums gan emocionālā, gan fiziskā ziņā. Tā liek izkāpt no savas ikdienas komforta zonas un pievērst uzmanību tam, cik daudz tehnoloģijas un dzīšanās pakaļ laicīgajām lietām ir kļuvušas par ikdienas sastāvdaļu, atstājot otrajā plānā daudz svarīgāku lietu.

Pavāra darbs sākas jau pirms nometnes ar ēdienkartes sastādīšanu, inventāra kārtošanu, produktu iegādi, loģistikas plānošanu un turpinās nometnē ar mūsu kluba dalībnieku sadarbību, ar intensīvu, radošu, atbildīgu un smagu darbu.

Šī gada nometnes tēma bija "Sirdī ierakstīts", kas aicināja bērnus un pusaudžus tuvāk iepazīt Salamana pamācības. 2. Korintiešiem 12:9, 10 ir sacīts, ka vienalga, lai ar kādiem apstākļiem tev nāksies saskarties, atceries – kad es esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs. Tad nu arī dažos manos lūzuma brīžos Dievs ar Savu neizmērojamo mīlestību, gudrību un gādību caur mūsu kluba bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem ar tādiem vārdiem kā "Labrīt!", "Paldies!", "Lūdzu!", "Ļoti garšīgi!", "Vai es Tev varu kā palīdzēt?" un, protams, izēstajām un papildu porcijām man deva enerģiju un spēku darboties katru brīdi.

Paldies organizatoriem par uzņēmību un drosmi veidot nometni, paldies maniem mīļajiem maltīšu baudītājiem un palīgiem! Slava Dievam par iespēju piedalīties nometnē, par apsardzību un uzklausītām lūgšanām! **(Valmieras CM kluba "Brieži" pavāre Baiba Menģele)**

Miķelis: Man vislabāk nometnē patika nodarbības īpaši, "Kustību prieks", jo tur bija sacensības. Pēc šīs nodarbības sapratu, ka vajag vairāk sportot. Patika pavāra ēdieni. Paldies Ulvim! Nometnē iemācījos, kā pagatavot papīru.

Everts: Man visvairāk nometnē patika peldēt. Patika "Putnu" nodarbība, tur es iemācījos atpazīt dažādus putnus. Man ļoti patika nodarbība "Kustību prieks", jo es iemācījos, ka ir veselīgi sportot un kā to darīt.

Alens: Man patika metināšanas nodarbība, jo šīs prasmes es varēšu izmantot ikdienā, kad būs kaut kas jāmetina.

Emīls: Man nometnē patika peldēties. Ļoti patika svētrunas, jo tās bija viegli klausīties, un to, ko stāstīja, varēšu pielietot, atcerēties ikdienā.

Andis: Man patika taisīt konstrukcijas, jo es iemācījos, kā pareizi siet mezglus, tas man ikdienā trenēs pacietību, jo tas nebija viegli. Mans īpašais notikums bija kristības, jo es pats kristījos.

Katrīna: Man patika atrasties sava kluba teritorijā un runāt ar mūsējiem.



"Saulainie krasti", Saulkrasti



"Brieži", Valmiera



Kristības



"Bebri", Jelgava



"Sadraudzība", Cēsis

Es iemācījos no dažādām nozīmītēm jaunas lietas, piem., kā taisīt klasisku picu un kā rakstīt ar neredzamajiem burtiem, lai pēc tam, specifiski skatoties, neredzamo tinti varētu redzēt. Visas prasmes, ko iemācījos nodarbībās, man noderēs ikdienā, īpaši tad, kad pati vēlēšos kaut ko uztaisīt. **(Jelgavas CM kluba "Bebri" direktore Liene Pomilovska)**

No pirmās nometnes dienas šī nometne "Sadraudzības" klubam bija īpaša, jo mūsu kluba teritorijā savu telti uzcēla šīs zemes jaunais saimnieks Valdis. Valdis neslēpa, ka ir priecīgs un pateicīgs, ka nometne uzbūvēta viņa īpašumā. Viņš vēlējās savus vecākus iepazīstināt ar saviem jauniegūtajiem Latvijas kristiešu draugiem no citiem gadiem.

Mūsu klubam šī tikšanās nebija pirmā. Mēs Valdi pazīstam no 2023. gada Kauguru nometnes. Šajā nometnē viņš tika uzaicināts uz kristīgu Vislatvijas nometni, lai redzētu, kā nometnes notiek Latvijā. Valdis uzaudzis ASV kristiešu ģimenē. Vecāki par savu pienākumu uzskatīja saviem 4 bērniem iemācīt dzimto latviešu valodu. Valdis ir muzikāls, spēlē ģitāru un labprāt centās atrast kopīgas dziesmas, kuras dziedājis ASV, lai tās dziedātu pie ugunskura kopā ar mūsu klubu. Jau pirmajā nometnē Valdis kādā naktī pabija sargu postenī kopā ar draudzes brāli Aināru. Pildot sardzes posteņa pienākumus, varēja daudz pārrunāt Bībeles tēmas. Šīs sarunas abus vīrus ļoti satuvināja. Valdis jau tad pastāstīja, ka viņa vecāki ir atguvuši savu vecāku īpašumu Jēkabpils pusē.

Pagājušajā vasarā 2025. gada nometnē Vestienā uz dažām dienām sava atvaļinājuma laikā Valdis atkal atbrauca uz nometni gan palīdzēt klubam, gan būt par sargu nometnē, un šīs sarunas par iespēju viņa īpašumā rīkot nometni kļuva daudz nopietnākas. Valdis no nometnes aizbrauca, bet pāris nedēļas pēc nometnes Aināram radās izdevība par Valda īpašumu pastāstīt nometnes organizētājiem, un tad jau sākās vietas iepazīšana un tika pieņemts lēmums, ka 2026. gada nometnei jānotiek Jēkabpils novada Kalna pagastā.

Arī šajā nometnē Valdis dažus vakarus pie ugunskura ņēma rokās ģitāru un iepriecināja kluba bērnus ar kopīgām dziesmām. Mazajiem kluba zēniem Valda atrašanās klubā bija īpaša – paraugs, no kā mācīties dāsnumu, labestību un izpalīdzību. **(Sadraudzības CM kluba "Sadraudzība" koordinatore Gunta Muceniece)**

Atskatoties uz aizvadīto CM nometni, sirdī paliek tik daudz spilgtu atmiņu, emocionālu mirkļu un pateicības. Dobeles CM kluba komandai un dalībniekiem šis laiks bija piepildīts ar patiesu kopību, jaunu draudzību dzimšanu un redzamiem Dieva brīnumiem ikdienas situācijās.

Īpašs stāsts un piedzīvojums bija jau pati nometnes uzbūvēšana un iekārtošana. Tā bija lieliska iespēja likt lietā prasmes un sadarboties. Sabūvējām teltis, no kokiem sasējām un izgatavojām lauka dušu, pagrabu pārtikas uzglabāšanai, kā arī ierīkojām mājīgu ugunskura vietu. Redzēt, kā no plika laukuma kopīgiem spēkiem top funkcionalitāte un mājīgums, bija patiesi iedvesmojoši.

Viena no skaistākajām nometnes dāvanām bija atrastie draugi un kopīgie mirkļi. Piemēram, karstajās dienās mēs ar Sintiju bijām atraduši savu iemīļoto ēnas *spotiņu*, kur patverties no saules. Īpaši glābjoši tas bija man, jo nometnē vispār biju aizmirsis paņemt līdzi cepuri.

Noteikti viens no spilgtākajiem un neaizmirstamākajiem notikumiem bija pārgājiens. Pašu lepnuma dēļ mums gadījās apmaldīties, taču Dieva gādība mūs nepameta pat tādā mirklī, Viņš mums atsūtīja palīgā sunīti no citas komandas, kurš mūs uzticami izveda taisni līdz nākamajam kontrolpunktam. Tāpat arī kristības bija neaprakstāmu emociju un svētības pilns brīdis, kas paliks atmiņā uz ilgu laiku.

Līdzās priekam piedzīvojām arī pārbaudījumu brīžus. Mūsu sirdis sažņaudzās un daži pat izplūda asarās, kad mūsu vadītājai Elvīrai palika tik slikti, ka viņu nācās aizvest ātrās palīdzības komandai, un arī dalībniecei Sintijai radās veselības problēmas. Šie brīži mūs vēl vairāk vienoja lūgšanās un savstarpējā atbalstā.

Šī nometne deva arī vērtīgas atziņas nākotnei. Aizbraucot mājās, sirdī ir liela degsme un skaidrs redzējums: nākamgad gribu iesaistīties vēl vairāk! Ir vēlme gan pasniegt nodarbības, gan dot savu pienesumu tehniskajai komandai pie datoriem un palīdzēt visā sagatavošanās procesā. **(Dobeles CM kluba "Gājputni" Ceļa meklētāja Dominika tētis)**

Man kā direktoram kopā ar savu Alūksnes Ceļa meklētāju klubu "Dieva pēdās" uz nometni bija



“Gājputni”, Dobele



“Spožā bulta”, Cēsis

iespējams doties ceturto reizi pēc kārtas. Un tieši šī reize no visām šķita visīpašākā. Minēšu vairākus iemeslus. Šogad uz nometni devās pēdējos gados vislielākais Alūksnes kluba dalībnieku skaits, starp kuriem vairāki pusaudži nometni piedzīvoja pirmo reizi. Nedēļas garumā starp mūsu kluba dalībniekiem virmoja īpašas, sirsnīgas labestības izpausmes. Vakaru ugunskuru brīžos vairāki dalījās ar saviem personīgajiem stāstiem, liecinot par Dieva darbību viņu dzīvē. Daudzi rīta Bībeles izpētes nodarbībās kļuva tuvāki ar Bībeli un tās vēsti. Viens dalībnieks piedzīvoja vēlmi nožēlot savus grēkus, paužot apņēmību mācīties Bībeles stundas. Cits dalībnieks atklātā vēstulē runāja par savas dzīves sāpīgām pieredzēm un to, kā Ceļa meklētāji ir dāvājuši garīgu un emocionālu dziedināšanu. Vairāki dalībnieku vecāki palīdzēja iekārtot, uzstādīt un novākt kluba teritoriju. Viņi visi bija ļoti aizkustināti par Ceļa meklētāju kustību un darbu, kādu tā veic.

Es varētu pieminēt vēl daudzas citas svētības, kuras paliks mūsu prātā. Tomēr visvairāk Dievs mūsu kluba pieaugušo sirdīs ierakstīja apziņu, ka ilgstošā ticības un patiesības “sēklu” sēšana NES augļus. Tā atstāj lielu iespaidu uz dalībnieku ikdienas dzīvi, pat ja mēs to neredzam. **(Alūksnes CM kluba “Dieva pēdās” direktors Miks Možeiko)**

Šajā nometnē piedzīvojām daudz īpašu mirkļu, kas tiešām paliks sirdī ierakstīti gan mūsu bērniem, gan pieaugušajiem. Šie īpašie piedzīvojumi bija gan par laika apstākļiem, kurus Dievs vadīja tā, lai tie būtu labvēlīgi nometnes procesiem, gan par īpašo apsardzību, kad manu dēlu teltij uzgāzās virsū liels, tikko nolūzis koka zars un saplacināja telti (un tieši tajā brīdī teltī neviens neatradās). Mūsu bērniem atmiņā vēl ilgi skanēs Bībeles panti, kas nometnē katru dienu tika izdziedāti pa vienam pantiņam.

Bērni ne tikai ieguva jaunas zināšanas ikrīta Bībeles izpētē un kopīgajās nometnes sanāksmēs, bet arī veidoja draudzības, mācījās sadarboties un piedzīvoja neaizmirstamus mirkļus gan pārgājienā, gan ļoti interesantajās un aizraujošajās nodarbībās.

No sirds pateicamies visiem vadītājiem, skolotājiem un pārējiem brīvprātīgajiem un atbalstītājiem, kuri ar savu kalpošanu palīdzēja radīt siltu, drošu un svētīgu nometnes atmosfēru! Ticu, ka nometnē piedzīvotais paliks bērnu sirdī vēl ilgi. **(Siguldas CM, PM kluba “Klinšu ērgļi” direktore Rasa Melngalve)**

“Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.” (Salamana pamācības 22:6) Kluba vadīšanā ir trīs fāzes – jaunības, augšanas un brieduma fāze. Šajā nometnē mūsu klubs varēja baudīt kārtīgu brieduma fāzi ar vairākiem pusaudžiem, kuri uz nometni devās pēdējo reizi kā Ceļa meklētāji. Ir patiess prieks redzēt, kā pusaudži izaug un kā nobriest viņu spriedums, domas un izvēles. Tas patīkamākais laikam ir, ka viņi sāk arvien vairāk un jaudīgāk iesaistīties kluba darbībā, dodot savu artavu. Smagās ūdens kannas nu ir kļuvušas jau vieglākas, un trijkāju siešana notiek šķietami automātiski. Vakara un rīta sanāksmju laikā, šķiet, jau pavisam var atslābt, klausoties Dāvja spēcīgajās uzrunās, un sarunas pie ugunskura kļūst dziļākas.



“Dieva pēdās”, Alūksne



“Klinšu ērgļi”, Sigulda

Brieduma fāze izpaužas arī ar izvēļu izdarīšanu par labu Kristum. Šogad mums bija tas prieks savā klubā piedzīvot divu Ceļa meklētāju dzīves nodošanu Jēzum. Esteres un Sendijas liecību iespējams noklausīties adventistu vispasaules radio ierakstā. Un man ir dziļš prieks redzēt, kā savstarpēja draudzība ir spējusi iedvesmot uz to draudzību, ko mums piedāvā dot Jēzus.

Tomēr jāsaka, ka, lai vai cik skaista būtu brieduma fāze, tā tomēr nāk ar saldsērīgām sajūtām. Ceļa meklētāji, kas tik ilgus gadus ir veidojuši mūsu kluba iekšējo sajūtu, vairs nebūs Ceļa meklētāji. Un, lai gan ir cerība, ka šie pusaudži turpinās iesaistīties kluba darbībā, es gribu teikt, ka nav nekas skaistāks par Ceļa meklētāju gadiem.

Pateicība Debesu Tēvam, ka mums ir tik bagātīgs klubs ar tik jaudīgu komandu, ka uz nometni varējām doties 54 cilvēku liels klubs! Laikam iespaidīgākais, kas no šīs nometnes paliks atmiņā, ir Dāvja Trubeckoja uzrunas, kas atkal no jauna pavēra skatu uz tām daudzajām mācībām, kas mūs sagaida Bībeles lappusēs.

Un pateicība, ka jauno sezonu varēsim turpināt ar jauniem pusaudžiem, atkal ieejot jaunā kluba fāzē ar jauniem piedzīvojumiem un izaicinājumiem! **(Cēsu CM kluba "Spožā bulta" direktors Ernests Trucis)**

Šī gada CM/ PM nometnē "Sirdī ierakstīts" mūsu klubs "Jūras zvaigznes" bija pārstāvēts īpaši kuplā skaitā. Prieks bija redzēt arī vairākas ģimenes, kurām šī bija pati pirmā nometnes pieredze.

Pirms nometnes valdīja neliels satraukums, kā mums visiem kopā klāsies. Kā sadzīvosim, dzīvojot telti pie telts, kā kopīgi ieturēsim maltītes, dalīsim pienākumus un mācīsimies rēķināties cits ar citu? Taču jau pirmajās dienās kļuva skaidrs, ka šīs bažas ir liekas.

Ierašanās dienā, kad daudzas teltis vēl tikai tapa, mūs pārsteidza spēcīgs vējš. Tas pamatīgi sapurināja mūsu nometnes vietu, vairākas teltis un nojumes tika bojātas, un virtuves telts kļuva neizmantojama. Tomēr tieši šajā brīdī spilgti atklājās īsts komandas gars. Tēti, kuri paši savulaik bijuši Ceļa meklētāji un guvuši vērtīgu pieredzi, nekavējoties ķērās pie darba un kopīgiem spēkiem atjaunoja visu, ko vējš bija sabojājis.

Visas nometnes laikā mūsu klubs dzīvoja kā viena liela ģimene. Vienmēr bija kāds, kurš palīdzēja, uzmundrināja vai vienkārši atradās blakus. Starp mums valdīja sirsnība, draudzība un savstarpējs atbalsts. Arī šoreiz Dievs mūs bagātīgi svētīja ar lieliskiem laikapstākļiem. Nometnes programma bija aizraujoša gan mazajiem, gan lielajiem. Interesantās nodarbības, kopīgie piedzīvojumi un pārgājiens radīja daudz skaistu atmiņu un priecīgu mirkļu. Pavāri mūs lutināja ar gardām, veselīgām maltītēm, kas ik dienu deva spēku jaunām aktivitātēm.

Naktīs gulējām tik saldi, ka pat mazās pelītes, kuras mitinājās zem mūsu teltīm, netraucēja mieru un atpūtu.

Pāri visam mēs izjūtam dziļu pateicību Dievam par Viņa aizsardzību, mīlestību un rūpēm. Viņš mums dāvāja iespēju būt kopā, augt draudzībā un piedzīvot neaizmirstamus mirkļus šī gada CM/ PM nometnē "Sirdī ierakstīts". Šīs atmiņas paliks mūsu sirdī vēl ilgi pēc tam, kad teltis būs salocītas un nometnes ugunskurs izdzisis. **(Rīga 1 PM kluba "Jūras zvaigznes" direktore Denīze Kūma)**

Ceļa meklētāju nometnē bērni un jaunieši caur pārgājieniem un nodarbībām dabā pētīja ķēniņa Salamana mantojumu, mācoties izmantot Bībeles gudrību ikdienā. Šis svētītais laiks stiprināja dalībnieku ticību, praktiskās prasmes un savstarpējo kopību. **(Rīga 4 CM kluba "Izkateļ" direktors Nikita Abramovs)**

"Draudzīgās uguns" klubā nometne sākās ar izaicinājumiem. Īsi pirms nometnes mūsu direktore Zane guva kājas traumu, kuras dēļ nevarēja piedalīties nometnē. Svētdienā, būvējot konstrukcijas, spēcīgs vējš aiznesa pa gaisu kluba lielo telti un salauza tai vairākus stieņus. Savukārt pati lielā telts lidojot vēl saplēsa telti kādam no mūsu Ceļa meklētājiem... Bet, kā jau mēs zinām, Dievs ir ļoti labs. Turpat nometnē atradās gan jauni stieņi lielajai teltij, gan cita telts mūsu Ceļa meklētājam, gan arī Zane ik pa laikam mūsu kluba dzīvei varēja pievienoties digitāli.

Kopumā no mūsu kluba nometnē bija 22 pusaudži un 11 pieaugušie. Īpašs prieks mums bija iespēja pieaugušo sarakstā skaitīt arī Ievu un Alisi – mūsu nu jau izaugušās Ceļa meklētājas, kuras vadīja nodarbību "Ekoloģija". Tajā varējām izpētīt nometnes pļavu un tās apkārtni. Papildus tam mūsu klubā notika arī nodarbības "Ķīmija" un "Attiecību kompass".

Pusaudžiem nometnē, protams, ļoti patika garšīgais ēdiens (liels paldies pavārei Ivetai un viņas palīgiem!), bet jo īpaši bērni priecājās par mācītāja Dāvja uzrunām. Reizē, kad Dāvis pie mums viesojās vakariņās, bērniem bija daudz jautājumu par Bībeles tēmām, un Dāvim bija jārunā tik daudz, ka viņš līdz ēšanai tā arī īsti nemaz netika.

Tāpat arī ne reizi vien no Ceļa meklētājiem ir dzirdēts, cik ļoti īpašs viņiem liekas kristību vakars. Arī šajā reizē tas bērnos rosināja jautājumus un pārdomas par kristību nozīmi un pašu vēlmi kristīties. Galu galā aicinājumam gatavoties uz kristībām nākamajā nometnē atsaucās 3 bērni no mūsu kluba.

Lai gan viņiem, gan visiem pārējiem svētību pilns šis laiks līdz nākamajai nometnei! **(Rīga 1 CM kluba "Draudzīgā uguns" direktora vietniece Aiva Rudzīte)**

Jūlija vidū, kad vasara sasniedz savu pilnbriedu un daba priecē ar sauli, zaļumu un siltumu, mūsu bērni



"Jūras zvaigznes", Rīga



"Izkateļ", Rīga

kuplā skaitā pulcējās nometnē, lai kopā piedzīvotu neaizmirstamus mirkļus, draudzību un prieku kopā ar Dievu. Bērniem nometne ir viens no vasaras gaidītākajiem notikumiem – laiks, kad uz brīdi var aizmirst ikdienas rūpes, būt kopā ar draugiem, mācīties ko jaunu un sajust Dieva klātbūtni. Cēsu draudzes kluba "Spožā bulta" Piedzīvojumu meklētāji šogad devās kopā ar Ceļa meklētājiem. Mūsu klubā ir 12 aizrautīgi Piedzīvojumu meklētāji, kuri ar lielu prieku un nepacietību gaidīja šo vasaras notikumu.

Laikapstākļi mūs lutināja, gandrīz katru dienu priecēja vasarīgs siltums un saule. Tā kā tuvumā bija ezers, varējām vairākas reizes dienā doties peldēties un atveldzēties. Īpaši par to priecājās mūsu mazie Piedzīvojumu meklētāji, kuri ūdens priekus izmantoja ar patiesu sajūsmu un enerģiju. Ezers kļuva par vienu no mīļākajām vietām, kur pēc aktīvām nodarbībām atgūt spēkus un vienkārši izbaudīt kopā būšanu. Nometnes programma bija ļoti daudzveidīga un aizraujoša. Mūsu bērni ar lielu interesi piedalījās dažādās nodarbībās, kurās varēja gan apgūt jaunas prasmes, gan pārbaudīt savas spējas. Īpaši lielu sajūsmu izraisīja "Pirmā palīdzība", "Būvē un lido", "Kustību prieks" un "Pērlītes". Katrā nodarbībā bērni varēja kaut ko jaunu iemācīties, darboties praktiski un, protams, arī kārtīgi izsmieties. Bija patiess prieks redzēt bērnu ieinteresētību, zinātkāri un vēlmi izmēģināt ko jaunu. Īpaša vieta nometnē bija atvēlēta arī Dieva Vārdam. Katru rītu mums bija Bībeles izpēte par Salamana pamācībām, kas palīdzēja bērniem aizdomāties par gudrību, draudzību, izvēlēm, vārdiem un attiecībām ar Dievu un apkārtējiem cilvēkiem. Šīs nodarbības bija papildinātas ar ļoti skaistām ilustrācijām un stāstiem, kas palīdzēja bērniem labāk uztvert un saprast Bībeles vēsti. Nometnes tēma "Sirdī ierakstīts" mudināja domāt par to, kas ir tas, ko mēs vēlamies ierakstīt savā sirdī un ko paņemam līdzi arī pēc nometnes beigām.

Nevaram nepieminēt arī skaisto un piedzīvojumiem bagāto ceturtdienas pārgājienu. Mūsu ceļš veda cauri pļavām, izcirtumiem un dažādiem meža posmiem. Pārgājiena laikā mums bija iespēja iepazīt ļoti dažādus meža tipus – jaunu mežu, vecu mežu, bērzu birzi, stādītu mežu, jaukto koku mežu, kā arī purvu. Tas bija ne tikai fiziski aktīvs piedzīvojums, bet arī lieliska iespēja mācīties par dabu un pamanīt, cik dažāda un skaista ir Dieva radītā pasaule. Pārgājiena laikā bērnus sagaidīja dažādi kontrolpunkti. Tajos bija gan izklaidējoši, gan pamācoši uzdevumi, kas lika gan padomāt, gan sadarboties, gan pārbaudīt savas zināšanas un prasmes. Bērni ar aizrautību devās no viena kontrolpunkta uz nākamo, nezinot, kāds pārsteigums viņus sagaidīs turpmāk. Kopīgi pārvarēti izaicinājumi vienmēr rada īpašas atmiņas, un arī šis pārgājiens noteikti paliks bērnu atmiņā kā viens no spilgtākajiem nometnes piedzīvojumiem.

Piektdiena atnesa īpaši skaistu un nozīmīgu notikumu – kristības. No Cēsu draudzes kluba kristījās mūsu lielās meitenes – Estere un Sendija. Šis bija ļoti īpašs un aizkustinošs brīdis ne tikai pašām meitenēm, bet arī mums visiem, kas varējām būt kopā ar viņām šajā svarīgajā dzīves notikumā. Kristības bija skaists apliecinājums viņu izvēlei sekot Dievam un ļaut Viņa mīlestībai un vadībai arvien vairāk ieņemt vietu viņu dzīvē. Mēs ļoti priecājamies par Esteri un Sendiju un vēlam viņām, lai Dievs turpina vadīt viņu dzīves ceļu, stiprina ticību un palīdz ik dienas atcerēties šo īpašo dienu! Sestdiena bija īpaša ar sabata dievkalpojumu un Lūgšanu zemi. Lūgšanu zemē bērniem bija iespēja tuvāk iepazīt dažādus veidus, kā mēs varam lūgt Dievu un pateikties Viņam. Bērni varēja aizdomāties arī par to, kas īsti ir lūgšana un kāpēc tā ir tik svarīga mūsu attiecībās ar Dievu. Tā bija mierīga un pārdomu pilna pieredze, kas palīdzēja saprast, ka lūgšana nav tikai vārdi, ko sakām, bet saruna ar Dievu un iespēja uzticēt Viņam savas domas, rūpes, prieku un pateicību.

Pēcpusdienā valdīja pavisam cita noskaņa – laiks sadraudzības spēlēm! Bērniem bija lieliska iespēja izpriecāties, aktīvi pavadīt laiku un iepazīties ar citiem bērniem no Latvijas klubiem. Kopīgās spēles, smiekli un dažādie uzdevumi palīdzēja veidot jaunas draudzības un vēl vairāk izbaudīt kopā būšanu. Šādi mirkļi atgādina, ka mūsu kopiena ir daudz plašāka par vienu klubu un ka draudzība var sākties pavisam vienkārši – ar kopīgu spēli, smaidu un vēlmi iepazīties.

Protams, īpaši gribam izcelt mūsu kluba trīs supertētus! Viņu ieguldījums visas nometnes laikā bija nenovērtējams. Spēja tikt galā ar diviem un pat trim bērniem visas nedēļas garumā patiešām ir apbrīnojama. Viņi bija līdzās gan ikdienas darbos, gan piedzīvojumos, gan dažādās situācijās, kad bija nepieciešama palīdzīga roka, pacietība un labs humors. Šī nometne mums vēlreiz atgādināja, cik svarīgi ir bērniem dot iespēju būt kopā, piedzīvot, mācīties un augt. Tā bija nedēļa, kas piepildīta ar smiekliem, sauli, ūdens priekiem, jauniem draugiem, piedzīvojumiem, zināšanām un, pats galvenais, ar Dieva klātbūtni. Aizbraucot mājās, līdzi paņēmām ne tikai noguruša kājas, daudz skaistu fotogrāfiju un nometnē iegūtas prasmes, bet arī siltas atmiņas un daudz ko tādu, ko vēlamies patiesi ierakstīt savā sirdī. Lai šīs nometnes piedzīvojumi, jaunās draudzības un Dieva Vārda patiesības turpina dzīvot mūsu bērnu sirdī arī ikdienā – ilgi pēc tam, kad nometnes telts būs novākta un vasaras dienas būs pagājušas. **(Cēsu PM kluba "Spožā bulta" direktore Svetlana Daiga un PM vecāki)**



Valka



"Kalnā kāpēji", Talsi

“Laikmetu ilgu” tulkojumi latviešu valodā



Andris Pešelis, mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas un SDA vēstures un Elenas Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs

Ir pierasts, ka grāmatu plauktā stāv šī Elenas Vaitas grāmata – “Laikmetu ilgas”. Pat grūti iztēloties, ka ir bijis laiks, kad tā nav bijusi tulkota latviešu valodā. Ja ir vēlēšanās to iegādāties un kādam uzdāvināt, tad jādodas uz “Patmos” izdevniecības grāmatnīcu Baznīcas ielā 12a.

Grāmatu “Laikmetu ilgas” latviešu valodā pati pirmā tulkojusi Sužu misijas skolas angļu valodas skolotāja Amālija Karnovska vēl pagājušā gadsimta četrdesmitajos gados. Pirms tam viņa bija iztulkojusi Elenas Vaitas grāmatu “Audzināšana”, kas izdota 1940. gadā. Tā bija sanācis, ka šīs grāmatas izdošana sakrita ar padomju varas sākuma laiku Latvijā. Iespiestās grāmatas jau atradās izdevniecības noliktavā, bet padomju varas pārstāvji lika šķēršļus to izņemšanai. Tie labprāt būtu gribējuši šo izdevumu nodot makulatūrā. Tomēr pēc garām sarunām izdevās šo grāmatu saņemt un pa draudzēm izplatīt.

Savukārt “Laikmetu ilgu” tulkojums tā arī palika manuskripta formā. Padomju gados vairāki adventistu draudzes locekļi darbojās, pārrakstot tulkoto adventistu literatūru ar rakstāmmašīnu. Pēc tam šie materiāli tika iesieti cietos vākos un nonāca pie lasītājiem draudzēs. Vairākās draudzēs pastāvēja šāda pašizdotu grāmatu bibliotēka. Varas iestādes, protams, zināja par šo grāmatu pastāvēšanu, tomēr pa laikam piemiedza acis un izlikās to neievērojam. Cik man zināms, viena reize, kad šādi izdevumi tika izņemti kratīšanas laikā, notika 1962. gadā, kad J. Kupalas (Vīlandes) ielā 9 padomju valsts iestādes slēdza Septītās dienas adventistu Draudžu savienības biroju.

“Laikmetu ilgu” tulkojumi tika pavairoti prasmīgi. Pārrakstītājs ievietoja rakstāmmašīnā 4 vai 5 lapas vienlaicīgi pamīšus ar kopēšanas papīru, lai uzreiz varētu uzrakstīt šīs 5 vai 6 kopijas. Kvalitāte, protams, sanāca kā nu kuru reizi. Ja bija labi kopēšanas papīri un laba rakstāmmašīnas lente, tad vismaz pirmās kopijas sanāca labi salasāmas. Taču ir redzētas kopijas, kuras ir grūti salasāmas, ar izplūdušiem burtiem.

Pārrakstītāji draudzēs bijuši vairāki. Visu vārdus te es pat nespēju nosaukt.

“Laikmetu ilgas” ir tulkotas latviski vairākas reizes. Par esošo “Laikmetu ilgu” teksta tulkotāju pastāv četras versijas:

1) Skaidrīte Teremta apgalvo, ka tās ir tulkojis Jānis Zariņš, ar kuru viņai esot bijušas sarunas par tulkojuma kvalitāti;

2) Aina Zariņa apgalvo, ka Jānis Zariņš nekad nav tulkojis “Laikmetu ilgas”;

3) pastāv minējums, ka “Laikmetu ilgas” tulkojis mācītājs Ernests Klotiņš (viņš bija nodarbojies ar tulkojumiem un pavairojis rakstu darbus ar rakstāmmašīnu);

4) vēl starp iespējamiem tulkotājiem no vācu valodas tiek minēta Anna Pikmane.

Draudzes locekļi ir minējuši arī vēl kādu citu cilvēku vārdus, kas būtu varējuši tulkot “Laikmetu ilgas”, taču man nav par to pārliecinošu pierādījumu. Sarunas ar vecākajiem draudzes locekļiem, kuri vēl varētu ko atcerēties par “Laikmetu ilgu” latviešu tulkojuma manuskriptu, nav devušas rezultātu. Neviens vairs neko neatceras. Fakts ir tāds, ka “Laikmetu ilgu” latviešu tulkojums ir ticis iespiests izdevniecībā “Patmos” un nu atrodas grāmatu plauktos.

Tātad pati pirmā grāmatas tulkotāja latviešu valodā bija skolotāja Amālija Karnovska. Man nav zināms, cik plaši ticis pavairots Karnovskas “Laikmetu ilgu” tulkojums. Tā manuskripta klades glabājās pie Valijas Raģes un Skaidrītes Teremtas. Atsevišķas šī manuskripta klades ir zudušas.

Vairākās draudzēs vēl joprojām eksistē senlaikos ar rakstāmmašīnu pavairotie “Laikmetu ilgu” izdevumi. Šo manuskriptu tulkotāju vārdus man nav izdevies uzzināt. Tad vēl – Karnovskas manuskripts ir labots. To ir veicis kāds anonīms korektors. Iespējams, Karnovska pati, taču rokraksts nedaudz atšķiras. Manuskriptā ir vairāki svītrojumi un labojumi, kas veikti acīmredzami sievietes rokrakstā.

Izvērtējot esošo, “Patmos” izdoto, “Laikmetu ilgu” kvalitāti, ir tapis vēl Skaidrītes Teremtas tulkojums, kurš pašlaik pastāv vien manuskripta formā. Skaidrīte bija vēlējusies, lai turpmāko izdevumu teksts tiktu izlabots vai aizvietots ar viņas tulkojumu. Pagaidām tas nav noticis, izvērtējot izdevumus, kurus šādas korekcijas varētu prasīt.

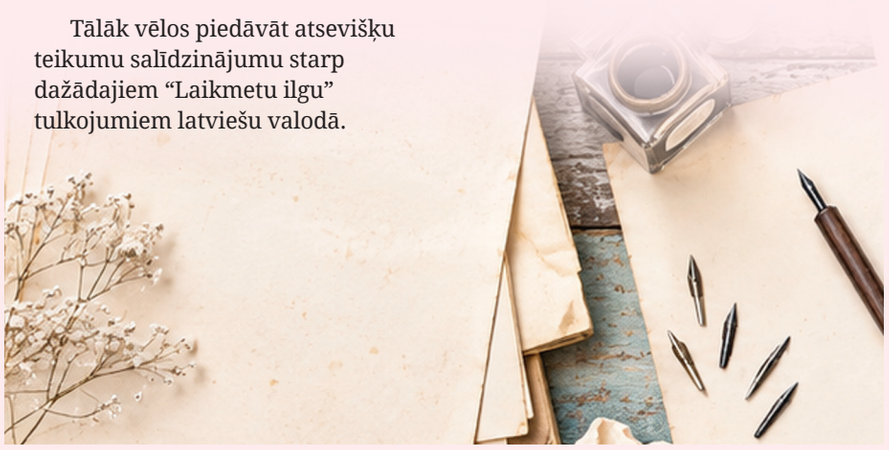
Jebkurā gadījumā esošais “Laikmetu ilgu” izdevums nav slikts. Tas nav ķecerīgs. Tam, protams, atsevišķās vietās var piemeklēt labāku tulkojumu variantus, kā tas ir vienmēr ar tulkojumiem. Tomēr nav nepieciešams par zemu novērtēt jau esošo.

Daži no Skaidrītes Teremtas piedāvātajiem labojumu variantiem “Laikmetu ilgu” 1997. gada izdevuma tekstā:

Lappuse 1997. g. izdevumā	Angļu teksts	Esošais teksts	Labojuma variants
10. lpp	But not alone for His earthborn children was this revelation given.	Šo atklāsmi saņēma ne tikai uz zemes dzimušie Dieva bērni.	Atklāsmi deva ne tikai Viņa mirstīgajiem bērniem.
11. lpp.	Heavenly beings woo the hearts of men.	Debesu būtnes skar cilvēku sirdis.	Debesu būtnes parāda uzmanību cilvēkiem.
13. lpp.	That we might behold it and not be destroyed	Lai viss redzētais nesatriektu mirstīgā cilvēka vājo uztveri	Lai mirstīga cilvēka vājā uztvere varētu to uzlūkot
22. lpp.	Through nature, through types and symbols, through patriarchs and prophets, God had spoken to the world.	Dievs uzrunāja pasauli ar dabas, līdzību, simbolu, sentēvu un praviešu starpniecību.	Dievs bija runājis uz pasauli ar dabas, līdzību, simbolu, sentēvu un praviešu starpniecību.
24. lpp.	They had hoarded the living manna, and it had turned to corruption.	Viņi paslēpa dzīvības mannu, un tā pārvērtās ļaunumā.	Viņu apslēptā dzīvības manna sabojājās.
115. lpp.	explained the prophecies	runāja par pravietojumiem	izskaidroja pravietojumus
115. lpp.	to worship God	Dievam kalpot	Dievu pielūgt
121. lpp.	for their… impenitence	cietsirdības dēļ	neatgriezīgās sirds dēļ
138. lpp.	A woman of Samaria approached	Akai tuvojās kāda samariešu sieviete	Tuvojās kāda sieviete no Samarijas
194. lpp.	they scorned to be taught	tie apsmēja mācības	tie nicināja pamācības
200. lpp.	But the Saviour spoke with authority	Bet Jēzus ar pavēli	Pestītājs runāja autoritatīvi
206. lpp.	the Son of man	Pestītājam	Cilvēka Dēlam
234. lpp.	the divinity of Jesus	Jēzus ir Dievs	Jēzus dievišķību
279. lpp.	It was not through the outward contact with Him	Tas nenotika ārēji kontaktējoties ar Viņu	Tas nenotika ārēji pieskaroties Viņam
345. lpp.	Divinity from within flashes through humanity…	Cilvēkā atklājas Dieva klātbūtne…	Dievība izstaro caur cilvēcību…
382. lpp.	Jesus lived the law	Jēzus savā dzīvē īstenoja bauslības principus	Jēzus savā dzīvē piepildīja bauslību
414. lpp.	Mystery… the dual character of His nature.	noslēpumu, Viņa divkāršo dabu.	noslēpumu, Viņa dabas duālo raksturu
423. lpp.	hiding its lack in the perfection of Christ.	kas savu trūkumu apslēpj Kristus pilnībā.	kas savu trūkumu apklās ar Kristus pilnību.
430. lpp.	faith in their Redeemer	ticība Pestītājam	ticība savam Glābējam
483. lpp.	The second son represented	Pirmais dēls ainoja	Otrais dēls ainoja
483. lpp.	Like the second son	Līdzīgi pirmajam dēlam	Līdzīgi otrajam dēlam

Ievērojot šī raksta apjoma ierobežojumus, te kā paraugus minu tikai dažus no piedāvātajiem labojumiem. Tie visi kopā ir apkopoti uz 57 lappusēm, pa 40 labojumiem katrā lapā. Liela daļa no šiem labojumiem ir tehniskas dabas, piemēram, oriģinālā ir "Viņš", bet latviešu tulkojumā paskaidrots: "Jēzus", nevietā lietots "arī", pazudis skaitlis rakstu vietā vai vārdam būtu jābūt slīprakstā, kā arī ir stila labojumi un iespējamie tulkojuma varianti.

Tālāk vēlos piedāvāt atsevišķu teikumu salīdzinājumu starp dažādajiem "Laikmetu ilgu" tulkojumiem latviešu valodā.

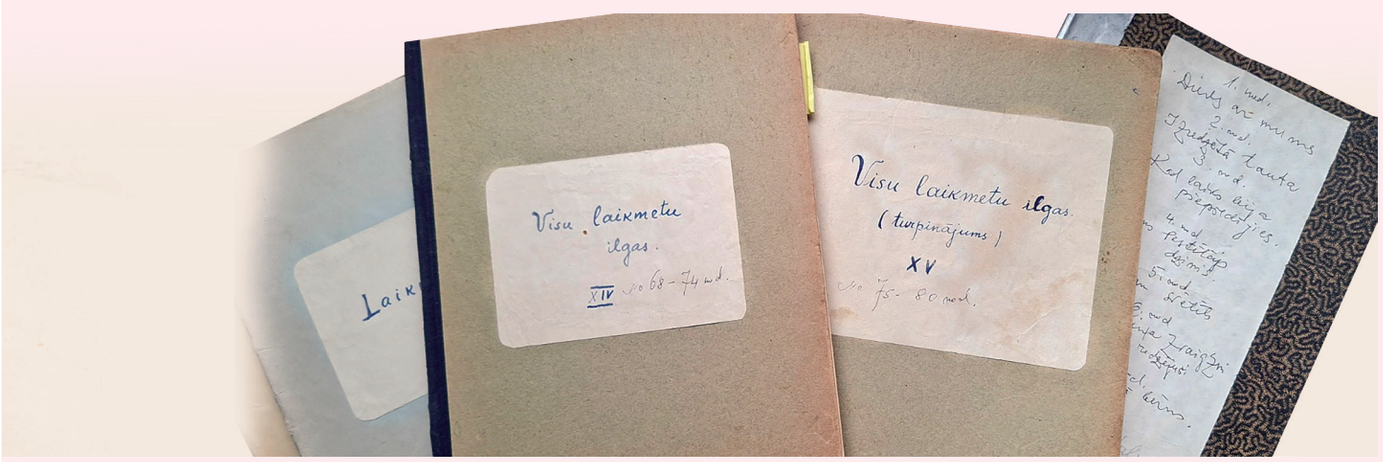


Angļu teksts	Amālijas Karnovskas	Anonīms Karnovskas tulkojuma korektors	Patmos izdevums 1997. g.	Skaidrītes Teremtas 2021. g.
He was the Desire of all nations, the Root and the Offspring of David, and the Bright and Morning Star. [52]	Viņš bija visu tautu gaidītais, Dāvida sakne un dzimums, tā spožā rīta zvaigzne.	Viņš bija visu tautu prieks, Dāvida sakne un dzimums, tā spožā rīta zvaigzne.	Viņš bija visu tautu Ilgas, Dāvida Sakne un Atvase, spožā Rīta Zvaigzne. (34. lpp)	Viņš bija visu tautu Ilgas, Dāvida Sakne un Dzimums, un spožā Rīta Zvaigzne.
To Him the work of destruction and the denunciation of judgment is a "strange work." Isaiah 28:21. But it is in mercy and love that He lifts the veil from the future, and reveals to men the results of a course of sin. [582]	Viņam iznīcināšanas darbs un sodības pasludināšanas darbs ir svešs, "dīvains darbs". Bet žēlastībā un mīlestībā Viņš paceļ aizkaru no nākotnes un parāda cilvēkiem grēka ceļa (dzīves) iznākumu.	Viņam iznīcināšanas darbs un sodības piedraudēšana ir svešs, "dīvains darbs". Bet žēlastībā un mīlestībā Viņš paceļ nākotnes aizkaru un parāda cilvēkiem grēka ceļa (dzīves) sekas.	Iznīcināšana un sodīšana Viņam ir neparasts, "savāds darbs". (Jes. 28:21) Bet žēlastībā un mīlestībā Viņš tagad pacēla nākotnes priekškaru, lai cilvēkiem parādītu grēka ceļa iznākumu. (474. lpp.)	Iznīcināšana un soda draudi Viņam ir "svešatns darbs." Jes 28:21. Bet žēlastībā un mīlestībā Viņš paceļ nākotnes priekškaru un atklāj cilvēkiem grēka lāsta sekas.
Had they kept the law of God, they would have done the same unselfish work that Christ did. But love to God and man was eclipsed by pride and self-sufficiency. [583]	Ja tie būtu Dieva bauslību turējuši, tie būtu darījuši to pašu nesavtīgo darbu, ko Kristus darīja. Bet mīlestība uz Dievu un cilvēkiem bija izdzēsta no lepnības un pašpieticības.	Ja tie būtu Dieva bauslību turējuši, tie būtu darījuši to pašu nesavtīgo darbu, ko Kristus darīja. Bet augstprātība un pašpieticība bija izdzēsušas mīlestību uz Dievu un cilvēkiem.	Ja tie būtu ievērojuši Dieva bauslību, tad darītu to pašu nesavtīgo darbu, ko darīja Kristus. Bet mīlestību pret Dievu un cilvēkiem aizēnoja augstprātība un iedomība. (475. lpp.)	Ja viņi būtu turējuši Dieva bauslību, tie būtu darījuši tādu pašu nesavtīgu darbu, kādu darīja Kristus. Bet lepnums un pašpaļāvība aptumšoja mīlestību uz Dievu un cilvēku.
In the rejection of their present mercies and warnings lay the guilt of that generation. The fetters which the nation had for centuries been forging, the people of Christ's day were fastening upon themselves. [586]	Toreizējās paaudzes noziegums bija tiem pašlaik piešķirtās žēlastības un biedinājumu atstumšanā. Važās, kuŗās tauta gadusimteņiem bija kalusi, ļaudis Kristus dienās galīgi iekala sevi.	Toreizējās paaudzes noziegums bija tiem tobrīd sniegtās žēlastības un biedinājumu atstumšanā. Važās, kuŗās tauta gadusimteņiem bija kalusi, Kristus dienu ļaudis galīgi iekala sevi.	Šīs paaudzes grēks izpaužas, noraidot piedāvāto žēlastību un brīdinājumus. Kristus laika ļaudis sevi ieslēdza tajās važās, kuras tauta bija kaldinājusi jau gadsimtiem ilgi. (476. lpp.)	Tās paaudzes vaina bija viņiem piedāvātās žēlastības un brīdinājuma noraidīšanā. Kristus laika ļaudis sevi ieslēdza tajās važās, kuras nācija bija kaldinājusi gadsimtiem ilgi.
To those who refuse the precious rays of light which would illuminate the darkness, the mysteries of God's word remain such forever. From them the truth is hidden. [588]	Tiem, kas atsakās no vērtīgajiem gaismas stariem, kas var apgaismot tumsu, Dieva vārda noslēpumi paliek arī paslēpti uz visiem laikiem.	Tiem, kas atsakās no dārgajiem gaismas stariem, kas apgaismotu tumsu, Dieva vārda noslēpumi arī paliek apslēpti.	Dieva Vārda noslēpumi vienmēr paliek neatklāti tiem, kas atsakās no dārgajiem gaismas stariem, kuri var apgaismot tumsu. Patiesība viņiem ir apslēpta. (477. lpp.)	Dieva Vārda noslēpumi vienmēr paliks tādi tiem, kas atsakās no dārgajiem gaismas stariem, kuri apgaismotu tumsu. Patiesība viņiem tiek apslēpta.



Priest and ruler, Pharisee and Gentile, looked with astonishment and awe upon Him who stood before them with the majesty of heaven's King. Divinity flashed through humanity, investing Christ with a dignity and glory He had never manifested before. [591]	Priesteri un virsnieki, varizēji un pagāni skatījās uz Viņu ar izbrīnu un bijību, uz Viņu, kas stāvēja viņu priekšā ar debesu Ķēniņa majestāti (augstību). Dievība staroja cauri cilvēcībai ietērpdama Kristu ar tādu cienīgumu un godību.	Priesteŗi un virsnieki, varizēji un pagāni pārsteigti ar bijību raudzījās uz Viņu, kas stāvēja viņu priekšā ar debesu Ķēniņa majestāti (augstību). Dievība atspīdēja cauri cilvēcībai apņemdama Kristu ar tādu cēlumu un godību.	Priesteri un vadītāji, farizeji un pagāni pārsteigti un ar bijību raudzījās uz To, kas Debesu Ķēniņa majestātiskumā stāvēja viņu priekšā. Cauri cilvēciskajai dabai kļuva redzama dievišķā daba, ietērpjot Kristu tādā cieņā un godībā, kādu Viņš agrāk nekad nebija izrādījis. (479. lpp.)	Priesteris un vadītājs, farizejs un pagāns pārsteigumā un godbijībā skatījās uz Viņu, kas Debesu Ķēniņa majestātiskumā stāvēja viņu priekšā. Dievišķība uzplaiksnīja cauri cilvēcīgumam, piešķirdama Kristum cēlumu un godību, kādu Viņš nekad agrāk nebija izrādījis.
The Spirit was to be given as a regenerating agent, and without this the sacrifice of Christ would have been of no avail. The power of evil had been strengthening for centuries, and the submission of men to this satanic captivity was amazing. Sin could be resisted and overcome only through the mighty agency of the Third Person of the Godhead, who would come with no modified energy, but in the fullness of divine power. [671]	Garam bija jātiek dāvinātam kā atjaunotajam spēkam, un bez tā Kristus upuris būtu bijis bez nozīmes. Ļaunuma spēks bija ticis nostiprināts gadusimteņiem un cilvēku pakļaušanās šai sātana verdzībai ārkārtīga. Grēkam varēja pretoties un to uzvarēt tikai caur trešās dievības personas spēcīgo darbību. Garam bija jānāk ne ierobežotā mērā, bet dievišķā spēka pilnumā.	Garam bija jātiek piešķirtam kā atdzemdinātājam spēkam, un bez tā Kristus upuris būtu bijis veltīgs. Ļaunuma vara nostiprinājusies cauri gadusimteņiem un cilvēku padošanās šai sātana verdzībai pārsteidzoša. Grēku varēja atvairīt un uzvarēt tikai caur trešās dievības personas spēcīgo starpniecību, kurai bija jānāk ne ar ierobežotu enerģiju, bet dievišķā spēka pilnumā.	Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez Tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara ir nostiprinājusies, un cilvēka padošanās sātaniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā. (555. lpp.)	Gars bija jādod kā atjaunojošs spēks, un bez tā Kristus upuris būtu bijis veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara bija nostiprinājusies, un cilvēku pakļaušanās sātaniskai verdzībai bija satriecoša. Grēku varēja atvairīt un pārspēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kas nāks nevis ar samazinātu spēku, bet dievišķā spēka pilnībā.

Protams, tikai no šiem dažiem piemēriem nevar viennozīmīgi pasacīt, kurš tulkojums būtu labāks nekā citi. Tomēr šie tulkojumi iezīmē garo ceļu, kāds noiets, lai tiktu pie "Laikmetu ilgām" latviešu valodā. Pieļauju, ka atsevišķos izdevumos mašīnrakstā varētu būt vēl vairāk nianšu lasījumos. Amerikāņu adventisti, uzzinot par E. Vaitas darbu tulkojumiem vietējās valodās, mēdz būt pārsteigti, cik daudz pūļu ir ielikts šajos tulkojumos. Angļu valodas zemēs viss ir vienkāršāk – ņem un lieto jau esošo. Par to nav jācīnās. Turpretī citās valodās šie darbi ir jātulko.



“Radīts kaut kam vairāk”

Eiropas adventistu jauniešu kongress



Jana Imaka,
LDS Jauniešu nodaļas vadītāja

No 4. līdz 8. augustam Valensijā, Spānijā norisinājās lielākais jauniešu pasākums Eiropā *Adventist Youth Congress* – AYC. Šāds kongress notiek reizi četros gados, tāpēc tas ir īpaši gaidīts notikums. Kongress vienuviet pulcē ļoti dažādo Eiropu, un ikvienam ir iespēja atrast sev ko piemērotu atbilstoši saviem talantiem, noskaņojumam un interesēm.

Kopā kongresā bija vairāk nekā 3400 cilvēku. No Latvijas kongresā piedalījās vai palīdzēja to organizēt 29 jaunieši, savukārt kopumā no Baltijas bijām 79. Dalībniekiem bija iespēja piedalīties sporta spēlēs, kopā ar māksliniekiem veidot skatuves dekorācijas, zīmēt kristīgus komiksus, doties iepazīt Valensiju, spēlēt spēles un iepazīties ar jauniešiem no visas Eiropas. Bija atvērta arī skaisti noformēta lūgšanu istaba.

Dalībniekiem bija iespēja piedalīties arī vairāk nekā 60 dažādos semināros, kurus vadīja 43 adventistu runātāji no visas pasaules, piemēram, Franks Hāzels no Bībeles izpētes institūta, Transeiropas un Intereiropas divīziju vadītāji Daniels Dūda un Barna Magiarosi, zinātnieki, adventistu augstskolu pasniedzēji no Eiropas un citām pasaules vietām. Semināri tika iedalīti sešās kategorijās: *attiecības*, *izaugsme*, *digitālā pasaule*, *ticība un zinātne*, *radošums*, *līdzdali* jeb ar misiju saistīti semināri.

Īpaša diena bija ceturtdiena, kad katra ūnija pārstāvēja savu reģionu ar dažādām aktivitātēm. Dalībniekiem bija iespēja apmeklēt katru staciju, izpildīt uzdevumu un sakrāt uzlīmes, lai vēlāk iegūtu piemiņas nozīmīti. Šo dienu dalībnieki īpaši izbaudīja.

Vieni no nozīmīgākajiem kongresa mirkļiem bija kopīgie svētbrīži. Katru dienu tādi bija trīs. Katru rītu plkst. 7.00 notika agrā slavēšana tiem, kuriem patīk celties agri un kuri izbauda vienkāršākus slavēšanas mirkļus mazākā cilvēku pulkā.

Rīta sanāksmēs Ivana Mendesa no Ņūboldas koledžas iedziļinājās teoloģiskās un vēsturiskās niansēs, pievēršoties trim galvenajām kongresa apakštēmām – “Radīts piederībai”, “Radīts ticībai” un “Radīti, lai augtu”. Savukārt vakara galvenais runātājs bija Damians Čandlers no ASV. Viņa uzdevums bija spilgti atklāt evaņģēlija vēsti, grēku nožēlu un aicinājumu nodot savu dzīvi Jēzum. Viņš to darīja, izmantojot pazudušā dēla līdzību un citus piemērus.

Sabata dievkalpojumā bija īpaši krāšņa programma, kurā piedalījās arī orķestris un koris, savukārt vakarā uzstājās kongresa dalībnieku apvienotais koris. Tomēr visīpašākais notikums bija kristības, kurās 21 jaunietis nodeva savu dzīvi Dievam. Kongresa laikā daudzi jaunieši arī nolēma sākt ceļu uz kristībām vai atjaunot savu nodošanos Dievam pēc tam, kad bija nomaldījušies.

Pēcpusdienā jauniešiem bija iespēja uzrakstīt vēstuli sev (kuru viņi saņems pēc pusgada), kā arī atpūsties un piedalīties dažādās garīgās aktivitātēs.

Pajautāju dažiem dalībniekiem par viņu iespaidiem no AYC.

KAS BIJA VISLABĀKĀ PROGRAMMAS DAĻA?

Samuels Bričs: Man bija pozitīva pieredze, piedaloties AYC. Programmā man vislabāk patika vakara sanāksmes, kurās runāja Damians.

Roberts Geide: Kongresā man visvairāk patika vakara sanāksmes, jo varēja dziedāt kopā ar 3000 cilvēkiem. Man ļoti patika arī klausīties lielisko runātāju Damianu



Iepazīšanās ar spāņu kultūru pirmajā vakarā



Slavēšanas mirkļi

Čandleru, kurš runāja ar lielu entuziasmu. Īpaši interesanti šķita tas, kā viņš atklāja savas Bībeles zināšanas un skatījumu uz dažādām tēmām, par kurām iepriekš nebiju tā aizdomājies.

Ieva Marta Goba: Sākumā jāpateicas atbalstītājiem, kuri tik daudziem jauniešiem no Latvijas finansiāli palīdzēja piedzīvot šo kongresu. Bija prieks būt tik daudzu ticīgu Dieva bērnu vidū – dažādas Eiropas tautas bija sapulcējušās vienuviet. Kongresa ietvaros izbaudīju iespēju "Tautu izstādē" (*Exhibition of Nations*) iepazīt dažādu Eiropas valstu kultūras.

Alīna Vanaga: Man ļoti patika *Exhibition of Nations*, jo bija iespēja iepazīt dažādas kultūras, nācijas, tradīcijas un vēsturi, piedaloties radošās aktivitātēs un komunicējot ar citiem. Patika arī sporta aktivitātes, jo bija pieejams inventārs dažādiem sporta veidiem – gan komandu spēlēm, gan aktivitātēm divatā vai vienatnē. Dažādas spēles ļāva neformālā un nepiespiestā veidā veidot jaunas draudzības.

Estere Muceniece: Ja jāizvēlas tikai viena programmas daļa, tad tās būtu rīta sanāksmes. Bet man ļoti patika arī tas, ka programma bija piepildīta ar dažādiem notikumiem – iedvesmojošām uzrunām, slavēšanu, aktivitātēm, kurās varēja izkustēties, kā arī laiku, kurā vienkārši atpūsties, parunāties un iepazīt jaunus cilvēkus.

Intars Tomsons: Man personīgi visvairāk patika brīvība. Tādā ziņā, ka pats varēji izvēlēties, ko apmeklēt un ko ne. Piemēram, AYC laikā divus rīta seminārus un brokastis es neapmeklēju, jo vienkārši aizgulējos, taču neviens mani par to nesodīja!

Justs Jēkabsons: Personīgi man vislabāk patika sporta aktivitātes. Iepazīties ar kādu no otra pasaules gala pie volejbola tīkla vai spēlējot tautas bumbu ir pavisam kas cits. Bija interesanti parunāties ar dažādiem cilvēkiem.

Biju sev izvirzījis mērķi izveidot mēmi – internetā izplatītu, asprātīgu attēlu vai joku –, kas saņemtu visvairāk atzīmju "Patīk". To izmantoju arī kā iemeslu, lai ietu klāt citiem, aprunātos un sarunas beigās palūgtu vienu "Patīk". To darīju paralēli sporta aktivitātēm un kopumā laikam aprunājos ar vismaz 60 cilvēkiem, turklāt iemācījos arī pāris frāžu franču valodā.

KURŠ SEMINĀRS BIJA VISVĒRTĪGĀKAIS?

Roberts: Man visvairāk patika seminārs "Pie galda", kur mums stāstīja par to, cik nozīmīgi ir sēdēt pie viena galda ar kādu, ar kuru vari veidot attiecības, un nonākt līdz sarunām par ticību. Tas var kļūt par lielu pagrieziena punktu otra cilvēka dzīvē.

Ieva: Vērtīgākā un atziņām bagātākā kongresa daļa bija semināri. Tematu klāsts bija ļoti plašs – no pārdomām par zinātni līdz savas vērtības meklējumiem Dievā, no draudžu dibināšanas līdz Radītāja nodoma atklāšanai intīmajās attiecībās.

Alīna: *God's Will vs My Will* jeb "Dieva griba vai mana griba". Seminārs bija garīgi ļoti vērtīgs, piepildīts ar gudrām domām un Bībeles pantiem, caur kuriem Dievs tiešā veidā uzrunāja gan par uzticību, gan mīlestību, gan pārdzīvojumiem un citām lietām. Seminārā tika aplūkotas dažādas aktuālas problēmas, par kurām ikdienā pārdzīvojam, un tas, ko Dievs mums par tām saka caur Savu Vārdu Bībelē. Seminārs sniedza daudz personīgu atziņu un vielu pārdomām.

Estere: Šoreiz sanāca apmeklēt tikai vienu semināru – *Crucial Conversations jeb Izšķirošas sarunas*. Tajā tika sniegts ieskats, kā nonākt līdz svarīgām sarunām un tās veidot tā, lai tu justos sadzirdēts un tādējādi varētu uzlabot attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem.

Justs: Tas īsti nebija seminārs, taču man ļoti interesants šķita AYC *podkāsts*, kura viena no vadītājām bija Patrīcija Oberte. Tajā kopumā tika runāts par attiecību tēmām, kurām ikdienā draudzē varbūt tik daudz nepieskaras. Man tas galvenokārt patika tāpēc, ka klasiskas sarunas vietā tika izmantots cits formāts un jautājumi tika aplūkoti no cita skatpunkta.

KĀDAS ATZIŅAS GUVI KONGRESA LAIKĀ?

Samuels: No Damiana runām AYC kongresā es guvu vairākas svarīgas atziņas. Visvairāk man palika prātā doma, ka manas kļūdas un neveiksmes nenosaka manu vērtību. Pat tad, ja cilvēks attālinās no Dieva vai jūtas pazudis, Dievs viņu nepamet un turpina meklēt. Es arī sapratu, ka kauns bieži liek mums slēpties un domāt, ka vairs neesam Dieva mīlestības cienīgi, taču Dievs vēlas, lai mēs atgriežamies pie Viņa un pieņemam Viņa piedošanu. Vēl viena svarīga atziņa bija tā, ka nekad nav par vēlu izvēlēties Dievu un sākt no jauna. Šīs runas man lika vairāk aizdomāties par savām attiecībām ar Dievu un par to, kā es pats skatos uz savām kļūdām.

Ieva: Šajās dienās smēlos iedvesmu jaunai darba, mācību un kalpošanas sezonai, domājot par to, kā būt par svētību cilvēkiem, vienkārši atklājot viņiem Jēzus mīlestību un kristīgu sadraudzību. Manā sirdī atkal izskanēja



Vakara sanāksme



Katru dienu parādījās jauns dekorācijas elements, atklājot konkresa galveno domu

atgādinājums, ka Svētais Gars ir Tas, kurš uzrunā cilvēka sirdi un vada to uz atgriešanos. Es esmu tikai darbarīks Viņa rokās.

Roberts: Šis kongress man ir palīdzējis saprast, ka mums ir svarīgi parādīt Dieva mīlestību jebkur, kur mēs esam, un ka to var izdarīt visdažādākajos veidos. Mēs ikkatrs, kā vēsta arī pasākuma tematika, esam radīti kam vairāk – kam vairāk, nekā piedāvā šī pasaule.

Justs: Biežāk jābrauc uz šādiem pasākumiem!

Estere: Mani īpaši iedvesmoja Ivanas Mendesas rīta uzrunas. Viena no atziņām bija par to, kā Dievs var izmantot konkrētu vietu, apstākļus un mūsu dzīves pieredzi, lai īstenotu Savu nodomu. Piemēram, Israēlam tika dota apsolītā zeme, kur piens un medus tek. Tas man lika aizdomāties, ka šis apraksts nav tikai par zemes auglību, bet arī par Dieva apsolījumu un rūpēm par Savu tautu. Viņi tika nolikti konkrētā vietā un konkrētos apstākļos, lai Israēla tauta mācītos vairāk uzticēties Dievam un būtu par svētību apkārtējiem. Līdzīgi ir arī ar katru no mums – nav nejaušību. Dievs mūs ir nolicis konkrētā vietā ar īpašu mērķi.

Intars: Mana mīļākā no visām uzrunām bija pati pirmā – otrdienas vakarā. Tajā vakarā es sēdēju pašā priekšā, un Damians runāja par Dieva žēlastību – dāvanu, ko nevar nopelnīt ar saviem darbiem. Sprediķis mani īpaši aizkustināja brīdī, kad viņš uzrunāja manu sirdi ar četriem vienkāršiem vārdiem: *"Come sit with me!"* ("Nāc, apsēdies pie Manis!") Gandrīz vai apraudājos... Šī uzruna manā prātā ir palikusi līdz pat šai dienai – kā neizdzēšama frāze, kas turpina skanēt galvā. Vēl arī apziņa, ka tev ir tik daudz adventistu brāļu un māsu, kuri tevi mīl. Dievs patiešām ir visur, tev vienkārši jāmāk Viņu saskatīt.

KĀPĒC IR VĒRTS PIEDALĪTIES STARPTAUTISKOS PASĀKUMOS?

Justs: Es domāju, ka ir vairāki galvenie iemesli. Pirmkārt, starptautiskie pasākumi tomēr ir citā līmenī nekā mūsu vietējie, ne obligāti labāki vai sliktāki, bet tiem ir pavisam cits mērogs. Ir atšķirīga runātāju izvēle, un dažus no viņiem, iespējams, tuvākajā laikā uz Latviju neviens neatvedīs. Slavēšana ir citā stilā, pat ēdiens ir cits, ir iespēja piedzīvot kaut ko tādu, ko šeit nepiedzīvosi. Otrs iemesls ir visi tie cilvēki, kurus citādi, iespējams, nekad mūžā nesatiktu. Šeit tevi ieliek mazajā grupā kopā ar viņiem, tu vari nonākt pie viena galda pusdienās vai paspēt viņiem zaudēt galda tenisā. Un vēl viens iemesls, kas arī saistās ar atšķirīgu pieredzi, – šādi pasākumi ir laba iespēja paceļot un iepazīt jaunas vietas citā valstī.

Roberts: Šis bija viens no lielākajiem jauniešu pasākumiem, kādā esmu bijis, ja ne pats lielākais. Šādos pasākumos ir lieliska iespēja iepazīties un sadraudzēties ar cilvēkiem no visdažādākajām valstīm. Manuprāt, tā ir lieliska iespēja iepazīt citus jauniešus un dalīties pieredzē par to, kā Dievs ir darbojies katra dzīvē.

Intars: Manuprāt, ir divi svarīgi iemesli: tīklošanās jeb jaunu starptautisku draudzību veidošana un citu kultūru iepazīšana. Viens no ievērojamākajiem brīžiem kongresa laikā man bija tas, ka satiku kādu britu mācītāju, kuru iepriekš biju saticis tikai vienu reizi Somijā. Beigās mums ne tikai izveidojās patiešām vērtīgas un dziļi sirsnīgas sarunas, bet viņš arī piedāvāja brīvprātīgi atbraukt uz Latviju kā runātājs, palīdzēt man ar vairākām personīgām problēmām un uzaicināja mani uz viņa draudzi uzspēlēt bungas! Šādi Dievs spēj tevi svētīt, ja aizbrauc uz kādu starptautisku pasākumu.

Alīna: Tur var satikt daudz jaunu un interesantu jauniešu. Garīgi aktuālo pasākumu klāstā ikviens var atrast kaut ko sev. Tā ir iespēja piedzīvot Dievu un izjust vienotību Viņa mīlestībā, kā arī veidot jaunas draudzības ar jauniešiem, kuriem ir kristīgas vērtības.

Estere: Lai iedvesmotos, iegūtu jaunus draugus, piedzīvotu kopā būšanu ar daudziem citiem kristiešiem un iepazītu Dieva radīto pasauli.

Samuels: Es ieteiktu visiem piedalīties starptautiskos pasākumos, jo tur var iepazīt daudz jaunu cilvēku un patīkami pavadīt laiku ārpus mājām.

Sabata pēcpusdienā bija iespēja piedalīties raidieraksta jeb podkāsta epizodes ierakstā, ko vadīja mūsu jauniete no Latvijas Patrīcija Oberte kopā ar Džo Filpotu.

Patrīcija Oberte par pieredzi kā *podkāsta* vadītājai: Uz Spāniju devos ar īpašu uzdevumu: kongresa ietvaros tika izveidots jauns projekts, *podkāsts*, un man bija iespēja kļūt par vienu no tā vadītājām.

Uzaicinājumu kļūt par *podkāsta* vadītāju saņēmu jau aprīlī, un līdz ar to sākās lielais sagatavošanās darbs, kas bija jāiegulda vēl pirms pašiem ierakstiem. Pirmās divas epizodes maijā ierakstījām attālināti. Sākumā tas šķita nedaudz neierasti, jo biju pieradusi redzēt, ka *podkāsti* tiek filmēti, visiem dalībniekiem atrodoties vienā telpā. Tomēr šī pieredze ļāva mums ieskrieties un sagatavoties lielākajam izaicinājumam – astoņu epizožu ierakstīšanai Spānijā.

Mūsu *podkāsta* viesi bija kongresa semināru runātāji, kurus intervējām par tēmām, kam viņi bija pievērsušies savos semināros. Kongresa laikā mani rīti lielākoties sākās kopā ar *podkāsta*



Galda spēļu laiks



Justs spēlē galda tenisu



Intars vakara sanāksmē



Deimians Čandlers



Ineta un Miks ar citiem brīvprātīgajiem

komandu — plānojām jautājumus, gatavojāmies intervijām un devāmies ierakstīt epizodes. Kopumā Spānijā ierakstījām vēl septiņas epizodes. Savukārt astotā epizode bija īpaša, tā tika ierakstīta uz lielās skatuves kongresa dalībnieku priekšā. Šoreiz *podkāsta* sarunai varēja sekot līdzi visa auditorija, un dalībniekiem bija arī iespēja pašiem uzdot savus jautājumus.

Šis projekts man bija ne tikai iespēja izmēģināt sevi jaunā lomā, bet arī vērtīga pieredze, kas ļāva attīstīt intervēšanas un komunikācijas prasmes. Visas *podkāsta* epizodes būs iespējams noklausīties *YouTube*, *Spotify* un *Apple Podcasts EUDYouth* kanālos, meklējot *M4+ Podcast*!

Ne tikai Patrīcija devās uz kongresu kalpot, arī trīs jaunieši no Latvijas devās palīgā kā brīvprātīgie, lai palīdzētu kongresa organizēšanā.

Miks un Ineta Možeiko par pieredzi kā brīvprātīgajiem: "AYC kongresu bija iespējams apmeklēt un piedzīvot ne tikai dalībnieka lomā. Šāda mēroga pasākumiem ir nepieciešama brīvprātīgo klātbūtne un iesaiste. No Latvijas uz jauniešu kongresu brīvprātīgo lomā devās trīs cilvēki – es kopā ar savu sievu Inetu, kā arī Gustavs Naglis no Rīgas 7. draudzes. Kopā ar mums bija vēl aptuveni 120 brīvprātīgo no dažādām Eiropas valstīm.

Kādus pienākumus šāda mēroga pasākumā uzņemas brīvprātīgais? Īsā atbilde: visu, ko galvenie organizatori palūdz paveikt. Tomēr galvenie pienākumi pārsvarā ir saistīti ar dažāda veida infrastruktūras uzstādīšanu, sakārtošanu, pārkārtošanu un nojaukšanu atbilstoši programmas vajadzībām. Ir jāvada un jāpārrauga dalībnieku plūsma ēdināšanas, mazo grupu, semināru un lielo sanāksmju laikā, jo kongresa apmeklētāju skaits ir ļoti liels. Mēs, brīvprātīgie no Latvijas, pašā sākumā bijām iesaistīti reģistrācijas stendu darbā, atbildot par kongresa dalībnieku reģistrēšanu un nepieciešamo lietu izsniegšanu. Tas bija ļoti intensīvs, nogurdinošs, bet aizraujošs kalpošanas brīdis. Tāpat bija iespēja iesaistīties kongresa veikaliņa un informācijas centra darbā.

Kopumā ar kalpošanas garu atsaucāmies visām vajadzībām, kur bija nepieciešami cilvēkresursi. Praktiski visi brīvprātīgie bija jaunieši. Vesela atsevišķa brīvprātīgo komanda – spāniski runājošie – pildīja pienākumus, kas bija saistīti ar drošības un kārtības uzturēšanu pasākuma norises vietā.

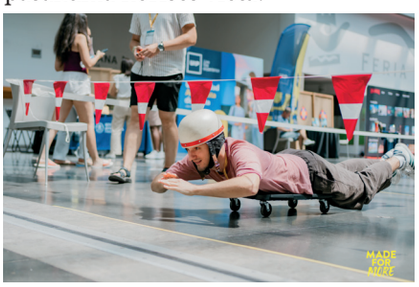
Mēs aicinām ikvienu pamēģināt uzņemties šo lomu nākamajos AYC pasākumos! No tās nevajag baidīties, jo darāmo darbu nasta nav smaga. Šī loma paver iespēju ierasties jau vairākas dienas pirms pārējiem, sagatavot un radīt "svētku" telpu un sajūtu, iepazīt spēcīgus jauniešu vadītājus, jo ar viņiem notiek sadarbība visas nedēļas garumā, kā arī paskatīties uz pasākuma norisi no cita skatpunkta. Tā ir iespēja redzēt daudzas organizatoriskas idejas un nianses, kuras pēc tam var pārņemt un izmēģināt arī šeit, uz vietas, ja arī jums patīk organizatoriskais darbs."

Ar atvērtām sirdīm Dieva tuvumu varēja piedzīvot ik uz soļa un dažādās programmas daļās. Sirsnīgs paldies Transeiropas divīzijai, Baltijas ūnijai un Latvijas draudžu savienībai par finansiālo atbalstu! Bez tā tik daudzi jaunieši no Latvijas un Baltijas nebūtu varējuši aizbraukt uz kongresu. Lai Dievs svētī, sargā un vada mūsu vadītājus dažādos līmeņos!

Foto: *INTER-EUROPEAN DIVISION OF SDA*



Gustavs, vadot skeletona aktivitāti



Latviešu aktivitāte par skeletonu



Vika, palīdzot skeletona aktivitātē

JAUNIEŠIEM

Jauniešu kongress *Maranatha Youth:* Nākotnes šķautnes



Ineta Možeiko

STĀSTA INETA MOŽEIKO

Mans ceļš uz "Maranatha"

Mana pirmā iepazīšanās ar "Maranatha" notika, kad man bija vien kādi 7 vai 8 gadi. Precīzu gadu tagad pat grūti atcerēties. Nometnē nokļuvu kopā ar saviem brāļiem kā jauna dalībniece. Šī pirmā bērnības pieredze bija savdabīga, pati to atceros visai miglaini, bet vecāki vēlāk stāstīja, ka biju vēl pārāk maziņa, jutos vientuļa un tik ļoti ilgojos pēc mājām, ka mammai un tētim nācās mani vest prom ātrāk.

Tomēr apbrīnojami ir tas, ka vārds "Maranatha" mani ir pavadījis kopš pašas bērnības. Es vienmēr zināju tā nozīmi – "Mūsu Kungs nāk!", taču patiesi izprast un piedzīvot šī vārda dziļumu sāku tikai nesen.

Pēc tās bērnības nometnes pagāja daudzi gadi. Pusaudža gados es attālinājos no draudzes. Lai gan augu ticīgu vecāku ģimenē, Dievu personīgi tobrīd vēl nebiju atradusi. Uzsāku patstāvīgu dzīvi, pārceļoties prom no mājām, mācoties un strādājot. Dzīvoju pēc saviem noteikumiem, ne vienmēr pareiziem, precīzāk sakot, pavisam nepareiziem. Taču pat šajos gados manā atmiņā neizdzēšami skanēja nometnes himnas rindas: "*Maranatha* – draugu nometne, atdod savu sirdi Dievam pēc iespējas drīzāk! *Maranatha* aicina sev līdzi, *Maranatha* – mūsu Kungs nāk!"

Būdama tālu no Dieva un veicot ikdienas mājas darbus, es pieķēru sevi pie domas, ka dungoju šos vienkāršos vārdus. Pat neapzinājos, no kurienes tie nāk, taču tie bija iedēstīti dziļi manā sirdī.

Kad Dievs mani stipri vilka pie Sevis, es piedzīvoju atgriešanos draudzē. Tobrīd jau studēju teoloģiju Bučā, Ukrainā un skaidri apzinājos savu vēlmi kalpot. Kad vasaras brīvlaikā atgriezos mājās pie vecākiem, man radās iespēja atkal doties uz "Maranatha" nometnēm šoreiz pavisam citā lomā – kļūstot par bērnu grupas audzinātāju. Es ar prieku pievienojos komandai un bez ierunām atkārtoti pieķēros tam, kas tiek darīts. Ieraudzīju, kā nometnē, kur ierodas liels skaits bērnu no neticīgām vai nomināli kristīgām ģimenēm, mūsu vadītājiem izdodas neticamais – caur stāstiem, spēlēm un Bībeles stundām atklāt viņiem dzīvo Kristu. Aptvēru, ka nometne prot parādīt, cik ļoti Dievs mīl un novērtē katru dalībnieku. Daudziem bērniem tā kļuva par pirmo un nozīmīgāko atklāsmi viņu mūžā. Es ieraudzīju tik daudz patiesu emociju un neviltotu asaru! Pieredzēju neskaitāmas dziļas, sirsnīgas sarunas ar bērniem par Kristu, ticību, viņu personīgo dzīvi un pārdzīvojumiem. Šajos brīžos sajutu, ka esmu kļuvusi par labu darbarīku Dieva rokās, redzot, kā par uzticamu instrumentu kļūst ikviens mūsu komandas darbinieks.

Kopš tā brīža šī kalpošana kļuva par neatņemamu manas dzīves sastāvdaļu. Vēlējos iesaistīties arvien nopietnāk, tāpēc no audzinātājas lomas pakāpeniski pievērsos organizatoriskajiem procesiem. Esot organizatoru komandā, šobrīd vadu arī mediju komandu, koordinējot foto un video uzņemšanu, to atspoguļošanu sociālajos tīklos, veidojot vizuālo identitāti un atribūtiku. Ārkārtīgi daudz mācos no mūsu pieredzējušajiem kolēģiem, kuri vada nometnes jau gadiem ilgi.

No visas sirds priecājos, ka tagad mūsu kalpošana ir izaugusi līdz "Maranatha Youth" jauniešu konferenču mērogam. Šāda jauniešu kustība ir nepieciešama, jo ir izaugusi vesela bērnu un pusaudžu paaudze, un viņi ar visu sirdi joprojām vēlas atgriezties savā mīļajā "Maranathā".

Aizkulišu sagatavošanās darbi: "Mums bija plāns, bet Dieva plāns bija labāks"

Gatavošanos pirmajam jauniešu kongresam mēs sākām gandrīz pirms gada. Noturējām neskaitāmas attālinātās sanāksmes, kurās pakāpeniski "būvējām" kopējo pasākuma konceptu, ģenerējām idejas un centāmies līdz sīkumam pārdomāt katru detaļu. Mēs ļoti daudz lūdzām un vēlējāmies visu sagatavot tā, lai kongresa norise sagādātu pēc iespējas mazāk negaidītu pārsteigumu.

Taču kalpošanā vienmēr piepildās mans mīļākais dzīves moto: "Mums bija plāns, bet Dieva plāns bija labāks." Sākotnēji mūsu vīzija iekļāva simtiem dalībnieku uzņemšanu no dažādām Eiropas valstīm. Tomēr Dievs man personīgi atklāja ļoti dziļu patiesību: pirms mēs rīkojam kaut ko globālu un aicinām ciemiņus no tālienes, mums vispirms ir jākļūst par vienotu ģimeni tepat mājās. Ir jāattīsta sadraudzība starp latviešu un krievu valodā runājošiem ticīgajiem, pārvarot valodas barjeras un satuvinot kultūras, lai vēlāk mēs vienoti varētu sirsnīgi uzņemt draugus no citām zemēm.

Mūsu komandai šis process bija kā liels izaicinājums un dziļu pārdzīvojumu laiks. Bērnu nometnēs bijām ieguvuši nelielu pieredzi, strādājot ar divu valodu grupām, taču šis bija pirmais jauniešu kongress, kurā pilnībā uzņēmām jauniešus, kas nemaz nerunā krieviski. Mēs dzīvojam līdzās, taču ikdienā bieži vien pārāk maz zinām cits par cita pasauli. Mans lielais sapnis vienmēr ir bijis redzēt, ka mūsu jaunieši un bērni patiesi draudzējas un ka neviena valoda pasaulē nespēj kļūt par šķērsli Kristus mīlestībai. Mums ir tik daudz ko mācīties citam no cita!

"Maranatha" bērnu nometnēs

mūsu organizatoriskā struktūra gadu gaitā ir izstrādāta līdz pašam mazākajam sīkumam. Bet "Maranatha Youth" pasākuma specifika atklāja situācijas, kuras nebija iespējams paredzēt iepriekš. Šajos brīžos es no jauna apbrīnoju mūsu komandas vadītāju Fjodoru Kalniņu. Viņa pieeja vienmēr iedvesmoja: "Redzam problēmu? Tad vienkārši ņemam un atrisinām to! Jūtam, ka var izdarīt labāk? Pielāgojam uzreiz uz vietas!" Pārkārtojot atsevišķus programmas punktus, mēs ieguvām ātru un efektīvu rezultātu. Atgriezeniskās saites sarunas ar dalībniekiem ļāva saprast, ka vairums no viņiem pat nepamanīja nekādas izmaiņas vai sarežģījumus. Viņi nejuta mūsu aizkulišu spriedzi, un zālē valdīja mājīga, mierīga un brīnišķīga Dieva klātbūtnes atmosfēra.

Gaisotne: ciemošanās pie laba drauga

Kā visvērtīgāko ieguvumu izceļu neticami silto atmosfēru, kuru mums kopīgi izdevās radīt. Pārņēma sajūta, it kā tu būtu atnācis ciemos pie sava vistuvākā drauga, apsēdies uz viņa mīļākā dīvāna, paņēmis spilvenu un no visas sirds sācis klausīties viņa gudrā vectētiņa padomos. Šāds formāts man ir mīļš no bērnības, atminoties, kā ar ģimeni noturējām kopīgus svētbrīžus līdz ar sabata iesākumu. "Maranatha Youth" kongresā mēs piedzīvojām, ka esam viena liela, vienota ģimene teju septiņdesmit cilvēku sastāvā.

Nepiespiestā vide nospēlēja izšķirošu lomu. Mums nebija formālas baznīcas atmosfēras ar koka krēslu rindām, kur visiem jāsēž taisnu muguru. Gluži pretēji, valdīja vienkāršība un patiesa māju sajūta. Protams, pirmajā dienā vēl varēja izjust zināmu atturību. Daudzi savstarpēji nebija pazīstami, taču ar katru stundu šīs robežas izzuda. Bija patiess prieks vērot, kā krievvalodīgie jaunieši meklē draudzību ar latviešiem un otrādi. Par draudzības augstāko punktu kļuva galda spēļu vakari, kuros dalībnieki sarunājās un smējās vienlaikus trīs valodās, ja tas bija nepieciešams.

Runātāju tēmas bija daudzveidīgas, taču tās visas atklāja vienu un to pašu – Dieva Valstības un mūsu nākotnes dažādās šķautnes. Runātāji bija vairāki, jo viens reti spēj uzrunāt absolūti visus. Tika aptverti jauniešu dažādie jautājumi. Kā vērtību saskatu dāvāto iespēju personīgi satuvināties ar visiem runātājiem, kopīgi ēdot pie viena galda. Cik patīkami bija novērot runātāju iesaisti dziļās, personīgās sarunās ar jauniešiem gan grupās, gan individuāli. Tas ikvienam dāvāja drošu apziņu: "Es esmu svarīgs, mana balss un mana problēma tiek sadzirdēta."

Ja kāds kautrējās "aci pret aci" apvaicāties par sev personīgām tēmām, to bija iespējams darīt anonīmi publiskā jautājumu un atbilžu sesijā. Izskanēja ļoti dziļi jautājumi, un runātāju atbildes daudziem palīdzēja satvert meklēto.

Iegūtā pieredze, secinājumi un ieteikumi

Pati svarīgākā mācība organizatoriskajā ziņā: nedrīkst secīgi rīkot divus plašus pasākumus ar vienas dienas starplaiku. Pirms jauniešu kongresa tik tikko bija noslēgusies "Maranatha" bērnu nometne. Vienīgajā brīvajā dienā komandai bija jāuzkopj visas telpas, jānomaina vizuālais noformējums, jāpārkārto skaņas un apgaismojuma tehnika, jāsagatavo reģistrācija un, ja iespējams, jāpaspēj kaut nedaudz atpūsties (lai gan to nekādi nevar nosaukt par īstu atpūtu). Paši izjutām, cik fiziski un emocionāli sarežģīti tas ir, un otrs pasākums neizbēgami cieš darbinieku noguruma dēļ.

Vēl viens secinājums: mums nav no jauna jāizgudro velosipēds. Mājīgā un ģimeniskā kongresa forma darbojas lieliski. Jaunieši ir ārkārtīgi atsaucīgi, jo viņiem ir liela vēlme pēc šādām tikšanās reizēm, tāpēc mēs turpināsim pilnveidot un slīpēt to, kas jau nes labus augļus.

Noslēgumā...

Pasākumam noslēdzoties, visi izjutām fizisku nogurumu, kuru veldzēja pateicība Dievam par ikvienu cilvēku, kurš atbrauca. Tas Kungs visu sakārtoja, vadīja katrā posmā un deva spēku pat tad, kad šķita, ka viss ir izsmelts.

No visas sirds esmu pateicīga organizatoru komandai! Ikkatrs atdeva sevi pat par 150 procentiem. Protams, liels paldies jauniešiem, kuri uzticējās un atbrauca, varbūt līdz galam nenojaušot, kas viņus sagaidīs. Šajā kongresā apvienojās divas manas pasaules, un pieredzēju, cik labi tās spēj sadzīvot. Ticu, ka ar katru nākamo reizi attiecības starp dažādās valodās runājošiem jauniešiem kļūs vēl ciešākas un draudzīgākas.

Man nav šaubu, ka visa Latvijā dzīvojošā jaunatne spēj radīt kaut ko patiesi skaistu Dievam un pagodināt Viņa Vārdu vēl varenāk. Es ļoti vēlos, lai mūsu jaunieši, viņu draugi un draugu draugi kļūtu par spilgtu gaismas avotu šajā pasaulē, liecinot par dzīvo Dievu.

Ikvienam lasītājam gribu novēlēt būt atvērtiem jauniem projektiem un drosmīgi iesaistīties tajos! Ja jums ir radusies interese uzzināt vairāk par "Maranatha" kalpošanu, ja jums ir jaunas idejas, ieteikumi vai vienkārši vēlme kalpot, mēs esam atvērti un priecīgi ieaicināt ikvienu jaunu darbinieku. Nāciet, kļūstiet par daļu no komandas kaut vai uz vienu vienīgu pasākumu! Mūsu bērnu un pusaudžu nedēļas nogalēs un nometnēs, kā arī jauniešu kongresos ir pieejamas visdažādākās kalpošanas iespējas. Procesā var tikt pieļautas kļūdas, taču pāri visam mēs no visas sirds mīlam Dievu, Viņa ļaudis un Viņa Vārda pagodināšanu.

Kļūsti par daļu no lielās "Maranatha" ģimenes! *Maranatha* – mūsu Kungs nāk!

Kopbilde – Daniels Flecners
Pārējo foto autore – Sofija Klotsko



SARUNA AR KONGRESA RUNĀTĀJU, ADVENTISTU IESPĒJU KALPOŠANAS NODAĻAS VADĪTĀJU, MĀCĪTĀJU DEIVIDU NĪLU (*DAVID NEAL*)

Miks Možeiko: Deivid, savos semināros jūs runājāt par uzticēšanos Jēzum un iedziļināšanos Viņa izteiktajās Kalna svētrunas mācībās. Kādu galveno vēstījumu par sekošanu Jēzum jūs vēlētos nodot mūsdienu jaunajai paaudzei?

Deivids Nīls: Ka Viņš mūs mīl un pieņem bez nosacījumiem. Nav absolūti nekā, ko es varētu izdarīt, lai nopelnītu Jēzus labvēlību. Tā vietā Jēzus man dāvā Savu žēlastību, un mana atbilde ir mīlestība – atsaukšanās Viņam. Vai varat iedomāties kopdzīvi ar laulāto, kurā cenšaties izpatikt viens otram, balstoties tikai uz nopelniem? Laulātais izpildītu prasības, vērtējot tikai otra nopelnus. Tā nav laulība, bet gan šausmas! Tieši tāpat darbojas mūsu attiecības ar Dievu, kurās varam pastāvēt tikai caur žēlastību. Tā ir labā evaņģēlija vēsts.

M. M.: Runājot par pasākumu, šī bija jūsu pirmā pieredze mūsu jauniešu kongresā *Maranatha Youth* "Nākotnes šķautnes". Kādi ir jūsu vispārējie iespaidi par atmosfēru un mijiedarbību ar Latvijas jauniešiem?

D. N.: Es ticu, ka šāda veida pasākums ir absolūti izšķirošs, lai palīdzētu jauniešiem atklāt, kas ir Jēzus un kristietība. Tas netiek darīts vienatnē, bet grupās. Šādos pasākumos rodas sajūta, ka piederu kaut kam īpašam. Pirms 30–40 gadiem arī es esmu vadījis vairākas nometnes. Tie paši cilvēki, kuri toreiz devās uz šīm nometnēm, vēlas tajās atkal atgriezties šodien. Tas tāpēc, ka tajās notiek kaut kas ļoti īpašs – attiecības, caur kurām cilvēki satika Dievu, tika kristīti. Līdz ar to šāda kalpošana ir ļoti svarīga draudžu dzīvē.

M. M.: Ko jūs novēlētu kongresa dalībniekiem un žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem, lai šādu pasākumu ietvaros iegūtā iedvesma neapsīktu ikdienas dzīvē?

D. N.: Es no sirds novēlu draudzēm un žurnāla lasītājiem uzklausīt jauniešus un darīt visu, kas ir jūsu spēkos, lai būtu viņiem līdzās



un dalītos ar viņiem. Paturiet atvērtu sirdi un prātu! Dodieties ar viņiem kopīgā ticības ceļojumā! Neieturiet distanci, neveidojiet attiecības no attāluma! Jūs varbūt nepiederat X, Y vai Z paaudzei, bet viņi ir jūsu draudzē. Mīliet viņus absolūti bez nosacījumiem, bez izņēmumiem! Viņi ir jūsu ģimene.

SARUNA AR KONGRESA RUNĀTĀJU, MĀCĪTĀJU VIKTORU ALEKSEJENKO

Ineta Možeiko: Kā jūs vērtējat atmosfēru, kas valda jauniešu kongresā *Maranatha Youth* "Nākotnes šķautnes"? Kas jūs visvairāk iedvesmoja vai, iespējams, pārsteidza saskarsmē un sarunās ar dalībniekiem?

Viktors Aleksejenko: Man ļoti patika! Es nebiju no paša sākuma, atbraucu otrajā vai trešajā dienā, bet mani ļoti uzrunāja tas, cik labi jaunieši paši visu organizē. Man patika, ka visi ievēro noteiktumus. Varbūt ar nelielu kavēšanos, bet noteikumi tiek ievēroti pilnā mērā. Man patika vienotības atmosfēra, patika tas, kā jaunieši dzied, viņu vēlme un prieks dziedāt. Patika jauniešu ieinteresētība atsevišķos jautājumos, kas skar praktisko kristīgo dzīvi. Apkopojot es novērtēju vislielākā mērā pozitīvi gan kongresā valdošo atmosfēru, gan dalībniekus, gan tos, kuri sagatavoja šo tikšanos. Viss ir vienkārši, mājīgi, ģimeniski un tajā pašā laikā iedvesmojoši.

I. M.: Viktor, savos semināros jūs aktualizējāt jautājumus, kas saistīti ar pašnoteikšanos un sarežģītām savstarpējām attiecībām. Kāds galvenais garīgais solis jāsper cilvēkam, lai pārstātu meklēt sevi citu cilvēku gaidās un iemācītos veidot veselīgas attiecības ar līdzcilvēkiem?

V. A.: Ja sāksim meklēt apstiprinājumu tam, kādiem mums jābūt, citu cilvēku acīs, mēs noteikti izgāzīsimies un pieļausim kļūdas. Jo mēs nekad nespēsim pilnā mērā atbilst tam, ko no mums sagaida kāds cits. Citi sagaidīs no mums, lai piekrītam viņu domām, sagaidīs, lai mēs pieskaņotos viņu viedoklim. Bet,



sākot meklēt sevi, cenšoties attīstīt paši savu personību, mēs sāksim lasīt pareizās grāmatas, noteikt kādu savas dzīves režīmu, grafiku, sāksim nodarboties ar savu garīgo izaugsmi un fizisko attīstību, nodarboties ar sportu, mācīties valodas, mums būs noteikts laiks lūgšanām, laiks attiecībām ar Dievu. Tas būs tad, kad mēs sistematizēsim savu dzīvi un iekļausim tajā visu sapratīgāko un labāko, gaišāko, tad mēs kļūsim par pilnībā jaunu personību.

Kur slēpjas problēma? Kad cilvēks ir jauns, viņam ar to diemžēl

negribas nodarboties. Jaunībā gribas izklaidēties līdz pusnaktij, diviem naktī, bet pēc tam no rīta nevaram piecelties. Tieši tāpat ir kārdinājums nodarboties ar visādiem niekiem un muļķībām, nevis ar to, ko vajadzētu. Diemžēl daudzi cilvēki, kad viņi pamazām kļūst pieauguši, ar nožēlu raugās uz nodzīvotajām dienām kā laiku, kad, jā, protams, izklaidējos, bet arī daudz laika palaidu vējā. Tāpēc es ieteiktu pievērst uzmanību pašdisciplīnai, izturēties ļoti nopietni pret savu laiku, attieksmi, mācībām. Ja apgūstat profesiju, kļūstiet par savas jomas profesionāli, nevis dariet kaut ko vienkārši tāpat, pa roku galam. Kļūstiet par profesionāli! Ticīgs profesionālis ir vislabākā liecība par Jēzu Kristu. Uzskatu, ka tad, ja esmu ticīgais, man nav tiesību būt paviršam, halturēt, runāt kaut ko pa gaisu.

I. M.: Kādu galveno padomu jūs dotu žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem un mūsdienu jauniešiem, kuri meklē līdzsvaru starp personīgo aicinājumu un dzīvi kristīgajā kopienā?

V. A.: Čārlzs Spērdžens esot teicis: "Kad sludinātājs gatavo svētrunu, viņam pie vienas rokas jābūt Bībelei, bet pie otras – laikrakstam." Ko viņš ar to domāja? Mums jābūt mūsdienīgiem cilvēkiem. Mums jāpārzina sava laika tendences, jāseko līdzi šīs pasaules notikumu attīstībai, mums jāsaprot, kurp pasaule virzās, mums nav pilnībā jānoslēdzas, jāuzliek klapes uz acīm, tiecoties visu sevi realizēt tikai reliģiskajā dzīvē. Mums jāpārzina tēmas, kas saista pasaules cilvēkus, jāmācās uzturēt ar viņiem sarunu, jāapgūst un jāizprot ne visas, bet svarīgākās mūsdienu modes, zinātnes, literatūras, mākslas tendences. Respektīvi, mums jāpilnveidojas šajos virzienos, lai kļūtu par interesantiem sarunbiedriem. No otras puses, katram cilvēkam šķitīs interesanti aplūkot to visu Bībeles gaismā, atklājot, kā Bībeles patiesības var tikt realizētas mūsdienu sekulārajā pasaulē, kā piesaistīt cilvēkus Dieva mīlestībai ne ar sausām svētrunām, bet ar savu laipno attieksmi pret viņiem. Šis balanss – apzināties, kur tu dzīvo, zināt, ko mums atklāj Dievs, un spēt saskaņot to visu ar reālo dzīvi – ir māksla, kas jāapgūst visa mūža garumā. Lai mēs nekļūtu par reliģioziem izstumtajiem – es neko nezinu, nekur nepiedalos –, bet, ja nonākam kādā noteiktā sabiedrībā, spētu rast saprātīgus argumentus, lai pamatotu savu ticību, savus uzskatus tā, lai tas neizskatītos muļķīgi, aprobežoti un vecmodīgi, bet gan mūsdienīgi un tajā pašā laikā garīgi.

SARUNA AR KONGRESA RUNĀTĀJU, MĀCĪTĀJU DĀVI TRUBECKOJU

Ineta Možeiko: Dāvi, šī tev bija pirmā dalība *Maranatha Youth* kongresā starp krievvalodīgajiem jauniešiem. Kādi ir tavi spilgtākie iespaidi par pasākuma atmosfēru, jauniešu atsaucību un semināru tematu aktualitāti jauniešiem?

Dāvis Trubeckojs: Mans pirmais iespaids bija ļoti pozitīvs – kongresa atmosfēra bija brīva un sirsnīga. Jau no pirmajām stundām varēja just, ka šeit valda draudzīga, atklāta gaisotne, kurā ikviens var justies ērti neatkarīgi no tā, vai satiec cilvēkus pirmo reizi vai nē. Kas attiecas uz jauniešu atsaucību, godīgi sakot, ir kā visur – sākumā nedaudz piesardzīgi, taču, pateicoties programmai un kopīgajām aktivitātēm, ledus sāka kust un jaunieši atvērās. Ļoti priecēja runātāju un semināru tēmu izvēle, tās nebija abstraktas vai tālu no dzīves. Gluži pretēji – tās šķita ļoti trāpīgas un aktuālas tieši šodienas jaunietim.

I. M.: Kā tev šķiet, cik svarīgas ir šādas tikšanās vietas, kur jaunieši no dažādām vidēm var satikties, dalīties pieredzē un kopā augt garīgi? Kas tev pašam šajā pasākumā un/ vai komunikācijā bija visvērtīgākais?

D. T.: Ne velti senais Israēls sapulcējās vismaz trīs reizes gadā



uz kopīgiem svētkiem Jeruzalemē. Domāju, ka šādas tikšanās vietas ir neatņemams papildinājums mūsu draudzes dzīvei. Man pašam visvērtīgākās bija dzirdētās tēmas, kā arī iespēja pavadīt kvalitatīvu un nedalītu laiku kopā ar krievvalodīgajiem draugiem – gan tiem, kurus jau labi pazīstu, gan tiem, kurus varēju iepazīt vairāk. Ikdienā bieži pietrūkst tieši šāda laika, kad neviens nekur nesteidzas un uzmanība nav izkliedēta starp simtiem citu lietu.

I. M.: Kādu galveno vēstījumu tu vēlētos nodot žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem un Latvijas jauniešiem par vienotības un sadarbības nozīmību starp dažādām draudzēm un valodu vidēm?

D. T.: Laikam pavisam kodolīgi – ja valodas barjera tiek pārvarēta, šādas iespējas noteikti jāizmanto!

Patrīcija Oberte (konferences dalībniece): Kā jau lielākoties latviešu jauniešiem, krievu valoda man nav tā stiprākā, taču tas nav traucējis sadraudzēties ar jauniešiem no Rīgas 4. draudzes. Tieši izveidotās draudzības mudināja mani doties uz šo kongresu. Man ļoti patika kongresā valdošā atmosfēra, ka viss notika kā viesistabā – uz dīvāniem un spilventiņiem, veidojot tādu ģimeniskuma un mājīguma sajūtu.

Kongresa programma bija ļoti labi pārdomāta, jo bija gan brīži sarunām un jauniem draugiem, gan brīži, kad varēja garīgi piepildīties no semināriem un mazajām grupiņām. Ļoti uzrunāja dažādība runātājos, jo pierasts, ka vienmēr ir tikai viens runātājs, bet šī pieeja deva iespēju izprast kongresa tēmu no dažādām šķautnēm. Tiešām paldies kongresa organizētajiem! Noteikti braukšu vēl un turpināšu priecāties par šo patīkamo pasākumu!



SARUNA AR KONGRESA RUNĀTĀJU, MĀCĪTĀJU UN BLOGERI OĻEGU BOKOVU



Ineta Možeiko: Pirmais jautājums būs par ticību un jauniešiem. Kas, pēc tavām domām, šodien visvairāk piesaista jauniešu auditoriju kristīga satura materiāliem, un kas, tieši pretēji, jauniešus atgrūž?

Oļegs Bokovs: Es domāju, ka jauniešu auditoriju saista dažādas lietas. Ja runājam par kristīgo saturu kopumā, tad tie jaunieši, kuri tiecas uz garīgu izaugsmi, meklē dažādu kristīgo saturu, un viņiem patīk dažādi formāti – raidieraksti (*podkāsti*), sociālās aptaujas, video ar sarežģītu montāžu. Kristīgais saturs pats par sevi ir noteikta veida niša.

Ja runājam tieši par mūsu kanālu "Oļegs Bokovs" (*https://www.youtube.com/@OlegBokov*), tad tur jauniešiem patīk mūsu piedāvātā satura kvalitāte, dinamika, bieži patīk muzikālais noformējums (kaut arī dažus tas, gluži pretēji, kaitina). Gaumes ir dažādas, un, kā saka, par gaumi nestrīdas, katram patīk kaut kas savs. Tas ir atkarīgs no daudziem un dažādiem faktoriem. Esmu pamanījis, ka jaunieši vairāk ir tendēti uz īsformāta saturu – *shorts*, *reels*. Tā ir iespēja jauniem satura veidotājiem, kuri sāk darboties šajā jomā, patērējot daudz mazāk laika un resursu, iekļūt kristīgajā plašsaziņas līdzekļu tirgū.

Kas jauniešus atgrūž? Atgrūž tas, ja neesam patiesi, standarta frāzes, dažkārt atgrūž runātāja pārliekais perfekcionisms.

Tajā pašā laikā diemžēl kristīgo jaunatni nereti saista kristīgs saturs, kas neceļ klausītāju. Tie ir video, kuros kāds kādu kritizē, kāds cenšas izpreparēt pa sastāvdaļām noteiktu cilvēku, kurš ir izdarījis kaut ko nepareizi. Uzskatu, ka šādi video, par nožēlu, bieži ir visai pieprasīti, jo to cilvēku vidū, kuri šos video skatās, ir daudz garīga puvuma, tāpēc cilvēks gūst baudu, skatoties šāda satura materiālus. Es vēlētos, lai vairāk tiktu veidots saturs, kas atstāj pozitīvu iespaidu uz cilvēka sirdi, domām, prātu, cilvēku paceļošs, pilnveidojošs saturs, kas runā par Dievu, par pravietojumiem, par reālām izmaiņām, nevis par kāda veida kritiku.

I. M.: Par tavu personīgo pieredzi. Kādu galveno mācību vai garīgu atklājumu tu esi guvis laikā, kamēr vadi savu blogu?

O. B.: Lielisks jautājums! Ir bijis daudz atklājumu, bet, ja runājam par galveno, tad droši vien tā ir bijusi iespēja pārvērtēt savu skatījumu uz to, cik daudzveidīgi ir ticīgie un cik daudzšķautņaina ir mūsu izpratne par Dievu. Pats priekš sevis sapratu, ka mums jāmācās mīlēt citam citu, pieņemot šo domu daudzveidību. Jo, manuprāt, būs grūti cilvēkiem, kuri ir pārliecināti par savu patiesību un ne par gramu nepieļauj, ka viņi varētu kļūdīties.

Bija kādas tēmas, kuras man šķita jau sen zināmas un saprotamas, bet, vairāk pētot, uzzinot, dziļāk rokot, iepazīstot daudzas un dažādas versijas, no kurām vairākas izrādījās visai interesantas un iederīgas, sāku domāt, ka, iespējams, arī mēs visu līdz galam nesaprotam – gan mēs kā komanda, gan es personīgi. Tāpēc, kaut gan izsakām savas domas visai radikāli un neapstrīdami, mēs tajā pašā laikā saprotam, ka patiesībā var būt arī citādi.

Es ļoti gribētu iemācīties lasīt Bībeli tā, lai patiešām maksimāli objektīvi izprastu tajā aprakstīto Dieva raksturu un mācētu pasniegt šo patiesību ar mīlestību, interesanti un pārliecinoši, lai cilvēki varētu to aptvert un pārdomāt paši personīgi. Kā lūgšanā "Mūsu Tēvs" teikts: "Mūsu Tēvs Debesīs, svētīts lai top Tavs vārds (..)" Interesanti, ko nozīmē "svētīts lai top Tavs vārds"? Dieva vārds tas būtībā ir Dieva raksturs. Man šķiet, ka "svētīts lai top Tavs vārds" tiek īstenots tad, kad cilvēki sāk patiešām izprast Dieva raksturu. Tā ir ļoti liela atbildība. Tas nebūt nav vienkārši. Un būtu tik lieliski, ja mēs turpinātu mācīties to darīt pazemības un mīlestības garā, apzinoties, ka citi cilvēki, iespējams, kādā jomā, par kādu tēmu ir sapratuši kaut ko vairāk nekā mēs.

Apkopojot gribu teikt, ka galvenā mācība, ko esmu guvis, ir apziņa par to, cik daudzveidīga ir Dieva draudze un kristiešu domas, un vēlme cienīt šīs domas.

I. M.: Pirms uzdodu pēdējo jautājumu, īss jautājums par citu tēmu. Vai esi Latvijā pirmo reizi? Ja jā, kādi ir tavi iespaidi par šīm dažām dienām, kuras pavadīji kopā ar mums "Maranatā"?

O. B.: Jā, esmu Latvijā pirmo reizi. Bija jauki mazliet pastaigāt pa Rīgu ar maniem jaunajiem draugiem. Tā bija lieliska pieredze. Ļoti skaista pilsēta, ļoti mājīga. Rodas iespaids, it kā tu būtu ārpus pilsētas, jo ielās ir ļoti maz cilvēku, bet tajā pašā laikā tu atrodies skaistas, senas pilsētiņas centrā.

Man ļoti patika nometnes kolektīvs, "Maranatas" komanda. Ir jūtama viņu draudzība, saliedētība, ir redzams, ka viņi mīl cilvēkus, mīl cits citu. Tas ir ļoti nozīmīgi un vērtīgi. Ticu, ka vislabākais viņiem vēl ir priekšā, ka viņi augs, ne tikai tuvinoties garīgi, bet arī pilnveidosies profesionāli kā tie, kas veido patiešām kvalitatīvu produktu – nometnes, konferences u. tml.

I. M.: Ko tu gribētu novēlēt "Adventes Vēstu" lasītājiem un Latvijas jauniešiem, kuri meklē savu aicinājumu un ceļu pie Dieva?

O. B.: Gribu novēlēt nebaidīties sapņot, nebaidīties riskēt, nebaidīties kļūdīties, izlikt sevi pilnā mērā, censties visu darīt kā Dievam – maksimāli kvalitatīvi, pastāvīgi analizējot savu darbu, pilnveidojot to. Nebaidīties uzlūkot labākos, lai tiektos līdzināties viņiem Dievam par godu, tajā pašā laikā atceroties, ka Dievs mūs mīl un vērtē ne pēc mūsu panākumiem, bet vienkārši tāpēc, ka esam Viņa bērni.

SARUNA AR JAUNIEŠU KALPOŠANAS MISIONĀRU, VIENU NO *MARANATHA* DIREKTORIEM, KONGRESA RUNĀTĀJU ALEKSU PODBREZSKI

Ineta Možeiko: Tu ierasti esi redzams organizatora un nometnes vadītāja lomā, bet šoreiz uzstājies arī kā runātājs. Kāda tev bija šī pieredze – dalīties ar personīgo vēstījumu un vērot jauniešu atsaucību no skatuves?

Alekss Podbrezskis: Godīgi sakot, man tā nav jauna loma. Nometnēs jau daudzus gadus vadu semināru un garīgo daļu – to, kur skan tiešs aicinājums sekot Kristum. Tāpēc iziet uz kongresa skatuves nebija lomas maiņa, bet dabisks turpinājums tam, ko darām katru vasaru.

Cita lieta, ka pašā kongresā mans devums bija neliels, un tas mani patiesi iepriecina. Iemesls ir vienkāršs: blakus bija citi runātāji – cilvēki, kuriem radās iespēja uzzināt par mums, atbraukt un dalīties ar savu pieredzi. Vien pirms dažiem gadiem tas nebūtu iespējams, jo vienkārši nebija vietas, kur atbraukt. Tagad ir struktūra, ir reputācija, ir komanda, kas spēj uzņemt un organizēt. Tas ir tiešs mūsu attīstības rezultāts. Man šķiet, ka tas ir ļoti veselīgs kustības brieduma rādītājs: brīdis, kad tev vairs nav jāaizlāpa visi caurumi pašam. Kad vari pateikt dažus vārdus un atdot skatuvi citiem, zinot, ka turpinājums nebūs sliktāks. Organizators tevī tajā brīdī priecājas pat vairāk nekā runātājs.

Bet sajūta uz skatuves vienmēr ir viena un tā pati, vienalga – nometnē vai kongresā. Tu dalies nevis ar programmu, bet ar sevi: ar to, kur pats esi kļūdījies, kur meklēji Dievu un ne uzreiz Viņu atradi. Jaunieši uz to reaģē nekļūdīgi. Viņiem nav vajadzīgs cilvēks ar gatavām atbildēm, viņiem ir vajadzīgs godīgs cilvēks.

I. M.: Par *Maranatha* kustības vīziju. Esot viens no *Maranatha* nometnes vadītājiem, kā tu vērtē šī pirmā kongresa norisi un kādu tu redzi *Maranatha* kustības nākotni un lomu Latvijas jauniešu garīgajā izaugsmē?

A. P.: Uzreiz teikšu, ka man ir viegli un patīkami vērtēt kongresu, jo es to neorganizēju. Tas ir Fjodora, Irinas, Inetas un *Dream Team* komandas darba auglis, un tas izdevās. Pirmais kongress vienmēr ir risks: nezini, vai cilvēki atnāks, vai formāts darbosies. Bet galvenais notika – jaunieši no dažādām draudzēm ieraudzīja cits citu un saprata, ka viņu ir vairāk nekā šķita. Jauns cilvēks, kurš savā draudzē jūtas vienīgais, ir ļoti ievainojams. Kongress šo izolāciju salauž.

Man ir svarīgi, ka tas nav atsevišķs pasākums, bet tiešs *Maranatha* kalpošanas turpinājums – tie paši cilvēki, tā pati "DNS", tikai citā formātā.

Šodien *Maranatha* jau ir oficiāls fonds, un tā nav birokrātiska detaļa, bet atbildības jautājums: mums ir attīstības virziens un uzdevums veidot kopienu, nevis tikai rīkot pasākumus. Viss sākās ar vasaras nometni, un no tās tagad iziet vairāki virzieni:

Maranatha Youth

Jauniešu virziens, pie kura pieder arī kongress: telpa, kur jaunieši satiekas, kalpo un uzņemas atbildību.

Maranatha Point

Pastāvīgas klātbūtnes un saiknes punkts starp pasākumiem.

Maranatha Rosetto

Programma, kas apzināti veido saites draudzes iekšienē.

Par *Rosetto* gribu pateikt atsevišķi, jo aiz nosaukuma stāv reāls stāsts par pilsētiņu Rozeto Pensilvānijā. Tur dzīvo itāļu imigranti, kuru labo veselību ārsti nespēja izskaidrot gadu desmitiem: tā nebija ne diēta, ne gēni, ne sports. Izrādījās, ka skaidrojums ir viens – kopiena. Trīs paaudzes zem viena jumta, kopīgas vakariņas, kultūra, kur veiksmīgākais palīdz tam, kuram klājas grūtāk.

Man tas ir gandrīz kā teoloģisks teksts, kas uzrakstīts medicīnas valodā. Dievs mūs ir radījis tā, ka piederība nav greznība, bet dzīves nosacījums. Un tas ir tas, ko mēs katru vasaru veidojam nometnē – vecākie māca jaunākos, ēdienu gatavo kopā, stāsti tiek stāstīti pie ugunskura, nevis ekrānā. Tas ir Rozeto efekts. *Rosetto* padara to pastāvīgu, nevis sezonālu.

Un vēl viens nākotnes virziens, ko īpaši gribu atbalstīt, ir ***Maranatha Girls***: retrīti un tikšanās meitenēm.



Es neesmu šīs idejas autors, un tieši tajā ir tās vērtība. Ir sarunas, kuras vislabāk notiek lokā, kur tevi saprot bez paskaidrojumiem. Tās ir sarunas par sevis pieņemšanu, par attiecībām, par aicinājumu, par to, ko nozīmē būt kristietei šodien. Mūsu kā fonda uzdevums nav kontrolēt šādas iniciatīvas, bet sniegt tām atbalstu: struktūru, resursus, uzticību.

Kustība ir dzīva tieši tādā mērā, cik tajā dota vieta citu iniciatīvām. Kongress ir tam vislabākais pierādījums.

I. M.: Ko tu gribētu novēlēt žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem un ikvienam jaunietim, kurš meklē savu vietu un aicinājumu draudzē?

A. P.: Žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem teikšu vienkārši: jaunieši nav "draudzes nākotne". Viņi ir draudzes šodiena. Atšķirība ir milzīga. Kad sakām "nākotne", mēs ļaujam sev nogaidīt. Bet vieta jaunietim ir vajadzīga tagad, nevis pēc desmit gadiem, kad viņš "būs gatavs". Uzticiet jaunam cilvēkam atbildību, pirms viņš pats jūtas tai gatavs. Tieši tā jauns cilvēks aug, es to redzēju *Dream Team* komandā, kas uz saviem pleciem iznesa visu kongresu.

Bet ikvienam, kurš meklē savu vietu un aicinājumu, teikšu trīs lietas.

Pirmkārt, nemeklē aicinājumu kā gatavu priekšmetu, kas ir kaut kur nolikts. Aicinājums atklājas darbībā. Sāc kalpot tur, kur esi, vismazākajā lietā, un tu redzēsi, kurp tiecas sirds.

Otrkārt, nepaliec viens. Ticība vienatnē neizdzīvo ne pēc Bībeles, ne pēc Rozeto medicīniskās statistikas. Atrodi cilvēkus, ar kuriem vari būt patiess.

Treškārt, negaidi, līdz jutīsies cienīgs. Dievs reti aicina gatavos. Viņš dara gatavus tos, kurus aicina.

Brauciet pie mums! *Maranatha* durvis ir atvērtas!

SARUNA AR *MARANATHA* DIREKTORU, *MARANATHA YOUTH* KONGRESA ORGANIZATORU FJODORU KALNIŅU

Ineta Možeiko: Fjodor, tu vienmēr ļoti jūtīgi reaģē uz jauniešu idejām un lūgumiem. Kā un kad radās sapratne, ka ir pienācis laiks šo ieceri īstenot kā reālu *Maranatha Youth* kongresu, un kas tevi visvairāk iedvesmoja šajā ceļā?

Fjodors Kalniņš: Radās skaidrs redzējums, ka bērniem un jauniešiem, kuri ir izauguši mūsu bērnu nometnēs un projektā "Maranatha Friends", jau ir nepieciešama daudz stiprāka un sātīgāka garīgā barība. Gribējās izveidot notikumu ar ļoti spēcīgu garīgu ievirzi – savdabīgu "garīgo inkubatoru".

Šī doma dzima acumirklī, līdzko noslēdzās pagājušā gada vasaras sezona, kurā aizvadījām divas nometnes "Maranatha" maiņas. Mēs ar komandu apsēdāmies un burtiski divu stundu laikā pieņēmām lēmumu: rīkojam kongresu. Uzreiz saskaņojām datumus un spērām soli nezināmajā. Tobrīd mums nebija ne finansējuma, ne gatavu resursu. Mēs uzrakstījām misijas projektu Latvijas draudžu savienībai, Baltijas ūnijai un Transeiropas divīzijai, saņēmām apstiprinājumu un atbalstu. Tā tapa jauniešu kongress "Nākotnes šķautnes" – pirmais no ilgāka, septiņu gadu, cikla (pa vienam kongresam katru gadu).

Vislielākais iedvesmas avots šajā ceļā bija apziņa, ka tas palīdzēs jauniešiem – un arī man pašam – patiesi tuvoties Dievam. Tieši tā arī notika.

I. M.: Kāpēc programmai tika aicināti tieši šie runātāji, un cik precīzi, tavuprāt, viņu tēmas atklāja kongresa galveno ieceri?

F. K.: Jau vairākus gadus redzējām, ka jauniešiem ir garīgi jāaug, un ar viņiem ir jārunā viņu valodā. Taču jaunieši ir ļoti dažādi, tāpēc mēs izvēlējāmies daudzpusīgu runātāju sastāvu – sākot ar populāriem kristīgajiem blogeriem un beidzot ar Transeiropas divīzijas "smago artilēriju" Deivida Nīla personā. Mēdz teikt, ka harmonija ir vienotība dažādībā. Mums izdevās radīt patiesu harmoniju un daudzveidīgu garīgo barību, esmu pārliecināts, ka katrs dalībnieks sadzirdēja tieši to, ko Dievs viņam bija sagatavojis. Nebija neviena semināra, kurā nevarētu atklāt kaut ko jaunu vai ieraudzīt sevi reālos dzīves piemēros.

Vai runātāji atklāja tēmu "Nākotnes šķautnes"? Noteikti. Jau no jaunības man tika mācīts, ka vienīgais, ko mēs paņemsim līdzi uz jauno zemi Dieva valstībā, ir mūsu raksturs. Dieva valstība ir mūsos, un nākotnes šķautnes ir mūsu rakstura, domu, jūtu un darbu šķautnes, kuras mēs veidojam jau šeit, uz zemes, lai reiz dzīvotu mūžībā kopā ar Kungu. Kā rakstīts Vēstulē filipiešiem 2:5: "Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū (..)"

Runātāji šīm šķautnēm pievērsās neticami daudzpusīgi, sākot no pravietiskiem vēstījumiem līdz pat praktiskiem jautājumiem par jūtām un dzīvesbiedra izvēli.

I. M.: Šis bija pirmais šāda veida kongress. Kā tu vērtē to, kā viss noritēja, kas no iecerētā izdevās vislabāk un ar kādām sajūtām tu noslēdz šo notikumu kā vadītājs?

F. K.: Vērtējot kritiski, 10 ballu sistēmā es sev personīgi liktu septītnieku – galvenokārt saistībā ar sākotnēji izvirzītajiem mērķiem. Taču Dieva plāni vienmēr ir daudz dziļāki par mūsējiem. Sākotnēji mērķējām uz 200 dalībniekiem un iecerējām starptautisku mērogu. Nosūtījām ielūgumus uz Vāciju, Čehiju, Moldovu, Poliju, Norvēģiju, Angliju, Igauniju un Lietuvu – visur, kur bija iespējams sazināties ar jauniešu vadītājiem, izmantojot savienības, Baltijas ūnijas un TED atbalstu. Galu galā ieradās nepilni 70 dalībnieki, bet Dievs tajā bija paredzējis īpašu svētību. Bija liela komanda no latviešu draudzēm, jaunieši no krievvalodīgajām draudzēm un daži dalībnieki no Igaunijas. Dievs šajā pasākumā ielika vēl vienu svarīgu mērķi – īstu sadraudzību, draudzību un jauniešu satuvināšanos pāri valodas barjerām.

Garīgā programma izdevās par visiem 100 %, tas bija pasākuma lielākais spēks un panākums. Organizatoriskajā ziņā perfekcionisms vienmēr liek pamanīt nianses un ieraudzīt, ko varētu uzlabot. Tā bija mūsu pirmā pieredze, mēs mācījāmies un pielāgojām programmu pat notikuma gaitā. Burtiski divas nedēļas pirms sākuma, redzot dalībnieku skaitu, mēs pilnībā mainījām pieeju un radījām ļoti mājīgu, siltu un personisku gaisotni.

Kā vadītājs es šo notikumu noslēdzu ar dziļu gandarījumu un apziņu, ka Dievs visu vadīja un izdarīja tieši tā, kā bija vislabāk.

I. M.: Ko tu gribētu novēlēt žurnāla lasītājiem, savai komandai un jauniešiem, kuri meklē sevi un vēlas kalpot Dievam?

F. K.: Žurnāla lasītājiem es no visas sirds gribu novēlēt: mīliet jauniešus! Jā, viņi ir citādi, atšķirīgi no vidējās paaudzes un mūsu senioriem. Taču viņi patiesi mīl Dievu. Šajā kongresā es skaidri ieraudzīju šo mīlestību: viņu sapņus, dziļās garīgās pārdomas, patiesos jautājumus par attiecībām un Bībeles pravietojumiem. Viņi vēlas pētīt Svētos Rakstus, lūdz ar lielu degsmi un atklāti runā par saviem mērķiem, tostarp par sava rakstura veidošanu. Tas mani ārkārtīgi priecē, un es vēlos, lai par to priecātos ikviens mūsu draudzes loceklis. Mums aug brīnišķīga jaunā maiņa, kas spēs turpināt Dieva darbu! Elenas Vaitas rakstos mums ir atklāts, ka Dieva darbu uz zemes pabeigs tieši jaunatne. Ticiet man, mums ir cienīga un uzticama jaunatne, kas to spēj paveikt! Mīliet viņus, novērtējiet, atbalstiet un iedvesmojiet! Runājiet ar viņiem, aiciniet ciemos, dalieties savā dzīves pieredzē par to, kā jūs atradāt Dievu, kādas uzvaras un grūtības esat piedzīvojuši kopā ar Viņu. Ļaujiet viņiem mācīties un iedvesmoties! Viņi no sirds meklē savu ceļu un vēlas kalpot Tam Kungam.

Tāpat vēlos pateikties ikvienam, kurš mūs atbalstīja. Īpašs paldies Jauniešu nodaļas vadītājai Janai Imakai par viņas lielo ieinteresētību un ieguldījumu! Liels paldies 4. un 6. draudzes padomei par atbalstu ikvienā organizatoriskajā jautājumā! Paldies Latvijas draudžu savienībai, kas noticēja šim projektam un palīdzēja piesaistīt nepieciešamo finansējumu!

Maranatha! Mūsu Kungs nāk!

10 augu valsts uztura priekšrocības

- **Samazina holesterīna līmeni asinīs.**
- **Regulē zarnu darbību.**
- **Pazemina asinsspiedienu.**
- **Regulē cukura līmeni asinīs.**
- **Samazina lieko svaru.**
- **Paaugstina dzīves kvalitāti.**
- **Bagātīgs šķiedrvielu, vitamīnu un minerālvielu saturs.**
- **Labi garšo, ir veselīgs un uzlabo fizisko formu.**
- **Satur daudz fitoķīmisko vielu un antioksidantu.**
- **Samazina risku saslimt ar diabētu, aterosklerozi un audzējiem.**

(Dženija Fišere "Veselīgs augu valsts uzturs")





Gūtenberga slepenais projekts

Ievads

Šis stāsts vēsta par cilvēku, kura darbs uz visiem laikiem izmainīja veidu, kā cilvēki iegūst zināšanas un lasa grāmatas. Notikumi, par kuriem lasīsiet, risinājās pirms vairāk nekā sešsimt gadiem. Par stāsta galvenās personas dzīvi līdz mūsdienām saglabājies salīdzinoši maz precīzu ziņu, tāpēc vēsturnieki ne vienmēr zina, ko viņš domāja, juta vai tieši kādas sarunas toreiz notika. Tādēļ šis stāsts nav precīzs vēsturisks pieraksts. Tā ir literāri veidota versija, kas balstīta uz zināmajiem faktiem par stāsta galvenās personas dzīvi, viņa laikmetu un lielo sapni. Daži notikumi un sarunas ir iztēloti, lai palīdzētu labāk saprast, kāds varēja būt viņa dzīves ceļš un ar kādiem izaicinājumiem viņš sastapās.

Tomēr pats svarīgākais šajā stāstā ir patiess – stāsta galvenās personas neatlaidība, viņa drosme nepadoties un sapnis padarīt grāmatas, īpaši Bībeli, pieejamas cilvēkiem visā pasaulē.

Zēns, kurš domāja par grāmatām

Mūsdienās grāmatas šķiet kaut kas pavisam pašsaprotams. Tās var atrast mājās, skolās, bibliotēkās, baznīcās un pat telefonos vai planšetēs. Ja kāds vēlas lasīt Bībeli, pasaku grāmatu vai enciklopēdiju, atliek vien paņemt to rokās vai pieskarties ekrānam. Taču pirms daudziem gadsimtiem pasaule bija pavisam citādāka.

Senatnē grāmatas bija ļoti retas un ārkārtīgi dārgas. Tās nevarēja nopirkt jebkurš cilvēks. Patiesībā tikai bagāti muižnieki, mācīti zinātnieki vai klosteros dzīvojošie mūki varēja turēt savās rokās grāmatas. Tas bija tāpēc, ka katra grāmata tika radīta ļoti lēni – nevis drukāta kā šodien, bet rūpīgi pārrakstīta ar roku, vienu burtu pēc otra, vienu lapu pēc otras. Dažkārt vienas grāmatas izveidošana aizņēma vairākus mēnešus.

Tomēr pirms vairāk nekā sešsimt gadiem piedzima cilvēks, kurš grāmatu pasauli mainīja uz visiem laikiem. Viņa vārds bija Johans Gūtenbergs.

Johans piedzima apmēram starp 1394. un 1400. gadu senā vācu pilsētā Maincā (*Mainz*). Precīzs viņa dzimšanas datums un gads vēstures

avotos nav saglabājies. Taču tolaik viņa uzvārds vēl nebija Gūtenbergs. Piedzimstot viņš mantoja sava tēva dzimtas uzvārdu Gensfleišs (*Gensfleisch*).

Johana tēvs Frīle Gensfleišs bija bagāts un cienījams muižnieks. Viņš strādāja katoļu baznīcas kaltuvē, kur no dažādiem metāliem tika izgatavotas monētas. Johana ģimene dzīvoja pārtikušu dzīvi, un šķita, ka arī zēna nākotne jau iepriekš ir noteikta – laba izglītība, cienījams amats un mierīga dzīve kā augstdzimušam cilvēkam.

Taču bija kāda problēma – Johana uzvārds. Vārda *Gensfleisch* pirmā daļa bērniem, kas runāja Saksijas dialektā, šķita līdzīga vārdam "zoss", un tas skolas gados jaunajam Johanam radīja daudz nepatīkamu brīžu. Citi zēni skolā mēdza viņu izsmiet. Dažreiz viņi ķircināja Johanu tikai uzvārda dēļ, bet citreiz kļuva pavisam nejauki – vicināja zosu spalvas, smējās un atkārtoja viņa uzvārdu, līdz Johans jutās pazemots un vientuļš.

Kādā īpaši smagā dienā viņš devās pie tēva uz darbu. Zēna sirdī bija sakrājušās dusmas un vilšanās. Viņam šķita, ka skola vairs nav vieta, kur viņš vēlas atrasties. Tomēr tēvs, būdams gudrs un mierīgs cilvēks, uzreiz saprata, ka dēla problēma nav tikai bērnu ķircināšana. Johans bija sācis ievērot kaut ko neparastu skolas grāmatās. Viņš arvien biežāk pamanīja kļūdas. Vārdi bija uzrakstīti nepareizi. Dažās lapās burti bija izlaisti. Citās vietās teksts šķita sajaukts. Jaunais Johans nesaprata, kāpēc grāmatās, kas glabā tik svarīgas zināšanas, ir tik daudz kļūdu.

Tēvs paskaidroja, ka tajos laikos visas grāmatas tika rakstītas ar roku. Klosteru rakstveži – mūki – dienām un naktīm pārrakstīja manuskriptus. Viņi ļoti centās strādāt precīzi, taču cilvēki nogurst, un kļūdas bija gandrīz neizbēgamas.

Interesanti, ka tēvu šis Johana atklājums nesarūgtināja. Tieši otrādi. Viņš bija lepns, ka dēls spēj pamanīt kļūdas, ko citi pat neievēro. Tas nozīmēja, ka Johans ir ļoti uzmanīgs, vērīgs un gudrs.

Tajā vakarā pēc vakariņām Johana tēvs ilgi sarunājās ar sievu Elzi. Abi vecāki mīlēja savu dēlu un gribēja viņam pašu labāko. Māte uzskatīja, ka Johans ir īpaši apdāvināts un ka viņam noteikti jāturpina mācības. Tēvs piekrita, taču viņam šķita, ka dēlam uz brīdi vajadzētu attālināties no skolas un izmēģināt ko praktisku. Viņš nolēma, ka Johans uz laiku pārtrauks mācības un nākamos divus gadus strādās kopā ar viņu.

Tā sākās pavisam jauns posms zēna dzīvē. Katru dienu Johans devās uz kaltuvi, kur mācījās senos amatniecības noslēpumus. Viņš apguva, kā no metāla plāksnēm izkalt monētas, kā ar smagu āmuru iespiest zīmējumus metālā, kā izgriezt perfektus apļus, kā kausēt sudrabu un zeltu, kā izliet formas, pulēt virsmas un izgatavot skaistus priekšmetus no dārgmetāliem.

Pamazām Johans kļuva ļoti prasmīgs. Viņa rokas iemācījās strādāt precīzi. Viņa acis iemācījās saskatīt vissīkākās detaļas. Viņš vēl nezināja, ka šīs prasmes kādu dienu palīdzēs viņam radīt izgudrojumu, kas mainīs visu pasauli.

Dzīve šķita mierīga. Varbūt Johans būtu turpinājis strādāt kopā ar tēvu vēl daudzus gadus, taču 1411. gadā viss pēkšņi mainījās. Maincā sākās bīstami nemieri. Tajā laikā sabiedrība bija sadalīta dažādās kārtās. Muižnieki, tādi kā Johana ģimene, bija atbrīvoti no daudziem nodokļiem. Savukārt tirgotājiem un amatniekiem nācās maksāt lielas nodevas, un tas radīja ļaudīs dusmas. Ar laiku šīs dusmas pārauga dumpī, un pilsētā izcēlās haoss. Dusmīgi cilvēku pūļi sāka uzbrukt bagāto ģimeņu mājām. Dažas ēkas tika aplenktas, citas aizdedzinātas.

Kādā naktī Johana tēvs steidzās cauri mājai un lika visiem nekavējoties gatavoties bēgšanai. Ģimenei vairs nebija droši palikt Maincā. Par laimi, Johana mātei piederēja īpašums citā vietā – nelielā pilsētiņā Eltvillē. Tika pieņemts ātrs lēmums – ģimene dosies prom jau nākamajā rītā.

Kad nākamajā dienā uzausa saule, ģimene steidzīgi sapakoja mantas un iekāpa pajūgā. Johans klusēdams skatījās uz ielām, kurās bija uzaudzis, uz mājām, uz pazīstamajiem jumtiem un uz vietām, kur viņš bija spēlējies bērnībā. Viņš nezināja, vai kādreiz vēl atgriezīsies. Tad pajūgs sāka lēnām ripot prom, līdz visbeidzot Mainca palika aiz muguras.

Jaunais Johans vēl neapzinājās, ka šī piespiedu aizbraukšana kļūs par vienu no svarīgākajiem notikumiem viņa dzīvē, jo tieši jaunajā vietā viņš pavisam nejauši atradīs kaut ko, kas visu izmainīs, kaut ko, kas liks viņam uzdot vienu vienīgu jautājumu: *vai ir iespējams radīt grāmatas citādāk?*

Sapņa rašanās

Ceļā uz jauno mājvietu Johana ģimenes pajūgs lēni ripoja pa akmeņainajiem ceļiem, un zirgi, smagi elsodami, vilka ģimenes mantas prom no pilsētas, kuru Johans līdz šim bija saucis par savām mājām. Lai gan viņš centās būt drosmīgs, sirdī iezagās skumjas. Viņš nezināja, vai kādreiz vēl redzēs pazīstamās Maincas ielas, savu veco māju un vietas, kur bija pavadījis bērnību.

Ceļš veda gar skaisto Reinu – vienu no varenākajām Eiropas upēm. Johana māte, redzēdama dēla nomākto noskaņojumu, centās viņu uzmundrināt, pastāstot par vietu, uz kuru viņi devās. Māte stāstīja, ka viņas dzimtā pilsētiņa Eltville atrodas ļoti skaistā apkārtnē – uz kalna, no kura paveras skats uz upes ieleju, zaļiem mežiem un tāliem pakalniem. Lai gan viņa pati tur nebija bijusi kopš bērnības, atmiņas joprojām bija siltas.

Kad pēc vairākām stundām ģimene beidzot sasniedza galamērķi, Johans ar interesi vēroja apkārtni. Dzīve šeit šķita daudz mierīgāka nekā rosīgajā Maincā. Nebija lielu tirgu, trokšņainu amatnieku darbnīcu vai pilsētas kņadas. Tā vietā te valdīja klusums, ko pārtrauca tikai putnu balsis, vējš kokos un tālumā dzirdamā upes šalkoņa.

Jaunajā mājā viņus sagaidīja kalpone, kura palīdzēja ģimenei iekārtoties. Viņa ātri ievēroja, ka jaunais saimnieka dēls nav gluži parasts zēns. Johans nepārtraukti vēroja apkārtni ar zinātkāru skatienu, it kā katra jauna vieta viņā raisītu vēlmi kaut ko izpētīt. Sarunas laikā kalpone nejauši pieminēja ko tādu, kas acumirklī lika Johanam aizmirst nogurumu pēc garā ceļa.

Netālu no mājas atradās klosteris. Un šajā klosterī bija bibliotēka. Nevis dažas grāmatas skapī vai neliela istaba ar pāris manuskriptiem, bet īsta bibliotēka, kurā glabājās simtiem

seno rokrakstu. Tur atradās reliģiski teksti, vēstures apraksti, zinātniski novērojumi, filozofu domas un daudzu gadsimtu laikā sakrātās cilvēces zināšanas. Johans nevarēja noslēpt savu lielo prieku. Jau drīz vien viņš devās pa nelielu taku kalnā uz klosteri, kur viņu laipni sagaidīja viens no mūkiem. Redzot zēna patieso interesi, mūks ar prieku izrādīja bibliotēku un atļāva viņam pavadīt tur laiku.

Tas, ko Johans ieraudzīja, viņu sajūsmināja. Gar sienām slējās augsti koka plaukti, kuros glabājās neskaitāmas grāmatas un seni manuskripti. Dažas grāmatas bija iesietas biezā ādā, citas bija tik vecas, ka to lapas kļuvušas dzeltenīgas un trauslas. Tur atradās Svētie Raksti, vēstures apraksti, teologu darbi un daudzi citi seni teksti, kuros cilvēki gadsimtiem bija rūpīgi glabājuši savas zināšanas un ticību. Bibliotēkā valdīja īpaša smarža – pergamenta, tintes un veca koka aromāts. Pie logiem atradās galdi, kur mūki stundām ilgi pārrakstīja manuskriptus, uzmanīgi veidojot katru burtu. No tās dienas bibliotēka kļuva par Johana mīļāko vietu.

Taču šoreiz viņš vairs neskatījās uz grāmatām tāpat kā agrāk. Skolas laikā viņu kaitināja pārrakstītāju kļūdas manuskriptos. Tagad viņa domas bija kļuvušas daudz dziļākas. Viņu sāka aizraut pats process – kā top grāmatas un kā cilvēki nodod rakstīto vārdu no paaudzes paaudzē. Viņš uzmanīgi pētīja dažādos manuskriptus un novēroja, ka lielākā daļa grāmatu joprojām tiek rakstītas ar roku. Katru lapu rakstveži pārrakstīja ļoti lēni, rūpīgi velkot vienu burtu pēc otra. Tas prasīja milzīgu pacietību, un viena vienīga grāmata varēja prasīt daudzu nedēļu vai pat mēnešu darbu.

Bibliotēkā viņš atrada arī grāmatas, kas tika veidotas citā veidā – izmantojot koka bloku druku. Šī metode bija praktiskāka nekā rakstīšana ar roku. Uz lielas koka plāksnes amatnieks izgrieza visu tekstu veselas lapas lielumā, pārklāja to ar tinti un piespieda pie papīra. Tā varēja izgatavot vairākas vienādas kopijas.

Sākumā Johanu aizrāva šī ideja. Taču, jo vairāk viņš domāja, jo vairāk saprata, ka arī šai metodei ir liela problēma. Katru jaunu lapu vajadzēja no jauna izgriezt pilnīgi citā koka blokā. Ja amatnieks kļūdījās kaut vienā burtā, viss darbs bija jāsāk no sākuma. Grāmatas joprojām bija ļoti dārgas, un tikai neliela daļa cilvēku tās varēja atļauties.

Tieši tad Johana prātā sāka dzimt domas, kas pamazām izmainīja visu viņa dzīvi.

Viņš arvien biežāk ievēroja, ka vissvarīgākās grāmatas – īpaši Bībele – glabājas vietās, kur tās pieejamas tikai mūkiem, baznīcām, skolotājiem vai turīgiem cilvēkiem. Parastam cilvēkam gandrīz nekad nebija iespējas pašam paņemt rokās Svētos Rakstus un lasīt Dieva Vārdu. Šī doma Johanu dziļi satrauca. Viņam šķita netaisnīgi, ka Dieva Vārds, kas domāts visiem cilvēkiem, patiesībā ir pieejams tikai nedaudziem. Kāpēc parastām ģimenēm nav iespējas lasīt Bībeli savās mājās? Kāpēc cilvēkiem būtu jāpaļaujas tikai uz to, ko citi viņiem nolasa priekšā vai izstāsta?

Pagāja vairāki gadi, un Johans arvien skaidrāk saprata, ka viņa dzīves ceļš būs citādāks, nekā sākumā bija iecerējuši vecāki. Viņš vairs neredzēja savu nākotni tikai kā bagāts muižnieks vai sava tēva amata turpinātājs. Jo ilgāk viņš pavadīja laiku starp klostera grāmatām, jo spēcīgāka kļuva kāda doma.

Pamazām viņā dzima sapnis, kas bija daudz lielāks par bagātību vai personīgiem panākumiem. Viņš vēlējās atrast veidu, kā kādu dienu padarīt Bībeli pieejamu ikvienam cilvēkam – ne tikai klosteriem, baznīcām vai bagātiem ļaudīm, bet arī parastām ģimenēm, kuras līdz tam nekad nebija turējušas rokās grāmatu.

Stāstu latviešu valodā sagatavoja Margarita Grīvāne

Turpinājums nākamajā numurā

JAUTĀJUMS

Nora jautā:

KĀPĒC DIEVS ĒDENES DĀRZĀ IESTĀDĪJA LABA UN ĻAUNA ATZĪŠANAS KOKU, JA NO TĀ NEVARĒJA ĒST?



ATBILDE

ATBILD SLUDINĀTĀJS DAINIS RUDZĪTS

Zinot, ka Dievs neko nedara tāpat vien, var nojaust, ka arī šim laba un ļauna atzīšanas kokam ir nozīme.

Dievs radīja cilvēku ar spēju izdarīt izvēli. Cilvēks nav robots, kurš rīkojas pēc noteiktas programmas. Laba un ļauna atzīšanas koks bija Dieva dota iespēja pirmajiem cilvēkiem ar savu rīcību, neēdot no šī koka, parādīt, ka viņi uzticas savam Radītājam un mīl Viņu. Turpretim, ja viņi ēstu no šī koka, ar to viņi parādītu, ka vairs neuzticas Dievam un paši grib būt noteicēji savā dzīvē, tādā veidā cilvēki sarautu attiecības ar Dzīvības devēju un mirtu.

Kaut kādā ziņā to var salīdzināt ar vecāku un bērnu attiecībām. Kā vecāki un arī pats bērns var zināt, ka bērns mīl savus vecākus? Ja bērns paklausa vecākiem.

Secinājums: laba un ļauna atzīšanas koks ir Dieva paredzēts līdzeklis, ar ko cilvēki varēja parādīt uzticēšanos un paklausību savam Radītājam.



Amanda Mezīte



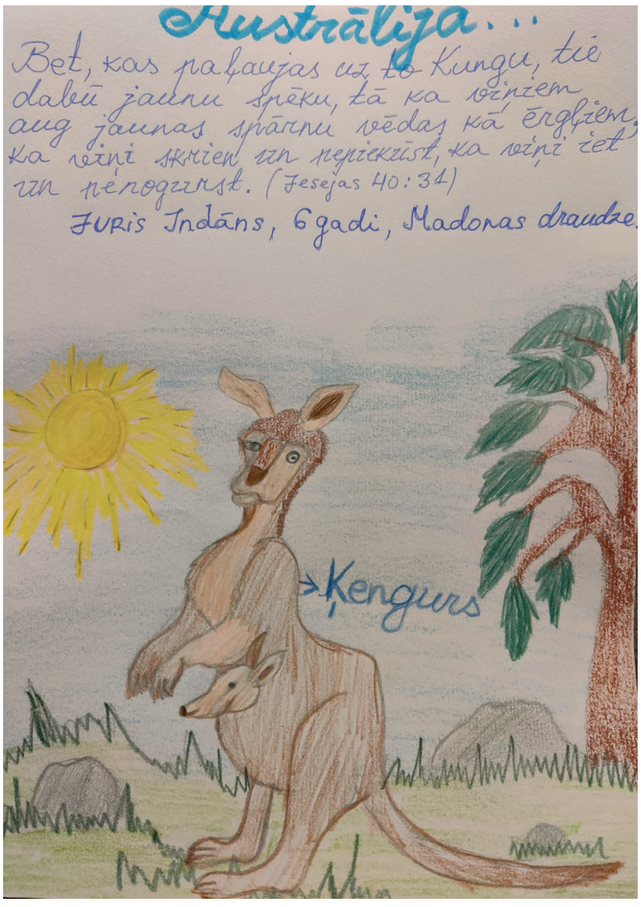
Sāra Mezīte



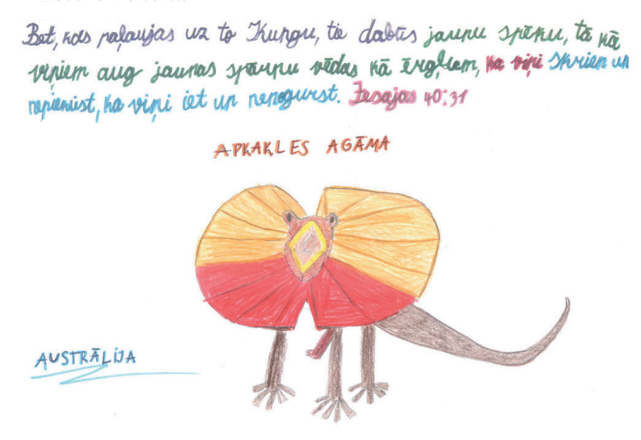
Elīza Anna Lipska



Estere Venena



Juris Indāns



Ulla Grīvāne



Ance Cīrule

Austrālija

IZKRĀSO!

Seko līnijām un tu atradīsi Austrālijas augu un dzīvnieku nosaukumus!

frandžipani

Koscjuško kalns

ehidna

ķengurs

kukaburra

ķīļastes ērglis















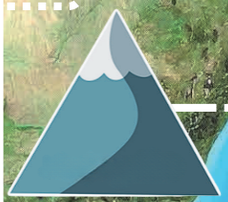








koraļļi



banksija

strauss

pīļknābis

eikalipts

koala

JUBILEJAS SVINĪBAS

130 ADVENTISTU BAZNĪCAI LATVIJĀ



IERAKSTĪTS DIEVA STĀSTĀ

10. OKTOBRĪ
BAZNĪCAS IELĀ 12A, RĪGĀ

10.00 SVĒTKU DIEVKALPOJUMS
17.00 KONCERTS UN SADZIEDĀŠANĀS

REĢISTRĀCIJA PUSDIENĀM UN STĀVVIETAI:
EJ.UZ/SDA130 VAI RAKSTI SMS ILZEI: +371 29 478 568